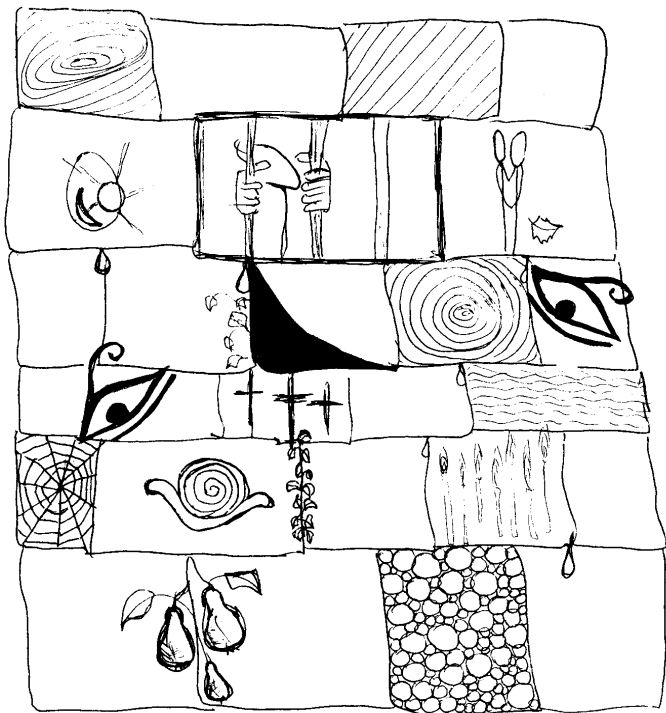

ALA (și Pântea, și Bujor)

1. SCĂRI DE STĂRI

2. VERSODOR

3. ...

Chișinău 2020 (cireșar)

ne-terminată

ne-redactată

ne-ilustrată

ne-recenzată

ne-cenzurată

1. SCĂRI DE STĂRI: PROLOG ÎN TREPTE

Scări de stări... Cartea putea avea și un alt titlu, să zicem *Paleta amurgului, Vârsta aforismelor, În căutarea mirosului de curcubeu, Policromie incoloră, Îmblânzirea eului (Dezintegrarea lui), Sineada, La o răspântie de cuvinte și tăceri, Jurnal intim (de ce nu?)...*

Poezia este o adâncire în stare, adică în sine, și, mulțumesc Domnului, o ieșire la suprafață. O repetabilă scufundare și o repetabilă revenire la suprafață. Pentru a trage un gât de aer din realitatea clipei.

Mă tem să recunosc că fiecare vers s-a născut cu o viteză cosmică, dar gestația lui, neștiută uneori nici de mine, a durat o veșnicie. Au apărut cu ușurință, parcă nici nu le cream, ci le scriam sub dictare. Uneori nu reușeam nici să mă încadrez în ritmul Celui care mi le spunea. O adevărată taină. Versurile cred că nici nu-mi aparțin. Stările însă sunt profund ale mele, și doar ale mele. Straniu sună acest „ale mele”, deoarece, de fapt, ele m-au posedat pe mine, și nu eu pe ele. Așadar, semnez această carte, eu, cel posedat de stări transformate în vers. Urcând și coborând niște Scări.

Dacă mă înfioară acest gând al lui Georges Braques, „Arta este rană transformată în lumină”, aș dori nespus ca stările-răni să fi strălucit măcar o clipă în Univers. Aceasta m-ar face, desigur, fericită.

Scria Nicolae Mătcaș ceva ce puțini îndrăznesc s-o recunoască: „Chiar și purtătorii de jurnale intime tot scriu în speranța că odată și odată cele scrise vor fi citite de cineva”. Îmi este uneori dor de a fi citită...

Nu știu care ar fi cauza, dar vârsta de 50 de ani mi se pare un Rubicon. Am senzația că, dacă îl trec, toate vor fi ulterior mai clare, vor curge de la sine până vor ajunge acolo unde au de ajuns...

P. S. L-am trecut...

VINE VÂRSTA

Toată viața-n griji și grăbi
Vine vârsta când te-ntrebi,
Dorul tremurând în glas,
Câte clipe ți-au rămas.

Vine vârsta când știi bine
Că oricum sunt prea puține
Și atunci te doare visul
Că furat-ai necuprinsul.

Viața-i, uite, drum ce duce
Fără de popas spre cruce
Și-nfrățit cu al ei mers
Mă târăsc prin univers.

ANTITEZĂ

Întreaga mea ființă e antiteză.
Cu ea am izvorât eu din lumină,
cu ea am plâns durut în rădăcină,
cu ea am înfrunzit eu în coroană,
cu ea zâmbeam prin floarea diafană,
iar din lumină am căzut în beznă.
Și tot așa - din antiteză-n antiteză.

Privim în jur cu ochi de vise
și talpa calcă lucruri sfinte...
Dar nu suntem noi muște prinse
în pânza deasă de cuvinte?...

Din os în os, din lut în lut,
materii cosmice se-ncheagă...
suntem atomi... nimic mai mult...
dar Veșnicia e întregă...

fără de noi ar fi ea știrbă...
sunt fericit s-o întregesc...
și în palat, și în colibă
mă simt atom... Dumnezeiesc...

PLĂPÂNDA VIAȚĂ

Sunt un firav fir de iarbă
Trece calul lui Atilla
Și mă frânge fără milă
Mă-ngroapă-n țărâna neagră

Sunt un cuib de rândunică
Vine Vifor-Negru cruntul
Zvârle pasărea din cuibu-i
Și îi rupe-a ei aripă

Sunt un mușuroi în crâng
Furnicaru-n zori muncește
Însă vine vreun nătâng
Sub grea talpă mă strivește

Unde poți fugi de răi,
De barbari și trădători
Ce nu cruță vis și flori
De nebuni și de mișei?

BASARABIA

Amar mai e pelinul ce te împresoară,
Gură de rai.

Aprig mă mai doare noaptea ta polară,
Mioritic plai.

Cu-aripi sângerânde peste țară zboară
Cântecul de nai.

Tânguit răsună ca-ntr-un bocet mare
Doina lui Mihai.

Îți deplângi iar viii și îți plângi iar morții
Cu lacrima durerii.

Iar privești mirată cum îți fură hoții
Floarea primăverii.

Se vor aduna eroii, fii vitregi ai sorții
La Masa Tăcerii.

Va veni Manole zidind stâlpii porții,
Porții Învierii.

ȚARA MEA

Ești o Vale amară a plângerii
Dar și un templu al gloriei –
Pe harta istoriei.

Ești o țară oloagă de când te-au răpus
Dușmanii și soarta ta mioritică –
Pe harta politică.

Ești un picior de plai ca o gură de rai
Ce-și pierde farmecul sub mâna anarhică
(Rămasă așa doar în pictură și grafică) –
Pe harta geografică.

Ești o palmă de pământ râvnită
În vârtej de imperii rătăcită –
Pe harta geopolitică.

Ești un întreg univers plămădit
Din doruri sfinte și vise rebele –
Pe harta inimii mele.

EU, ȘI TU, ȘI...

De-acum mă tem să spun ceva,
Mă tem că nu îmi aparține
Nici versul, nici tristețea mea,
Nici sângele ce-mi curge-n vine.

M-am contopit cu mii de voci,
M-am confundat cu mii de gânduri,
Am concrecut în mii de roci
În mii de ape și pământuri.

Cine sunt eu? De sunt o rază
Desprinsă din eterna beznă,
Cărarea cui ea luminează
De nu văd propria mea gleznă?

De sunt un cânt ori o idee
În trup murind cristalizate,
Cine-a-nviat o Galatee
Pentru nimicuri și păcate?

De sunt atom hoinar prin ceruri,
Bastard creat de Univers,
De ce mă zbat între eteruri,
De ce mă tângui prin ăst vers?

Mă tem să cred, mă tem să știu
Că tot ce am nu-mi aparține:
Nici visul meu trandafiriu,
Nici sângele ce-mi curge-n vine.

Atunci dar cum de am putut
Să dau eu naștere la rându-mi,
Printr-un odor nemaivăzut,
La alte stări, la alte gânduri?

Cum de o rază sau un cânt,
O pulbere sau un atom
A fost în stare pe Pământ
Să nască din „nimic” un Om?

Ce forță cosmică-a făcut
Posibilă reîncarnarea
A tot ce-a fost de la-nceput,
A toată viața și visarea?

P.S. Să fie de vină Iubirea divină?

11.01.2005

Pentru fiica Cristina, la 20 de ani

NAȘTEREA

Atunci era zăpadă
Și singură eram
De greu și de durere
În noapte mă frângeam

Acum urât mai plouă
Ce dor îmi e de nea!
Eram atunci noi două
Acum îs singurea

O noapte și-ncă-o noapte
De handicap și geniu
Un secol le desparte
Haios, dar și-un mileniu!

11.01.1985 - 11.01.2010

DESTIN

Sunt un arac. Ce fericire!
Mi-e dat o viță să susțin,
Să o ajut să se înalțe-n fire
Și rod să dea. Sublim destin.

Sunt un arac. Acesta-i rostul
Al unei mame pe pământ.
Aracul – sprijinul și adăpostul –
Se împlinește, vița susținând.

CÂNTECUL CHIBRITULUI

Mi-e dat să fiu chibrit.
Mi-e dat să ard.
Mi-e dat să mă consum până la zgură.

Și trist mă simt, și mândru totodat'
Că nimeni n-a murit de-a mea arsură,
Că am aprins mereu cu-al meu chibrit
Noi flăcări creatoare-n Infinit:

Nimic nu se creează fără mistuire –
Nici focul sacru, nici veșnica iubire.
Arzând, murind, nicidecum nu m-am bocit:
Ni-e viața efemeră – sunt chibrit.

ROST

Copilul se naște pentru ca să se nască.
Eugen Ionesco

Nu ne naștem pentru a naște ceva în zadar.
Naștem pentru ca să putem să ne naștem.
Curcubeul e fructul dragostei dintre soare și ploaie.
Ploaia e fructul dragostei dintre nor și pământ.
Pământul e fructul dragostei dintre Dumnezeu și noi.
Noi suntem fructul dragostei dintre ieri și mâine.
Sau poate dintre viață și moarte?

CE MIROS ARE SUFLETUL?

Fiecare suflet
își are-al său miros:
unul – de piatră, altul – de os,
altul miroase a floare de soc,
altul – a mentă ori busuioc;
am simțit și miros de migdală,
de boabe de cafea, de portocală,
miros de grâu, de cireasă amară;
miros de fard, miros de ceară,
de ocean și de heleșteu.
Sufletul meu,
cred că miroase a curcubeu.

COMPOZIȚIE CHIMICĂ

Sunt compusă din mii de elemente eterogene:
 Din hidrogenul buruienilor amare,
 Din sulful bulbilor de lăcrămioare,
 Din carbonul viselor și al iubirilor perene,
 Din fierul umbrelor ce mi-au trecut prin vene,
 Din oxigenul răsuflărilor hoinare,
 Din zincul pur al verbelor barbare,
 Din grele lacrimi de mercur curgând alene,
 Din cuprul dorurilor plecate să te cheme,
 Din cioburi de magneziu-n disperare,
 Din cobaltul zvâcnirilor stelare,
 Din calciul ce în măduvă îmi geme,
 Din natriul ningând pe tâmpile prea devreme,
 Din plumbul adormirilor astrale,
 Din câteva metale rare,
 Din platina nobilă... ce de neant se teme.

P.S.

Sunt o substanță a cărei formulă chimică încă
 n-a fost descoperită.

SUNT

Sunt un vers de fecioară, cântat de-un păgân...
 Sunt un mugur strivit, plămădit din visare...
 Sunt o firavă floare, prefăcută în spin...
 Picătură de rouă-s, azvârlită în mare...

Am venit cu-o menire, dar mi-au dat un destin...
 Tot ce ieri am simțit, nu mai are valoare...
 Hărăzit cred că-mi este, între zâmbet și chin,
 Să mă mor, să mă nasc, să mă-ntorc în visare...

VEGHE ETERNĂ

Stau de veghe în fiecă noapte.
 Stau de veghe în visele mele.
 Uitarea nu este posibilă poate.
 Transcendentalul are santinele.

Nu cred că am căzut în somn vreodată -
 În somn-repaos comatos -,
 Căci, și în vis, de-am fost asasinată,
 Eu am simțit cuțitul pân-la os.

Am alergat prin miriști și prin stele,
 M-am cufundat în Gange și-Eufrat,
 Am fost cu Cristofor pe caravele,
 Iar pe Golgota chiar am sângerat.

În zori, în nări mai simt parfumuri coapte
 Și tălpile mă dor de-atâta mers,
 Căci, zău, nu e ușor în orice noapte
 Să traversezi întregul Univers.

E drept că uneori eu zbor prin spațiu
 Ca îngerii cu aripi străvezii:
 Simt, dimineața, cum se-ncheagă brațul
 De-ncheietura aripilor vii.

Așa că veghea mi-a intrat în sânge,
 În oase, și în unghii, și-n retină,
 Și-n verbul „este”, și-n verbul „plânge”.
 Știu: voi muri cu veghea-n rădăcină.

RĂVĂȘIM TRECUTUL

Răvășim trecutul ca pe-un foc ce-a ars,
Scormonim tăciunii, goi și digerați,
În speranța vagă că-n mocnirea lor
Vom putea reaprinde visele ce mor.

„Ce ai ars, adoră. Arde, ce adori.”
Adorăm și ardem sute de comori.
Dar după ce ardem, tot mai căutăm.
Nevoiți să ardem, veșnic adorăm.

VECIE

Ți-am sorbit o privire
Și-am gravat-o în mine:
Talisman-amintire
În plămâni și-n retină.

M-ai iubit o secundă
Și-am lungit-o în zile:
Am gravat-o pe undă
Și pe albele file.

Am trăit o-ntâlnire
Și-am purtat-o în vise:
Am păstrat-o în suflet
Și în doruri nestinse.

O secundă, o noapte,
Toate sunt în vecie.
Un sărut, două șoapte
Mă mențin încă vie.

Inima mea este o moară
ce macină boabele dorului.
Sângele pompat o învârte întruna
și curge în jgheab făina suferinței.
Cad sfărâmate boabele dorului...
Cine le vede? Doar Luna.
Și ea măcinată de moara neființei.

*La mine-n suflet este viscol
Și vin nebuni să facă schi.*

Adrian Păunescu

La mine-n suflet este vară
Și vin nebuni să se bronzeze
Când este frig și plouă afară
Ei râd la soare pe faleze

Doi foști nefericiți iubiți
S-au întâlnit pe plaja asta
Acum însă ei stau cumiți
Năuci, vrăjiți de marea-albastră

URARE

Ți-aș dori să fii rănită doar de lama cutezanței
Și de-ar fi să cazi în mreață – doar în a speranței,
Ți-aș dori să fii răpusă doar de spada nemuririi,
Ți-aș dori să fii bolnavă doar de raza mântuirii.

Adam de griji îmbătrânit
visează cel păcat dintâi
dar Eva nu-i la căpătâi

n-a mai văzut-o el de-atunci
de când sămânța i-a-nflorit
de când din rai a coborât

visează cel păcat dintâi
pe Eva lui sub pom răsând
lăsându-l singur pe pământ

o viață-ntreagă a căutat-o
dar nici pân' astăzi n-a aflat-o
văzând în orișice femeie
o umbră slută și pigmee

și se întreabă fără grai:
rămas-a Eva poate-n rai?

Mă cresc prin păr ca pomul prin coroană,
mă cresc prin unghii ca marea prin marea,
mă cresc prin versuri ca gândul prin idee,
mă cresc prin iubire ca durerea prin rană.

MULTIPLICITATE

Câte vieți s-au scurs în taina nopții mele!..
Vieți străine, vieți trecute, paralele..
Nu pot să le separ, nu pot să le triez,
Căci orișice desprind, se rupe al meu miez.

CETATEA

Am așezat răbdarea pe tăcere
pe ochi i-am pus petale de-iasomie
și am clădit pereți din busuioc
iar ca mortar am folosit lumina
și grinzile eu le-am cioplit din foc
în loc de geam e luna plină
în loc de ușă am o melodie
iar clanța ei e-un fagure de miere
acoperișul l-am făcut din curcubeu
să pot trăi frumoasă și senină
în clipa de noroc și nenoroc
exact cetatea ce-am visat-o eu

am instalat însă telefon ieri
și-au năvălit prin el dureri

Sufletul meu în stare gazoasă
se solidifică și se lichefiază
în versurile ce-mi țâșnesc din oase
Starea primară mă face frumoasă
dar stările lui ulterioare
mă sfâșie în mădule
prin unghii sufletul când iese
și cade în cuvinte dese
mă doare măduva cumplit -
metamorfoza aburului prin cuțit
cristale grele-mi curg prin sânge
și fonta lava-n mine-și plânge
dar rabd durut stihiiile perene
- e legea transformărilor eterne

Mă poticnesc de cuvinte
 ca de bolovani grei
 desculță,
 limba și-a zdrelit în ei călcâii
 genunchii limbii-s plini de vânătăi
 mi-e dat însă să merg
 mă poticnesc de ei
 și merg spre un tărâm
 unde-nfloresc lămâii
 și unde-și scutură tăcerea parfumată
 să simt balsamul ei pe cerul gurii
 acolo să rămân
 și poate reuși-voi să devin
 o floare de lămâi înmiresmată

Sufletul unei flori
 mi s-a plâns de indiferență,
 de deficitul de culori,
 de-a bondarilor impotență,
 de-a polenului inflație,
 de politica rea din stup...
 Iar eu, ca reacție,
 i-am frânt firavul trup.

Sufletul florii
 mi-a intrat prin toți porii
 și de-atunci îl port în mine -
 o iluzie-n ruine.

Dorul meu și-a țesut -
 păianjen solitar -
 pânza visului
 firele ei subțiri (aproape invizibile)
 dar rezistente
 s-au întins peste spațiu și timp
 vânturile sufletului nu le-au rupt
 aspiratoarele rațiunii nu le-au distrus
 Dorul meu a țesut cu migală și răbdare
 o pânză inutilă în care
 nu s-a prins niciodată
 inima ta

Mă simt un djinn.
 Ieșit la libertate
 privesc cu jind la toate
 mă bucur pe deplin
 de soare și destin.
 Stăpâne, poruncește.
 Eu vrerea ta
 o-ndeplinesc pe dată -
 m-ai dezrobit din închisoarea grea.
 Al tău deci sunt, firește.
 Un duh cu chip de fată.
 Mă simt un djinn.
 Iar tu ești Aladin.

Ne naștem într-o lume zburciată,
purtând în noi un colț de Paradis,
și viața asta scurtă ne-a fost dată
ca punte între veghe și-ntr-un vis.

Avem, în linii mari, aceeași soartă:
zâmbim, iubim, ne înălțăm, zidim,
deschidem sau închidem câte-o poartă,
cădem, distrugem, suferim...

O clipă cade, frântă, în abis,
o altă clipă se înalță-n zbor,
dar Domnul pentru timpul ce-am ucis
nicicând nu ne acuză de omor.

Și nu se intentează vreun proces,
și nu ajungem noi la Judecată,
dar pentru tot ce-n viață am ales
se cere de la noi un fel de plată.

Plătim în Iad? sunt sigură că nu,
plătim cu-o altă viață, mai bogată,
și dacă tace Dumnezeu acu,
să știi că viața ți-e amanetată.

Iar dacă puntea a căzut în gol,
plecat din veghe n-ai ajuns în vis,
stai suspendat în trupu-ți muritor
și-a dispărut cel colț de Paradis.

În altă naștere acum se-ascunde
și nu se poate Omul fără el...
Când treci pe-aceeași-altă punte
fă-ți din Frumos un veșnic țel...

Tăcerea m-a înghițit ca un șarpe.
Zac în stomacul ei
așteptând să se termine
procesul digestiei.
Mă gândesc că am noroc:
nu m-a sfârtecat cu dinții,
rămân încă întreagă.
Dar e atât de întuneric
că ochii mi se rostogolesc prin intestin
căutând o fisură salvatoare
ca să pot ieși la aer și soare.
Unghiile mi-au devenit fosforescente
și-ncerc cu ele, ca un laser, să zdrelesc
stomacul Tăcerii care m-a înghițit.
Ea însă își face, netulburată, siesta
după un prânz copios
și-mi simt neputința de a ieși
din intestinul gros.
În curând oricum mă va da afară
sub formă de pulbere amară.
Doamne, nu mă fă pulbere,
lungește digestia mistuitoare,
să pot găsi fisura salvatoare,
să redevin ce-am fost în vară –
un curcubeu timid în zare.
Doamne, făcă-se voia Ta...
Precum în Cuvânt așa și-n Tăcere.
Doamne, îți mulțumesc anticipat,
că n-ai lăsat să fiu degerat,
nici sugrumat, nici digerat.
Doar disperat.

SAHARA

Sahara rămas-a pustie
oazele dispar una câte una
dunele se ridică amenințător –
infinite capete de balaur
Șuieră vântul... Nisipul steril
geme în oasele măcinate de timp
ale Saharei cândva roditoare
Sahara îmbătrânește
dar chipul ei ofilit și ridat
răsfrânt în oglinda cerului
uneori zâmbește
Sahara visează la râul ce curge sub ea
o taină existențială o străbate
și-nfiorată ea așteaptă clipa
când râul ce a fecundat-o
o va străpunge iarăși cu ardoare
Sahara se topește de dor
Sahara se moare în așteptare
Sunt o sahară... înviu oare? mor?...

GRAMATICA VIEȚII

„Aș vrea să te sărut, să te cuprind...”
În jocul vorbelor mă prind

„Aș vrea să zburd cu tine printre flori...”
În visul vorbelor mă zbor

Dar știe modul indicativ-realul
Ce ipocrit e condiționalul!

ACTUL SEXUAL

Ritmul fecundează Poezia ca să se nască Rima.
Ritmul-El își aruncă sămânța
prin falusul subconștientului.
Poezia-Ea își desface miile de versuri-ovare
gata de fecundare.
Acest act sexual nu întotdeauna dă rod.
Conceperea ține de domeniul divinului.
Poezia modernă concepe din ce în ce mai rar.
Ca și femeia modernă.
Avortează din ce în ce mai des.
Ca și femeia modernă.
Să fie o întâmplare ori o legitate?

HIMERE

Amăgim foamea
Cu carnea pietrei.
Amăgim setea
Cu ploaia secetei.
Amăgim frica
Cu siguranța necunoscutului.
Amăgim moartea
Cu viața neantului.
Amăgim piatra
Cu foamea cărnii.
Amăgim seceta
Cu setea ploii.
Amăgim necunoscutul
Cu frica siguranței.
Amăgim neantul
Cu moartea vieții.
Pe noi ne amăgim
Cu noi.

ANA FĂRĂ MANOLE

Mă simt Ana
zidită mereu
în temelia destinului meu.
Iar zidul tot crește,
mereu mă zidește,
până la genunchi,
până la rărunchi,
durerea mă-ncinge,
osul mi se frânge.
Strig în gura mare –
tare mă mai doare,
carnea sângerează –
nu mă simt vitează.
Să suport orice?
Jertfa-i pentru ce?
Doar Manole nu-i!
Gândul mi-l încui
în coșciug de vise
sub regrete plânse.
Strig în gura mare –
tare mă mai doare,
zidul m-a cuprins
pân' la ochiul stins,
și din el răsare
bobocel de floare –
poate lăcrămioare –
ce încet se moare.

Vai, Manole-al meu,
vrut-a Dumnezeu,
în zid să zidească
vița pământescă,
din ea și prin ea
să devin iar stea.
Tu când m-ai vedea,
să nu uiți sadea
c-a iubit mereu
suflețelul meu;
din a mea iubire
fă o mănăstire,
falnică minune
cum nu-i alta-n lume:
Să nu uiți c-am fost –
jertfa s-aibă rost.

STĂRILE

Stările în mine dau năvală
se îmbrățișează se îmbulzesc
se cațără una peste alta fără sfială
un turn Babel în care s-au amestecat
melancolie extaz durere împietrire cutremur răvășire
și iar durere și iar extaz și cădere și zbor și crez nestins și
bucurie și iar melancolie și iar pietrificare și iar uitare stările
stau încolăcite și nu le mai poți distinge
și nu le mai poți separa și nu le mai poți izola în carantină
nici dimineața nici ziua nici seara nici noaptea
nici toamna nici iarna nicicând
nici în suflet nici în carne nici în gând
stări năvălind furișate hohotinde plângânde
netede zgrunțuroase diafane osoase tăcute rănite
nou-născute pătimite rebele umile trufașe subtile rânjite
zâmbite oftate urlate blânde oțărâte sătule flămânde bol-
nave schiloade robuste enorme înguste sonore mute stinse
aprinse scrâșnite cântate topite cristalizate cariate sclipitoare
livide spumoase mucegăite frumoase sordide
iubite disprețuite urâte
blestemate și binecuvântate
stările mele toate
care m-au făcut un turn Babel
încă în viață deja în moarte

MURIBUNDUL SAU DESTIN DE COPAC

Mi-au răvășit frunzișul turbate vânturi
și m-au zgâriat cam tare la coroană,
dar păsările cu oftate cânturi
mi-au presărat îndurerate rana...

Mi-au înghețat trei ramuri crude geruri
și m-au atins un pic la rădăcină,
venit-au însă razele din ceruri,
m-au dezmoțit cu vraja lor senină...

M-au despuiat de flori, apoi de poame,
m-au jefuit, spunând că-i jaf divin,
mi-au scuturat și frunzele în toamne,
m-au veșmântat într-un destin...

Mi-au smuls un braț, și încă unul,
spunând că-s bune pentru foc,
i-am auzit șoptind că „Uite, mărul
a fost frumos, dar fără de noroc...”

M-au plâns viorile livezii
când într-o zi am putrezit,
visând la clipa învierii
prin alt copac ce-a fi sădit.

M-a plâns și buciumpul pădurii,
deși eu îi eram străin,
căci toți copacii de pe lume
același, unic, au destin.

INVIDIE

Am invidiat firul ierbii
că nu se teme de coasă.
Am invidiat piatra seculară
că se lasă clădită în casă.
Am invidiat roua dimineții
că nu se teme de soare.
Am invidiat culcubeul policrom
că nu suferă de-atâta culoare.
Am invidiat frunza căzută
că nu i-e frică să fie strivită.
Am invidiat flacăra luminoasă
că nu se teme să moară fericită.
Am invidiat pârâul ce seca
că suferă fără' să se-mbete.
Am invidiat fulgul de nea
că se topea fără regrete.
Am invidiat soarele și luna
că dispar fără să plângă.
Am invidiat salcia pletoasă
că nu se teme să se frângă.
Am invidiat bradul mândru
că nu se teme de ninsori.
Am invidiat cerul livid
că nu se vaicăără de nori.
Te-am invidiat pe tine
Că poți trăi fără mine.

Iartă-mă, frunză, că nu te pot apăra
de vântul ce-și scutură năframa lui rea.

Iartă-mă, floare, că nu sunt în stare
să-ți ocrotesc petala de vârtoare.

Iartă-mă, dragă verde pădure,
că nu pot ține piept la o secure.

Iartă-mă, lanule îmbelșugat,
că te-am cosit și secerat.

Iartă-mă, pasăre călătoare,
că ți-am lăsat cuibul în ninsoare.

Iartă-mă, frumos curcubeu,
că n-am făcut să te menții mereu.

Iartă-mă, lumină lină,
c-am lăsat să te stingă bezna haină.

Iartă-mă, luminate soare,
c-am admis ca chipul să-ți dispară-n zare.

Iartă-mă, lună, plină sau muribundă,
că am permis norilor să te ascundă.

Iartă-mă, izvor cu apă cristalină,
că ai secat și eu am a mea vină.

Iartă-mă, cântec neînceput,
că să te cânt eu n-am putut.

Iartă-mă, dimineață nouă,
că te-am lăsat să plângi cu rouă.

Iartă-mă, tainică noapte,
că nu te-am presărat cu șoapte.

Iartă-mă, lacrimă curată,
că te-am ținut sub lăcată.

Iartă-mă, câine, de nu te-am mângâiat
și poate oase cam puține de ți-am dat.

Iartă-mă, prietene pribeag,
că n-am stat să te-aștept în prag.

Iartă-mă, scumpul meu tată,
că te-am trădat odată.

Iartă-mă, copile preaiubit,
dacă iubirea uneori nu mi-ai simțit.

Iartă-mă, trupul meu de lut,
că uneori te-am prea durut.

Iartă-mă, suflet din mine,
că te-am făcut să suferi pe ruine.

Iartă-mă, viață de-o clipă,
că te-am trăit eu cam în pripă.

Iartă-mă, moarte de mâine,
de nu te voi întâlni cum se cuvine.

POEME SUCCINTE

uneori uit că sunt în viață și doar atunci trăiesc

sufletul este eteric. aceasta ne este revelat prin sărut

nimic nu este întâmplător. nici moartea deci

viitorul nu este pentru univers nimic altceva decât
trecut

de atâta rugă mi s-au făcut bătături pe suflet

M-am înhămat la singurătate
 Să ar cu ea ogorul ființării,
 Și trag din greu, sleită de păcate,
 Și aruncând sămânța disperării.

M-opresc din când în când și cat spre zare,
 Să văd cât de arat mi-a mai rămas,
 Și sufletul îmi trag în fiecare seară,
 Gândindu-mă la tine la fiecă popas.

Apoi continui. Hamurile rod
 Și sângerează carnea de pe mine,
 Dar știu că disperarea va da rod –
 Frumosul răsări-va și Lumina.

BUCURIA DE A TRĂI

Bucură-te de această dimineață –
 plină de triluri, de rouă, de viață.

Bucură-te de această amiază –
 atât de beată și atât de trează.

Bucură-te de această seară –
 de liniștea ei dulce-amară.

Bucură-te de această noapte –
 de lumina stelelor ei coapte.

Bucură-te de această clipă –
 de veșnicia-i apărând în pripă.

Bucură-te de această viață –
 atât de nulă și-atât de măreață.

*Literatura mi-a ținut loc de preot
 și de psihiatru.*

Octavian Paler

N-am încercat nicicând să fiu poet.
 Când râbufnea din ochi lacrima vie,
 Când îmi țâșneau durerile din piept,
 Le așterneam bezmetic pe hârtie.

Când creierul vuia de întrebări barbare
 Și metafizica în lanțuri grele mă lega,
 Prin versuri rătăcite și hoinare
 Întregu-mi spirit pe foaie se scurgea.

Și existența mea prindea contururi
 De noi imagini create din cuvinte.
 Mărturiseam păcatele de-a pururi
 Și încercam să le gonesc din minte.

Ceream iertare, blestemam, râdeam,
 Speram, rugam să mi se deschidă-o ușă...
 Și fiecare vers era un rug în care-ardeam
 Ca să renasc ca Phoenix din propria-mi cenușă.

Osos strângând la piept țărâna,
 strivind cu gura iarba grea,
 eram un orb ce-ntinde mâna
 să rupă-o floare de pe-o stea

PARADOXUL IUBIRII

Atât de illogică, atât de nebună,
atât de chinuitoare, atât de blândă,
cu cât ne desparte, cu-atât de adună,
mereu hrănită, mereu flămândă;

Atât de reală, atât de divină,
atât de sigură, atât de temătoare,
atât de darnică, atât de haină,
atât de nobilă, atât de umilitoare;

Atât de puternică, atât de plăpândă,
atât de dependentă, atât de suverană,
atât de păcătoasă, atât de sfântă;
Rană deschisă și balsam pe rană...

Îmi iubesc trupul -
un altul n-am.

Îmi iubesc numele -
un altul n-am.

Îmi iubesc viața -
o alta n-am.

Și doar pe tine te iubesc, bărbate,
nu pentru că nu am un altul.

DE DORUL TĂU

De dorul tău îmi înflorește trandafirul
Se ofilește tot de dorul tău
Și-a-ntins fermecător potirul
dar fără tine-i este trist și rău
Și moare, moare biata floare
visând că vei veni s-o vezi
să-i mângâi firave petale
să-i dai destinului ei miez

De dorul tău se luminează cerul
Se înnorează tot de dorul tău
Își desfășoară zi de zi misterul
dar norii îl subjugă tot mai greu
Și plânge, plânge bietul cer
visând că vei putea să-l cânti
să-l îndrăgești într-adevăr
c-un curcubeu să îl alinți

De dorul tău zâmbește a mea gură
Se stinge însă tot de dorul tău
Își strălucește tainica făptură
dar fără tine-și pune doliul mereu
Și lânzezește bietul zâmbet
visând că vei veni să-l furi
să îl prefaci în vesel clinchet
cu un sărut a două guri

De dorul tău trăiește al meu suflet
Și moare zilnic tot de dorul tău

ÎNVĂȚ O LIMBĂ NOUĂ

Limba simplă-a bucuriilor n-am învățat.

Magda Isanos

Am început să-nvăț o limbă nouă,
o limbă-n care cade rouă,
o limbă-n care plouă,
și-n care bucuria se exprimă-n orice clipă.

O bucurie a fâlfâitului de aripă,
a pomului înveșmântat în floare,
a ciocârliei avântate înspre soare,
a turmei albe de mioare,
a tot ce este viu și cântă,
a tot ce mă vrăjește și descântă.

În limba asta nu-s cuvinte,
nimeni nu poate trișa, nici minte,
era vorbită altădată, înainte
de marele potop car-e a distrus
vorbirea simplă a bucuriei ce-a apus
în neamul omenesc, dar nu în frunze,
nu în bondari sau buburuze...

Acum se naște pe-ale mele buze...

PORTRET

Rațional, indiferent și nemilos.
Sarcastic, laș, orgolios.
Și egoist. Cu fire albe-n barbă.
Cine a spus că dragostea e oarbă?

Sensibil, gingaș și duios.
Pasional, nebun, misterios.
Spiritual. Cu fire albe-n barbă.
Cine a spus că dragostea e oarbă?

Va arde, va arde iubirea de lut...

Să fiu oare olar? Să fie viața roata
Pe care-nvârt iubirea dându-i formă?
Din lutul ars contururi prinde soarta –
Ba amforă, ba vas fără de noimă...

Tot modelez și caut, iar lutul se frământă,
Durerea întrupării îl doare tot mai mult...
Ce straniu meșteșug! Când sufletul îți cântă,
Să dai iubirii formă pe roată și din lut...

GÂNDURI ȘI VISURI

Aleargă o droaie de gânduri
și sar din copite scânteii,
și toate în goană au ritmul
„bărbați și femei”, „bărbați și femei”.

Dansează o droaie de visuri,
feeric valsează sub tei,
și toate în dansuri au ritmul
„zeițe și zei”, „zeițe și zei”.

NIMB

Intimitatea mea spectrală
încerc în vers să o prefac
Întind luminii foaia goală
să scrie ea. Eu sunt și tac

VIS CU IUBITA MEA

Ploua cu floare rozalbă de cais
peste iubita mea, în vis,
o legănam în brațe ca s-adoarmă.
Când m-am trezis, afară era toamnă.

Ningea cu fulgi catifelați, și-a nins
peste iubita mea, în vis,
eu o plimbam prin iarna cea polară.
Când m-am trezit, afară era vară.

Se revărsa lumină dulce ca-n paradis
peste iubita mea, în vis,
și aur soarele de foc făcea să cearnă.
Când m-am trezit, afară era iarnă.

Cădea frunzișul – jar nestins
peste iubita mea, în vis,
și-o îngropa ca pe-o comoară.
Când m-oi trezi, să fie primăvară?

dă-mi spatele tău
să-l ar cu unghiile mele

dă-mi pieptul tău
să-l samăn cu pletele mele

dă-mi creștetul tău
să-l stropesc cu ochii mei

dă-mi buzele tale
să le culeg cu buzele mele

DRUM

În dragoste mergi
prin cuvânt
spre șoaptă
în tăcere
Cuvintele
se despoaie de haine
care nu-și mai au rostul
și goale-goluțe
se transformă în cânt
în necuvânt
Acolo
dragostea face popas
să-și poată auzi
pulsul și respirația
să se poată auzi pe sine

mă simt atât de neînsemnată
o găză mică
o furnică
o lăcrămioară
mă simt solidară
c-un fir de nisip
cu algele
cu urzica
cu stropul de ploaie
cu ciocârlia
și-n asta-mi este măreția

Otilică

A șaptea față
a cubului
apare
clară
când cubul moare
și miezul lui
devine față
o față plină
goală
absolută
ca moartea
între șase fețe
ale vieții
ținută
iar cubul de învii
acele fețe toate
amestecate
sunt
cu-adevărata
față a șaptea
și iarăși totul
e ca la-nceput
un cub perfect
cu șase fețe
iar între ele
o față
cunoscută
doar prin moarte
și-apoi uitată
în altă viață

Cunosc oameni
ce-i spun ploii când vine
să mai aștepte
să vină mâine
căci ei sunt prea ocupați
ca s-o poată primi

Cunosc oameni
ce-i spun florii când răsare
să zăbovească
să-nflorească poimâine
căci ei sunt prea ocupați
ca s-o poată privi

Cunosc oameni
ce-i spun fulgului când zboară
să rămână în cer
să-apară la anul
căci ei sunt prea ocupați
ca să-i poată zâmbi

Cu ce sunt ocupați?
mă întrebați
Ei spun că sunt ocupați
să cânte despre ploaie,
floare, fulg...

Și ce mi-ar păsa de ei
dacă n-ai fi și tu
mereu ocupat?

îmi ling rănil
 pe care mi le-ai făcut
 știu, neintenționat
 e prea dureros
 să simți
 că plăcerea seducției
 se află în concurență
 cu plăcerea și neplăcerea
 drumului în doi
 cu plăcerea visării în doi
 cu neplăcerea trezirii din vis
 dar tot în doi
 e prea dureros
 să citești printre cuvinte
 că 1 + 1 fac 2
 când crezi
 că 1 + 1 fac 1
 ori 0
 e prea dureros
 să accepți acest zero
 adică nimic!
 niciodată!

îmi ling rănil
 căci știu
 că deși e dureros
 totul o să treacă
 totul se vindecă
 dar rămân cicatricile
 e prea dureros
 să-ți vezi trupul
 acoperindu-se de
 cicatrici
 până n-o să rămână
 din el
 decât unghiile
 care nu pot fi rănite
 căci sunt protejate
 de oja

nu știu de ce se spune „inimă de piatră”
 eu n-am întâlnit pietre insensibile
 am întâlnit pietre
 care-și strigau
 prin toți porii
 dragostea lor
 față de ape
 față de pământ
 față de soare
 față de lună
 față de munte
 față de plajă
 față de mușchi
 față de oameni
 oare cum e inima lor? mă gândeam
 dacă sunt atât de sensibile față de lume?
 oare cum e inima noastră? mă întreb
 dacă suntem atât de insensibili față de pietre?
 atât de duri?
 atât de cruzi?
 ori nu le vedem
 ori le dăm cu piciorul
 ori...

Furișata noapte
 m-a găsit în intimitate
 goală-goluță
 uitată pe pat
 ca un obiect minuscul
 pierdut
 în așteptare de a fi găsit
 Furișata noapte
 m-a privit mirată
 dar n-a vrut
 să-mi intimideze intimitatea
 și discret s-a retras
 dispărând în cerul zorilor

Soarele a dat buzna indiscret
 și a râs sarcastic
 de goliciunea mea
 de inerția mea
 de obiect pierdut
 a râs cu satisfacție
 când m-a văzut
 goală-goluță
 uitată pe pat

„Să fiu oare a lui?”
 m-am întrebat
 și m-am speriat
 că mă poate lua de pe pat
 Așteptam pe altcineva de fapt

ACASĂ

Doruri ancestrale
 m-au legat de glie
 Stau în lanuri coapte
 vântul mă mângâie

M-au legat de ape
 din fântâni cu ciuturi
 Vine să se-adape
 verdele din muguri

M-au legat de codru
 de poteci umbrite
 unde nimfe-și plimbă
 grații și ispite

M-au legat de munte
 și de-un colț de stână
 M-au legat de baciul
 doina ce-și îngână

M-au legat de cerul
 ce aici doar este
 un crâmpei de stele
 rupt dintr-o poveste

Doruri ancestrale
 m-au legat de tine
 Lanțuri dragi și sfinte
 să durați și mâine

Să mă simt acasă
 sclavă și stăpână
 Doruri să mă țese
 viața să-mi mențină

Dar viața e-același război
 Și-adesea noi stăm în tranșee
 Dușmani întâlnim de-orice soi
 De sânge, de zbor, de idee

Prin gloanțe, urgie, trădare,
 Târâș, pitulați, alergând
 Voim un atac făr' de care
 Nu suntem noi mândri nicicând

Atât cât războiul durează
 Atât cât suntem încă vii
 Pericol ne paște-n amiază
 În noapte, în zori, la chindii

Cădem prizonieri fără luptă
 Ne zbatem pe paturi de moarte
 Cu buze arzânde în rugă
 De dragoste și libertate

Murim înainte de vreme
 Amnezici, răniți, secerăți
 Acel ce îi brav sau se teme
 Murim dacă suntem bărbați

Femeilor nu li-e ușor
 Războiul ne-ncearcă pe toți
 Ori inima moare de dor
 Ori frontul le vrea lângă soți

Așa și ne trecem prin viață
 Recruți, voluntari, dezertori
 O clipă de siguranță
 N-avem, dar suntem visători

Și știm că războiu-i război
 E unic destin pentru noi

FERICIREA

Ce fericire să visezi
 Când ești în rai de feerii –
 Lucește soarele-n amiezi
 Și-apare luna la chindii?

Ce fericire să mai ceri
 Când toamnele îți sunt bogate
 De rod născut în primăveri
 Și-n veri neobosite coapte?

Ce fericire să dorești
 Când viața se răsfiră-n doruri
 De cânt frumos și de povești
 De zămislire și de zboruri?

Ce fericire să mai sperii
 Când vezi atât de des minuni
 Ce vraja-și țeș din nicăieri
 Făcându-ne mereu mai buni?

Când iarăși suntem amândoi
 Cu-același crez doar în lumină
 Când suntem împăcați cu noi
 Ce fericire să mai vină?

ÎN GÂNDURILE MELE

Femeie, -n gândurile mele
Semințe încolțesc de vis
Rotindu-și zborul în inele
Din flori crescute-n paradis

Femeie, -n gândurile mele
Un fâlfâit de aripi bate
În zboruri line printre stele
Al îngerilor fără moarte

Femeie, -n gândurile mele
Se-așterne-o pânză aurie
Pe care dealuri și vâlcele
Desfată-a neamului vecie

Femeie, -n gândurile mele
Se alăptează prunci frumoși
Și curg din piepturi albăstrele
Cu laptele din moși-strămoși

Femeie, -n gândurile mele
Răsună doine și balade
Venite parcă să mă spele
În ale dorului cascade

Femeie, -n gândurile mele
Se dau și lupte, sunt urgii
Și mă încercă duhuri rele
Vrând să mă rupă în felii

Femeie, -n gândurile mele
Răsar mereu doi ochi frumoși
Păzindu-mă de bezne grele
Sunt ochii tăi cei luminoși

Femeie, -n gândurile mele
Ești floare, înger și baladă
Și mamă, și un cer cu stele
Și soare, curcubeu, zăpadă

Femeie, -n gândurile mele
Ești tu, doar tu fără tăgadă
Aș vrea să fii tu toate cele
N-aș vrea să fii doar... cruciadă

Ai plecat
nu m-ai lăsat cu un prunc în brațe
ci cu un vis în brațe
femeie fără de bărbat
c-un vis în brațe
îl alăptez
îl legăn
îi cânt na-ni-na
îl îmbrac în hăinuțe noi și frumoase
și nu mă mai simt singură
poate visul mă va răsplăti
poate într-o zi
vei reveni
și găsindu-mă grijulie
cu visul în brațe
îmi vei mulțumi
pentru grija ce i-am purtat-o
pentru fidelitate
poate

CĂLĂTORUL

A mers călătorul întruna
Prin codru, în munte, pe șes
Dorință avea numai una -
Să meargă mereu, și a mers

Când dat-a de mlaștini și tină
Noroiiu cu palma l-a șters
Când nu vroia torsul să țină
Găsit-a toiagul din mers

Când drumul trecea prin furtună
Din tunet un fluier și-a dres
Când noaptea era fără lună
Făcut-a el far dintr-un vers

Și-a mers, și-a tot mers, și-a tot mers...
Dar drumul i-a fost fără sens

*Drogurile, alcoolul sunt caracteristice nativilor
din zodia Peștilor. Horoscop*

M-am drogat cu poezie
m-am drogat cu vis frumos
n-am scăpat nici de beție -
am fost beat de cânt duios

Am găsit alean în droguri -
injectări de feerii
de prin basme și-alte locuri -
injectări de armonii

Alcoolul mi-a fost drag -
pătimaș am tot sorbit
băuturi de pe-un meleag
ce ca rai s-a zămislit

Am băut din primăvară
și din lună un pahar
m-am drogat cu viață-astrală
cu seringi de ideal

Iară când mi-a fost mai greu
lacrima eu mi-am băut
m-am drogat cu-n curcubeu
de amarul chin să uit

Ies la păscut timpul
 Mân cârdul de ore și clipe
 spre o pășune unde știu că mi-e bine
 Le mân cu vârguța dar ele sunt îndărătnice
 Ba se opresc să ciugulească un firicel de speranță
 Ba stau pe loc privind cu nesaț lumina din jur
 Ba o iau speriate la goană în altă direcție
 Îmi este greu să duc un cârd așa de mare
 de gălăgios și de rebel
 așa zice chiar că nu mă descurc defel

SUFLET DE CLEPSIDRĂ

La corp – nisipuri mișcătoare
 scurgându-se în forme noi
 păstrând prin foșnet și culoare
 secundele desprinse-n roi

La suflet – minunată harpă
 cu sunete curgând șuvoi
 vibrând pe strune ce dezgroapă
 minunea armoniilor de-apoi

Clepsidră veșnic visătoare
 de a renaște-n scurgeri moi
 prin timpul clipei viitoare
 ce se va-ntoarce înapoi

Cred că mă topesc de dor
 Ceara-mi se prelinge-n vis
 Uneori aş vrea să mor
 Dar să mor mi-e interzis

Flacăra-mi topește trupul
 Visul mă primește – ceară
 Care vrea să-și știe duhul
 Renăscut într-o fecioară

Dorul – flacăra nestinsă –
 Mistuie încet ființa-mi
 Și din ceara mea prelinsă
 Ia contur făgăduința

Se-nfiripă-n vis visarea
 De-mpliniri de mângâieri
 Mă topesc și-mi schimb culoarea
 Astăzi nu sunt ce-am fost ieri

LUMÂNAREA

Cad umbre tainice pe trupul meu de ceară
 și mă-nfășoară-n frică și fior
 Mă tem de bezna rece din cămară
 arzând de dor mă irosec și mor

ECOUL LA «ROMANȚA RĂSPUNSULUI MUT»
DE ION MINULESCU

Te-ai supărat?
Nici noapte bună nu mi-ai spus...
nu m-ai sunat
M-a speriat
răspunsul mut
și cadențat
al orelor ce-mi curg în pat
din timpul scurs
prin ceas stricat
Și m-a durut
cu cea durere de-nceput
ce-n suflet mi s-a strecurat
când rândunelele s-au dus
la alt bărbat
Acum și trupul meu de lut
s-a speriat
când ai tăcut
Și te doresc cu-adevărat
dar n-am permis eliberat
să te sărut
Am așteptat
un mut răspuns
ca altădat'
Și mai aștept cuvântul mut
chiar dacă noaptea s-a lăsat
și te-am pierdut
și depărtarea te-a furat
și somnul te-a răpus
Aștept răspuns
la întrebarea cu păcat
E-adevărat
că m-ai uitat?

Că-n visul tău eu nu-s?
Dă-mi un sărut -
la ușa gurii ți-am bătut
De ce e încuiat?
De ce nici cheia nu mi-ai dat?
Dă-mi un sărut
copil cărunt
Iubit bărbat
cum să adorm fără' să te-aud?
Răspunsul mut
mi-ar fi de-ajuns
să nu fiu disperat
s-adorm eliberat
de așteptare și păcat
de dorul preadurut

STĂRI FĂRĂ MĂȘTI

Uite ne doare
Uite ni-e greu
Credem în Soare
Și-n Dumnezeu
Uite ne frângem
Plângem tăcuți
Uite ne strângem
Melci fără' de lunci
Uite că-n zboruri
Ne avântăm
Uite că iarăși
Iarăși cădem
Oameni - cunoaștem
Stări preafirești
Murim și renaștem
Mereu fără măști

M-am reîntors în tinerețea ta
Când toate le vedeam înmugurite
Dar viața, vai, febril mă aștepta
Să secere iluzii pârguite

Și am rămas o miriște tăcută
Oftând în vis la freamătul de spice
Dar viața, vai, rămase prefăcută
Și îmi zâmbea, cosaș cu dinți de-alice

Nu, nu mă plâng – așa e rânduiala
Din verde fraged devenim uscat
Din spicul plin rămâne numai pleava
Și-a nu te resemna e un păcat

Dar a spera e oare interzis?
Și miriștea mai speră, visând reînnoirea
Seminței încolțite din dorul cel nestins
De-ași fremăta prin roadă dorința și iubirea

Ni-e dat s-avem în noi un dor nelămurit
Un dor de cer și stele, un dor de infinit
Și în pământ înfipti cu rădăcini de sânge
Ne scurgem ochii-n cer când dorul ne încinge
Nu cutezăm a plânge

De cutezăm să râdem, izbânda să gustăm
A dorului povară mereu o resimțim
Vorbim de fericire, dar totuși nu putem
Fără de cerul tainic mult fericiți să fim
În tihnă să trăim

Și mistuiți de dorul tărâmului astral
Rămânem drob de sare, rămânem ciot de stâncă
Un ochi de sus ne vede, și-n ochiul sideral
Parcurgem viața toată, și poate-o viață încă
Mai lată, mai adâncă

FABULĂ

„Ce frumoasă și deșteaptă
 Este mâna mea cea dreaptă!
 Ce urâtă și nătângă
 Este mâna mea cea stângă!”
 Uite-așa un om zicea
 Despre mâinile ce-avea.
 Dar, rămas făr’ mâna dreaptă,
 Stânga deveni pe dată
 Și frumoasă, și deșteaptă,
 Făr’ de preț în lumea toată.

Morala:

Unde nu-i cap, vai de mâini.

MOLDOVENII ȘI OZN

- Văzui în zare
 o strachină zburătoare
 din care curgea moare...
 - Și eu văzui,
 dar turburel curgea
 și-am pus butoiul drept sub ea -
 avea gurlui!...

Mergea
 călcând
 urlând
 prin străchini
 și nu puteam dormi
 din cauza lui

ÎNDEMN LA IUBIRE

afară ninge liniștit
 prin liniști albe-mi caut norocul
 de căutare obosit
 dau iernii astea cu ghiocul

ce va mai fi în cerc astral
 când rotocoale cu duiumul
 se-nvârt în dansul infernal
 și-astupă cu troiene drumul?

ce va veni cu fulgi de vrajă
 și ce augur să văd în ei?
 să fie albul pur o mreață
 pentru-al meu dor de flori de tei?

din cer se scutur albe liniști
 nu se aude nici o șoaptă
 dar grele aripi de neliniști
 cu fâlfâit de plumb se-ndreaptă

bacovian ninsoarea curge
 cu alb cu plumb cu infinit
 iar frigul osul îmi străpunge
 deși ca mine-i obosit

dau cu ghiocul fără vrere
 așa noi facem când nu știm
 să prețuim chiar și-o tăcere
 ce ne îndeamnă să iubim

sunt deținut în propria-mi celulă:
de stau închis aceasta-i voia mea
sătul de-atâta frig și-atâta ură
m-am ferecat în sufletu-mi de stea

aici se-ntâmplă multe ca în lume:
Crăciunul vine aducând minuni
și orice lucru-și are al său nume
deși duminica adesea cade luni

aici domnește pacea siderală:
balade uneori se-aud doinind
despre visarea noastră ancestrală
iar uneori chiar vine și-un colind

și toate par atât de-adevărate:
mirosuri, forme, cuvinte și tăceri
trăiri de altădată 'mbălsămate
într-o lumină purtătoare de mirări

nu ispășesc pedeapsa vieții mele:
m-am ferecat în mine benevol
să scap de negre bezne grele
care doreau să joc un comic rol

nu sunt actor, de teatru n-am idee:
în lumea asta am intrat soldat
e-un paradox că trup am de femeie
iar osu-mi din bazalt mi-a fost creat

sunt deținut... și în celulă-acum
probabil dintr-o pură întâmplare
pornit-a Anul Nou în lungu-i drum
așa că spun în șoaptă o urare

MULȚUMIRE

Cum am trăit, nu-mi pare astăzi rău –
Păcate am, dar toate-s ispășite
Și-L rog pe milostivul Dumnezeu
Să-mi dea tărie pentru noi ispite

Îi mulțumesc că ochiul nu mă-nșală
Și pot vedea Frumosul și Urâtul
Că sănătatea are preț prin boală
Iar capul cade, doar dacă-ți taie gâtul

Îi mulțumesc că sângerez întruna
Căci știu atunci cu-adevărat că-s viu
Că n-am răbdat prostia și minciuna
Că am schimbat Parisul pe-un pustiu

Îi mulțumesc că pot visa și crede
Că pot vorbi, cânta, iubi...
Și-L rog pe Domnul să mă ierte
Că voi muri, când nu vei fi

Unicul lucru statornic este schimbarea.

Arthur Schopenhauer

Totul se schimbă, se mișcă și zboară:
flacăra, apa, lumina și luna
într-o rotire-n neant milenară
pier și se nasc într-o goană nebună

Viața îmi este mișcare eternă
fără de-nceput și fără de final
nu pot reține clipa în care
mor și renasc transcendental

NU MĂ UITA

Nu mă uita... Nu mă uita... Nu mă uita...
Sunt șoapta vântului de nimeni auzită
Sunt ochiul care stors-a lacrima
Să-ți dea să bei cu gura-ți pârjolită

Nu mă uita... Nu mă uita... Nu mă uita...
E timpul umbrelor - Trecut e de amiază
Și-aștept că în curând se va-nsera
Din trupul meu plecând ultima rază

Nu mă uita... Nu mă uita... Nu mă uita...
S-a pus deja-n hambare roada toată
Așteaptă soarecii să-nfulece din ea
Când vom pleca și-om pune și-o lăcată

Nu mă uita... Nu mă uita... Nu mă uita...
Am semănat, stropit, prășit, cules
Să fie-un rost în viața mea și-a ta
Dar cu nimic noi doi nu ne-am ales

De roada noastră nu ne-om bucura
S-a înserat și noaptea cade grea
Și iarna vine, sarcastică și rea
Nu mă uita... Nu mă uita... Nu mă uita...

FIRAVII ZORI

aripa stelei încet se desface
noaptea se crapă de-i vine sorocul
ziua se zbate ieșind din găoace
să-și mai încerce o dată norocul

*nu uitați să vă luați umbrela și buna dispoziție
radio Vocea Basarabiei*

Nu uitați, dragii mei, nici speranța
toate sunt și se-ntâmplă prin noi
mergem triști prin crâmpoie de viață
deci și ploaia creează noroi

mergem veseli sub stropii năvalnici
deci și ploaia se bucură, iată
că ne-aduce prin stropii ei magici
curățarea demult așteptată

doar prin noi ploaia-și capătă sensul
și prin noi doar pământu-i pământ
noi creăm fără' să știm universul
cu o vorbă frumoasă, c-un gând

nu uitați, dragii mei, nici umbrela...

TRISTEȚE NAȚIONALĂ

E trist fără munte și mare
E trist când și codrii se duc
Să moară-n istoria care
Vorbește de-oștean și haiduc

E trist când din Țară rămâne
Un ciot sfârtecat și inert
Ce nu mai cutează un Mâine
E trist când de verde-i deșert

Se-nchină paharul la toate
Petreceri cu chiot se-ncing
Dar mesele astea bogate
Sunt mese de veșnic comând

Ah, Doamne, e trist fără Tine
E trist fără vis și frumos
Tânjesc după sfântul din mine
Închis într-un zid păcătos

E trist când se-ascultă manele
Iar doina se dă la gunoi
E trist când privim către stele
Crezând că roiesc pentru noi

E trist când nu știm cine suntem
Nici cum, pentru ce, pentru cât
E trist când aiurea ne trecem
Și nu știm să fim pe pământ

E trist fără munte și mare
E trist când și codrii se duc
Dar zilele sunt infernale
Când nu e nici spirit, nici duh

Când nu e lumină în zare
Când bezne se lasă buluc

ÎNDEMN PENTRU BARD

Când noaptea e tot mai obscură
tu cântă de Stea și Lumină
Când lumea e plină de ură
tu cântă de Pacea divină

Când vin nemiloase tornade
tu cântă de blând Curcubeu
Când demonul sufletul roade
tu cântă de Dumnezeu

Când cade-n livadă securea
tu cântă de Flori și de Ram
Când vine străinul de-aiurea
tu cântă de Doină și Neam

Când seacă fântâni și izvoare
tu cântă de Ploaie în dar
Când păsări nu știu să mai zboare
tu cântă de-Aripi și Icar

Când pruncii să moară-s lăsați
tu cântă de Mamă, Părinți
Când vrajba-i cuprinde pe frați
tu cântă de Abel și Sfinți

Când timpul pragmatici ne vrea
tu cântă de Vis și Iubire
Când moartea dorește să ia
tu cântă de Nemurire

Când totul e rău și urât
tu cântă de Bun și Frumos
Transformă o lume prin cânt
Fii bardul ghidat de Hristos

ORĂ SLUTĂ ȘI BIZARĂ

Nici nu plouă, nici nu ninge
Nu-i nici soare, nu-s nici nori
Doar o umbră se prelinge
Dând pământului fiori

Nu-i nici zi, și nu-i nici noapte
Nu-i nici iarnă, nu-i nici vară
Doar cad clipele răscoapte
Și pământul înfășoară

Nu-i nici sunet, nici tăcere
Nu-i culoare, nu-i nimic
Doar opacul umbrei grele
Se așterne pic cu pic

Devenim o pupă mută
Incoloră, inodoră,
Atmosfera ne-mprumută
Haina ei în astă oră

Ora-i slută și bizară
N-am văzut de-acestea-n veac
Nici tu-amiază, nici tu seară
Nici tu boală, nici tu leac

Parcă s-a desprins o filă
Din neunde-n nicăieri
Și s-a strecurat tiptilă
Umbra ei fără de dureri

INSOMNIA

Noaptea trece vreo mașină.
Noaptea sună telefonul.
Noaptea scârție-n grădină,
Supărat pe vreme, pomul.

Noaptea forăie bărbatul.
Noaptea dinții-ncep să doară.
Nu mai conținesc lătratul
Câinii vagabonzi afară.

Noaptea insomnia vine,
Uite-așa, pe nepoftite,
Și-ți vorbește, și te-aține
Să faci lucruri mult dorite.

Ce anume? Cum să zic?
Să te-afunzi în somnul dulce,
Să n-auzi nimic-nimic.
Cine vrea, las' să se culce!

Eu mai bine rămân treaz -
Trez-trezuț, a câta noapte!
Astfel, insomnia azi
Va sta, biata, după poartă.

Vom fi bătrâni cu trupul și cu vorba
mai cumpătați, mai înțelepți, mai triști
vom îndrăgi mai mult culcușul, soba
vom accepta zâmbind c-am fost învinși

Dar în străfunduri vom păstra nebuna
dorință de-a zbura, de-a pătimi
de a sfida și soarele, și luna
de a rămâne tineri și de-a iubi

Când vom privi cum arde focu-n vatră
să știți că amintiri ne dau târcoale
se gudură, fidele, sau ne latră
când încercăm să le gonim din cale

Vom fi bătrâni, dar tineri vom rămâne
nu-mbătrânește viața, și nici visul
și miezul nostru pururi va menține
scânteia luminându-ne abisul

CĂUTĂTORII DE COMORI

Au fost crezuți nebuni nepăsători
romantici orbi, nerăbdători
de-atâtea ori, de-atâtea ori
Căutătorii de comori

Au suportat jigniri, tumori
au mers zâmbind, înfloritori
adeseori, adeseori
Căutătorii de comori

Ei sunt frumoși, 'cești călători
la port ca bieții cerșetori
la suflet - bravi cutezători
Căutătorii de comori

Ei știu că vieții sunt datori
cu-o căutare uneori
și vor ieși învingători
Căutătorii de comori

În viață este fiecare
dator mereu cu-o căutare
acei ce dau de-adevăratele comori
aceia doar devin nemuritori

UN CEVA NEDEFINIT

am iubit și-am părăsit
am pierdut și am găsit
m-am uscat și-am înflorit
păcătos neprihănit

am mâncat și am postit
m-am oprit și am pornit
de plăceri neostoit
și așa la infinit

am luat și-am dăruit
am rănit și-am lecuit
m-am zidit și năruit
am fost iarbă și granit

tânăr și îmbătrânit
m-am tocit, m-am ascuțit
am cântat și-am amuțit
am trăit și am murit

un creștin fără de rit
un sihastru fără schit
un erou fără de mit
răsărit la asfințit

un ceva nedefinit

Totul este ca la carte:
viață – naștere și moarte.
Printre rânduri însă scrie
că ceva va să mai fie.

Cioplesc din trunchiuri de cuvinte
o plută invizibilă cu care
să traversez oceanele de minte
pe țărnelul sufletului să pot găsi salvare

sufletul e un fus ce toarce lumina
din care se țese apoi Universul –
pânza iubirii, pânza divină
fusul își știe în mâinile-mi mersul

nădejdea-i guralivă, dar deznădejdea-i mută
cum val de țărnel se sparge de-o veșnicie-ascultă
nu scoate nici un geamăt – însă ecoul ei
răsună în tăcerea uitată-n pașii tăi...

Plouă vesel, plouă trist
Plouă gândul să mi-l spele
Și din cer de ametist
Se smulg picături rebele

Plouă de vreo patru zile
Plouă cu dureri și vise
Cu aromă de zambile
Și cu sâmburi de caise

Stropi se-adună în ciorchine
Plouă cu săgeți de dor
Ploaia știe ce-i cu mine
Plouă atotștiutor

În șirag de perle plouă
Atârnat de gât de cer
Stăm cu ploaia amândouă
Plouă totuși efemer

Ea pleca-va, voi rămâne
Cu-aminterea că ploua
Printre secete păgâne
Când seca-va lacrima

FOAIA DE HÂRTIE

foaia de hârtie –
unica-mi salvare
să nu ard de vie
moartea de mă are

foaia de hârtie
și umilul vers
ei doar pot să știe
ce n-am înțeles

foaia de hârtie –
dublu univers
care mă îmbie
să rămân neșters

foaia de hârtie
și-umbra mea pe ea
fac să reînvie
dorul de o stea

foaia de hârtie –
ca o casă goală
dată în chirie
pentru-a câta oară

foaia de hârtie –
o cardiogramă
scoasă din cutie
când ajung la vamă

foaia de hârtie –
ca o rană mută
gajul pe vecie
să nu fiu pierdută

orice-ai zice, orice-ai face,
inima-ți de s-ar preface
într-un corp astral de cânt,
tot dator ești c-un mormânt

orice-ai spune ori nespune,
inima-ți de-ar fi genune
sau o mare de verdeață,
tot dator rămâi cu-o viață

orice-ai zice, orice-ai fi,
inima-ți de s-ar zidi
într-un clopot de simțire,
tot dator ești cu-o iubire

Își stinge iarna suflarea ei haină
Și soarele apare de după-un colț de nor
Ies găze să se-mbete cu lumină
Și-și scutură din suflet un praf multicolor

Sfârșitul e aproape – aproape-i începutul
Îmi dă târcoale gândul, și gândul e sonor
Că de simțim prezentul și de gonim trecutul
Putem visa în voie la magic viitor

femeie iubită
am rupt dintr-o pită
cu gândul curat
dar nu te-am aflat

am mers la fântână
cu chipu-ți în mână
cu jind am sorbit
dar nu te-am găsit

am fost în pădure
la flori și la mure
dorind să te simt
din sol răsărind

dar iarăși lipsești
din lucruri lumești
și-atunci m-am pornit
să caut într-un cânt

aici îmi erai
femeie din rai
în cânt întrupată
prin el doar aflată

DEPARTELE MEU PREA APROAPE...

E straniu că ești și în floare
E straniu că ești și în cer
Te văd uneori și-n ninsoare
Și-n piatra ce crapă de ger

Te văd printre umbrele stelei
Și-n raze apari negreșit
În plânsul și-n hohotul mării
În tot ce iubesc și-am iubit

Când lacrima tainică-a serii
Se scurge pe-obrazul de lut
În suflet simt gustul visării
Aproapele meu nevăzut

Când zorii desfată trezirea
Pe buze te simt și pe pleoape
Și-n clipă trăiesc nemurirea
Departele meu prea aproape

Purtăm în noi o lume
Cu tot ce este-n ea
La naștere ni-i dată
Prin laptele de stea

Vin clipele s-adune
O casă și un crâng
Apoi un chip de floare
Întipărite-n gând

Nu-n gândul minții noastre
Ci-n gând de suflet-sânge
Ce-n zările albastre
Prin noi se tot răsfrânge

Și lumea ce-o purtăm
Mereu tot mai bogată
Se scrie în poem
Pe-o filă-nlăcrimată

Cuvintele-s crâmpie
Din lumea ce-o purtăm
Imagine-idee
Creată făr' să vrem

Se întregește-ntruna
Prin locuri dragi și sfinte
Prin sărutări sub lună
Prin cruci și prin morminte

Iar când murim se duce
Cu tot ce are-n ea
S-o binecuvânteze
Materna noastră stea

ALBASTRU DE VORONEȚ ¹

La ochii tăi cătam asemănare –
Sunt de-un albastru nedescris...
Să fi văzut fantastica culoare
Pe fragede petale de iris?

Sau poate am văzut-o-n zori pe mare
Când ceru-n ape picura un vis
În care apăreau doi ochi de zare?
Sau, poate, am văzut-o-n Paradis?

De unde-această tainică culoare
Ce seamăn n-are și ce n-are preț?
E Taina îmbrăcată în splendoare!
E-albastrul minunat de Voroneț!

ALBASTRU DE VORONEȚ ²

Albastrul pur de Voroneț
Răpește văzul făr' să vrei
Vrăjindu-ne cu frumuseți
Ca ochii magici de femei

Albastrul pur de Voroneț
Rămâne-o taină pentru noi
De parcă pus-au pe pereți
Culoarea visului de-Apoi

Albastrul pur de Voroneț
E ca o poartă spre mister
Ce se deschide dacă vreți
Prin sufletul urcat la Cer

Redate-au fost printr-o culoare
Femeia, Visul, Cerul, Dorul...
Chiar dacă viața-i trecătoare
E totuși veșnic Creatorul

clipă lângă clipă pui
 în desaga dorului
 și pornești cu ea în spate
 pe cărarea înspre moarte

și desaga-i tot mai grea -
 dor de dor și dor de stea
 într-o viață adunate
 'ți-încovoiaie bietul spate

și atunci ca să-l ajuți
 doru-n inimă îl muți
 sub această grea povară
 ea începe să te doară

și te-apeacă spre țărână
 lângă fir de rădăcină
 și atunci tu pui cel dor
 în al sufletului zbor

urcă dorul înspre cer
 ca un cânt de leri-ler
 ușurat de-a lui povară
 tu renaști - a câta oară!..

Și nouă ni-e frică
 de gând ce abdică
 Și noi ne mai scurgem
 acizi printre ploii

Și-n susur de rouă
 tăiem bezna-n două
 Și-apoi fierestrăul
 îl trecem prin noi

Și-această durere
 ne-aduce putere
 Și mergem la stele
 prin grosul noroi

Și-amare petale
 ne deapănă-n jale
 Și ghemul tot crește
 așteaptă-un război

Ne țesem culoare
 și trecem în floare
 Și iarăși suntem
 prin clipa de-apoi

lasă, Doamne, salcâmi-nfloriți -
în florile lui să văd ochii iubiți

lasă, Doamne, al ierbilor verde -
în el să simt culoarea ce se pierde

lasă izvorul, pădurea și luna -
prin ele s-aud ce cântat-a și struna

lasă, Doamne, și-o albă mioară -
prin ea să mai gust visul de țară

lasă, Doamne, și-un braț de bărbat -
prin el să gădesc ce-am căutat

salcâmi-și leapădă veșmântul
căci balul lor s-a terminat
mă înspăimântă totuși gândul
că-atât de mult au așteptat

trecut-a primăvara-n goană
parcă a fost și, uite, nu-i
se scurg aromele din rană
dar, vai, nu-i pasă nimănui

acum, cu sufletul la gură,
sosește vara, dragul meu,
cu flori de tei și cu căldură
de ce mi-i greu? de ce mi-i greu?

O fărămă și o clipă
este viața pe pământ,
dar oricum trăiesc în pripă -
mă grăbesc în infinit.

Uneori îmi pare lungă -
timp nu am să o măsoz;
clipa asta să ajungă
să-nțeleg că-s muritor?

Uneori îmi pare scurtă -
timp nu am s-o pot opri;
doar mă rog cu voce mută
să nu mor când s-a sfârși...

BALADA PLICULUI PIERDUT

iubite, ce pot să mai zic?
din suflet am făcut un plic
am pus în el un dor și-un vis
pe-a ta adresă l-am trimis

azi am aflat - nu l-ai primit
și plicul meu s-a rătăcit
stă aruncat pe undeva
sau am greșit adresa ta?

păcat de dor, păcat de vis -
îngălbenesc în plic închis
nu s-a întors nici înapoi -
pierdut e plicul pentru noi
mesajul nimeni n-a citit
căci Domnul plicul a lipit

PEISAJ DE FEMEIE

Ca o răchită despletită
Ce-și scaldă pletele în râu
Te-apleci de-asupra-mi cu ispită
Și brațe suple-mi prinzi de brâu

Aceste brațe viu tresaltă
Când vântul le înmugurește
Iar din cetatea ei înaltă
O lună tainică privește

Zâmbește cerul cu fantasme
Văzând cum crapă muguri noi
Pe ramuri mirosind a basme
Încolăcite-n dor de noi

Oglinda apei îți răsfață
Și chip și trup în înflorire
Și-n unduire șugubeață
Îți soarbe floarea în neștire

Tot mai aproape, mai aproape
Te-apleci, te scalzi și te cufunzi
Până te pierzi în rezezi ape
Ce-și izvorăsc dorința-n munți

RISIPĂ

Iubirea – risipă ursită risipei...
Tatiana Stepa

Desigur, iubirea-i risipă
Ursită rispei mereu
Trăită nătâng și în pripă
Uitând și de Dumnezeu

Ce-aș vrea s-o trăiesc pe-ndelete
Să n-o risipesc fără rost
Plecând uneori să se-mbete
Să-și poată găsi adăpost

Risipă ursită risipei
Născândă, murindă mereu
Pe umerii firavi ai clipei
Car sacii iubirii și eu

Ajung pân' la magicul soare
Și sacii dezleg fremătând
Să curgă iubirea în zare
Să cadă un pic pe pământ

Un strop, doar atâta ajunge
Să poți să te simți fericit
Risipă ursită risipei
Un dar ți se dă înzecit

CHEMĂRI

Își lasă zarzării marama
 în satul meu, în seri târzii,
 și-ntreabă, cum spunea și mama:
De ce nu vii? De ce nu vii?

Își lasă teii de-aur puf
 pe cărăruile pustii
 și-ntreabă-n zile cu năduf:
De ce nu vii? De ce nu vii?

Își lasă nucii frunza grea
 în satul meu, pe la chindii,
 și-ntreabă triști prin mahala:
De ce nu vii? De ce nu vii?

Își lasă neaua fulgii moi
 pe casa mea, pe care-o știi,
 și tot întreabă, plânși și goi:
De ce nu vii? De ce nu vii?

Ce să le spun?! Că vremea trece
 iar eu încep să-mbătrânesc?!
 Nu cred că pot a mă-nțelege –
 nu vin, deoarece tânjesc...

Mă doare să-i revăd bătrâni –
 copacii din copilărie
 Mă tem că o să-i simt străini –
 ne-am despărțit doar de-o vecie...

Și-apoi e trist să te întorci
 la casa rece și pustie...
 La ce a fost și nu mai e...
 Mi-e tare dor, copilărie...

Își lasă gândul rid pe frunte –
 am altă casă în destin
 Dar mă întreb în nopți cărunte:
De ce nu vin? De ce nu vin?

am fost și foc, am fost și vreasc
 și stâncă-am fost, și vânt turbat
 am tot murit, vrând să mă nasc
 și m-am născut prin ăst păcat

am fost și iarbă, am fost și coasă
 și neagră noapte, și albe zori
 am fost orice, și nu-mi mai pasă
 că pot să mor, că poți să mori

am fost și viață, am fost și moarte
 am fost și ce e dincolo de ele
 am fost nimicul ce se-mparte
 în mii de tot sclipind pe stele
 culege-mă din praful de pe aștri
 din câmp de maci și pomi gemând sub verde
 dar nu-mi strivi deschișii ochi albaștri
 prin ei doar văd ceva ce nu se vede

putem muri, și nu vom ști nimic
din ce n-a fost, dar trebuia să fie
așa că-ți pun, iubite, într-un plic
eterne clipe desenate pe hârtie

a trebuit să ne iubim mai mult
mai grijuliu, mai plini de noi în toate
a trebuit de Domnul să ascult
să nu accept a ta singurătate

a trebuit să facem o colibă
și doi copii frumoși și îndrăzneți
și-a trebuit să ne-oglundim în clipă
și-o ușă să clădim între pereți

să poată dragostea pleca oricând
să nu se creadă prinsă-n colivie
acestea toate n-au fost pe pământ
dar eu le-am zămislit pentru vecie

și iartă-mă acum, când desenez
niște suave clipe visătoare
că-ți cer lumină să le colorez
să aibă după moarte o valoare

când vei deschide plicul într-o zi
să-ți amintești de tot ce nu a fost
de ce n-a fost dar trebuia a fi
căci altfel viața noastră n-are rost

„Ce rost are să mă zbat
să răsar printre asfalt?”
întreba un fir de iarbă
pe al lumii Creator.

„Eu ți-am dat și ție moarte -
deci cu-o viață-mi ești dator.”

Lasă-mi lacrima, Doamne, te rog
Să stropesc praful greu al uitării
După care, promit la izvor s-o întorc
Mai sărată ca lacrima mării

mai bine decât mine, Shakespeare le-a spus pe toate -
și despre taina-viață, și despre taina-moarte
despre iubire, ură, virtute și trădare
și despre cel ce ESTE, și despre cel ce ARE

ce aș putea să spun, acum, când toate-s spuse?!
cum să pătrund în taine, când ele-s nepătrunse?!
orice cuvânt mă doare, de parcă-mi aparține -
Shakespeare le-a spus pe toate mai bine decât mine

BALADA UNEI GENERAȚII

*...ochii oboșiți ai unei generații cu riduri,
păr alb și suflete tinere – un comentariu pe Youtube*

am obosit, e drept, și-avem și riduri
cărunte plete se răresc treptat
și ne închidem între-a' noastre ziduri
dar sufletele tinere-am păstrat

și va dura nu mult până și voi
veți fi descriși la fel de-ai voștri fii
trecutul nu se-aruncă la gunoi
ci se zidește-n ale vieții temelii

și noi am râs de viață cu nesaț
și-am parfumat copitele de cai
și-am strâns la gura veacului un laț
iar în infern și noi visam la rai

nu regretăm c-am fost și răi, și buni,
c-am tras cu gloanțe oarbe în călăi
c-am dat la teascuri struguri de minciuni
să fermenteze adevăru-n ei

și poate nu-i vreun merit că avem
același suflet tânăr visător
dar rana lui ne-apasă cu-n blestem
să știm că trupul nostru-i muritor

au obosit, și ochii, și frământul
dar nu-i închidem nici în întuneric
au obosit, și inima, și gândul,
și râsul ce ne-a fost cândva homeric

cu oboseală, riduri, căruntețe
mai îndrăznim și-acum să suferim
și nu ne înspăimântă-o bătrânețe
cât timp în suflet tineri noi murim

și-apoi rămânem și în voi o viață
și încă una – în ai voștri fii
iertați-ne dorința șugubeață
de-a ne-nfrupta din alte bucurii

zâmbim și facem șotii cât putem
cât ne mai ține Domnul printre voi
să știți că încă suntem – asta vrem –
trăiască generația de-apoi!

BUCURIE SAU BALADA PLOII

se bucură pădurea mea de ploaie
se bucură și oamenii din sat
câmpii zâmbesc la stropii ce înmoaie
durutul trup pe care s-au culcat

iar stiblele se dezmoțesc din șale
și își întind spre ceruri buze verzi
se-nchină pomii clătînând agale
coroanele lor mândre de-amorezi

văzduhul este plin de armonii
în semn de mulțumire totul cântă –
pădure, drumuri, iaz, câmpii –
știu bine, vara ploaia-i sfântă

e darul ce ne vine negreșit
în schimbul unei grele așteptări
se bucură sătenii infinit
de dulcea mană ce le dă puteri

se bucură copii, goi și uzi
și eu mă bucur pentru dragul sat
doar orașenii bombănesc ursuzi
că plouă și umbrela și-au uitat

ne-aduce ploaia (multă) bucurie
și noi speranțe verzi în cioc
noi, cei cu dragoste de glie
să n-o gonim, să-i facem loc

PLOUĂ

Plouă, plouă, trist și blând
stropi de-urzeală țes lăicer
ce se-așterne pe pământ
învelindu-l cu mister

Plouă cadențat și viu
pe pădure și câmpie
și un suflet argintiu
dinspre ceruri lin adie

Paparude vin să prindă
stropii vii cu pietate
și în palme, ca-n oglindă,
se răsfrânge-o zeitare

Ea se plouă, râde, fuge
fug și stropii printre noi
iar pământul îi tot sugă
căpcăun setos de ploi

Ploaie – rugă, ploaie – cântec
plămădite-n univers
pentru secetă – descântec
pentru nori – eternul sens

Pentru mine – curățare
sită ce mă cerni de praf
pentru vară – sărbătoare
cu-al naturii autograf

Toate merg cam pe dos în mileniul trei:
Cataclisme ne pasc, și războaie ne mor,
Accidente stupide ne fac pașii mai grei –
Toate par fără rost, toate frâng, toate dor.

Stau politici în criză, falimentul e-n toi,
Nu ne cruță șomajul emailat cu o plată,
Cel mai groaznic e însă că suntem tot mai goi
Sub veșminte la modă, de festin și paradă.

Toate merg cam pe dos, dar atât cât există
O fărâșă de vis, un crâmpei de lumină,
Furișate în noi, în privirea-ne tristă,
Cursul Terrei firesc ar putea să revină.

Nu mă tem, nu mă tac, nu accept resemnarea,
Toate parcă se-ntâmplă ca să vreau să mai lupt,
Să combat lăcomia, egoismul, trădarea,
Nepăsarea totală ce prin lapte s-a supt.

Ochii dragi ar putea să dea rost ființării,
Și un zâmbet ar fi prea de-ajuns să visăm,
Să-și recapete toate miezul, floarea schimbării,
Lumea noastră din noi să-ncercăm să schimbăm.

Să-ncercăm să schimbăm, să visăm, să sperăm –
Toate pot să se-ntoarcă într-o albie scrisă –
Cum să cred că prezentul e distrus de-un blestem?!
Domnul încă e bun, Domnul încă există!

Cu secole în urmă, Shakespeare s-a întrebat:
A fi sau a nu fi, când viața-i de rahat?
Când soarta se destramă ca zdreanța ponosită,
Când zilele-i atârnă în cuie de ispită?

Când totul e minciună și perfidie hădă,
Când sufletul te doare, iar masca stă să râdă,
Când date sunt uitării și cinstea, și iubirea,
Din cosmicu-i destin se-mpotrivește firea?

A fi sau a nu fi? Eternă întrebare
La care să răspundă ființa nu-i în stare.
Ea poate, biata, crede că este în putere
Să lupte cu neantul, să-și formuleze-o vrere.

Însă nimic în lume, pân' la Shakespeare și după
N-a demonstrat că omul valoarea nu și-o surpă.
Să punem întrebarea n-ar fi deci nici un sens:
Când mergi ca somnambulul nu te oprești din mers.

Ori te trezești din somn și înțelegi că ești,
Ori cazi în hău imens cu căpcăuni funești.
De ce dar se întreabă „A fi sau a nu fi?”
Acei ce nu cunosc nici verbul „a trăi”?

Ce-i viața? cine-mi poate oare spune?
E-un câmp cu roade multe? E-o mare de genune?
E-un fir din care-și țese neantul nemurirea?
Parcela-n care Domnul și-a răsădit Iubirea?

Trăiți, frumoși nebuni, trăiți cu-nverșunare!
Uitați filosofia! Nu puneți vreo-ntrebare!
Când viața-i de rahat, oricum rămâne viață.
Firesc e după noapte să fie dimineață.

SCRISOARE ÎNTÂRZIATĂ

E primăvara nopților albastre
Din care mugurii de stele se desfac
Și picură cu sevă peste glastre
În care florile iubirilor se tac

Se cern speranțe roz și violete
Și se aștern ca pulbere pe gând
Sorb cu nesaț - ca dorul să mă-mbete
Să uit că-i toamnă rece pe pământ

E vis de primăvară parfumată
Deschid fereastra inimii la fluturi
Ei îmi aduc scrisoarea-ntârziată
În care-mi scrii că-i toamnă și te scuturi

nu am lăsat în urmă trecutul meu frumos -
îl port în carne vie, în măduvă și-n os
nu am lăsat în urmă trecutul meu durut -
îl port în miez de suflet și-n trupul meu de lut

nu am lăsat în urmă nimic din ce-am trăit -
nici zborul, nici căderea, nici visul ce-a mințit
nu am lăsat în urmă nimic din ce am fost -
și azi trecutul este, și azi își are rost

ROMANȚA ECOULUI VIU

De am să mor, să-mi cânti ecoul mut
și să-l pictezi în curcubeu de vise
să-l pui pe cerul dorului avut
și să-l sculptezi în zâmbet de narcise.

Să nu mă uiți... să-mi prinzi ecoul viu
ce s-a izbit de moarte din greșeală
și la apusul tău trandafiriu
să-l faci lumină - auroră boreală.

Privește cerul presărat cu stele...
Eu voi pleca... ecoul se va-ntoarce
vibrând prin spații de tăcere grele
cu rosturi de liniște și pace.

De am să mor, să-mi cânti ecoul mut
Nimic mai mult... Nimic mai mult...

ÎN MINE...

în mine plânge piatra
și tot în mine cântă
în mine urlă vântul
și-n mine necuvântă

în mine crește iarba
și-n mine se cosește
în mine râde floarea
și-n mine se-ofilește

SCARA DOMNULUI

Vai, Doamne, povara ce-o duci
E-atâta de grea și amară!
Deși Tu faci trepte - nu cruci -
O moarte oricum ne-nfioară.

Ne dai câte-o moarte la toți
Să faci noi fuscei pentru Scară
Iar noi, buimăciți și netoți,
Îi plângem pe morți grămăjoară.

Și cruci înălțăm pentru ei
În lut coborându-i bocind
Ca Tu să adaogi fuscei
La Scara spre ceruri urcând.

Răgaz nu ai, Doamne, pe-o clipă -
Doar noi lenevim adormiți.
Lucrezi pe-ndelete, nu-n pripă -
Doar noi suntem veșnic grăbiți.

e toamna care buciumă cu-aramă
la stâna frunzelor plecate la păscut
e toamnă... mă cuprinde dor de mama
de satul drag în care am crescut

se-ntorc cu toate la origini iată
și frunzele, și toamnele, și gândul
iar pasul meu încearcă să străbată
un drum pe care viața-și cântă cântul

 IUBIRE²

Nu ne-am despărțit, iubite,
Viața doar ne-a separat
Ne-a dat drumuri diferite -
Suntem Unu la pătrat

Am trăit cu unu-n minte
Am scăzut și-am adunat
Fapte, doruri și cuvinte
Și-o Iubire la pătrat

BALLADE DE LA LARME

Une larme
se brise sur une lame
en deux miettes de flammes
qui embrasent mon âme
d'où tombe une larme
qui se brise sur une lame

EMBARRAS

Ce e bine și ce-i rău?
Adevăr, minciună, ce-i?
Ce-i iubire? Și ce-i ură?
Sunt în mare-ncurcătură.
Ce credeam că este bine
S-a întors ca rău la mine.
Ce-am crezut că-i adevăr
A fost vierme pentru măr.
Iar iubirea fost-a ură.
Sunt în mare-ncurcătură.

în jur e atâta tristețe...
 dar uite c-avem bucurii
 vin zori și vin seri să ne-nvețe
 să creștem visări și copii

și vine Crăciunul cu-o veste
 cu blânde colinde-arămii
 mereu aducând o poveste

visul meu a fost o floare
 înflorită-n prag de iarnă...
 ce puțin avea să țină...
 dar ce mult avea să dea...
 s-a dus floarea...
 iarna-i grea

de moarte scris-am ca să pot trăi
 ca preț să pun pe clipă și pe viață
 de moarte scris-am ca să pot simți
 cum viața mi se-așterne rid pe față
 să aibă sens acel „a-mbătrâni”
 ce m-a golit de flori și de verdeață
 ca să renasc prin verbul „a iubi”
 ca soarele în orice dimineată

lasă-mi, Doamne, pomii verzi...
 Ana Blandiana

lasă-mi, Doamne, lumina din aștri
 lasă-mi visul frumos de-a iubi
 lasă-mi ochii mirați și albaștri
 lasă-mi gândul curat de-a muri

mi-este greu, dar oricum mă închin
 și Te rog, și Îți spun „mulțumesc”
 pentru sfântul izvor din destin -
 că am fost, că mai sunt, că iubesc
 că mă curg ca un râu înspre mare
 între maluri abrupte sau line
 că în mine se scaldă o zare
 care-apoi se întoarce la Tine

lasă-mi tot ce e viață și moarte:
 și suspin, și tăcere, și cânt
 și plecarea prin suflet departe
 și rămasul prin trup în pământ

NEPĂSARE

E trist... Avem copii orfani
și vagabonzi ce-și caută casă
sărmani cerșind mâncare, bani
Dar... cui îi pasă?!

E trist... Avem și morți uitați
paragină în loc de iarbă grasă
și dușmănie multă între frați
Dar... cui îi pasă?!

E trist... Avem petreceri multe
iar uneori nimic pe masă
și griji mai mari și mai mărunte
Dar... cui îi pasă?!

E trist... Avem parcă un stat
și legi, dar viața grea ne-apasă
Îți vine să te pui pe-urlat
Dar știi că nimănui nu-i pasă!

SĂ FII...

să fii ucis de îndoială
în prevestiri de muguri noi
să te înfrupți cu-o portocală
într-un pustiu în care mori
să-ți fie orice pas greșală
în drum de curcubeie-n ploi
să fii cuprins de ameteală
în dansul gândului de-apoi
să te îneci în mintea goală
când verbul-râu s-a scurs șuvoi
să nu te stingi de plictiseală
când plictiseala e în toi
să știi că ești ca o urzeală
țesută fără de război
să simți mereu pân' la sminteală
însingurarea celor doi

ce poate fi mai trist, mai greu
decât aceste stări de „eu”?
ce-i mai illogic decât viața
când noapte e și dimineața?
când zorii vin în fapt de seară?
când mierea dulce e amară?
ce-i oare mai necruțător
decât o dragoste și-un dor?

e greu, e foarte greu „să fii”
când orele îți sunt pustii
iar visele – trandafirii
când ești și nici măcar n-o știi

doar dragostea își are rost
printre ce este și ce-a fost
doar dragostea mai poate fi
frumosul sens de a trăi

dar astăzi, vai, acel cu vise
își vede visele-nterzise
de „homo sapiens” lucid
ce recrează-o lume ‘n vid

iar cel ce nu stă să admire
bătrânul pom în dezmoțire
sau luna oglindită-n ape
este numit „pragmatic”, frate

se râde azi de visători
de cei ce stau „cu capu-n nori”
se râde azi și de iubire
de iad, de rai, de nemurire

se fac afaceri, totu-i marfă –
o floare, o pasăre, o harfă
și chiar materia reală
oftează greu de astă boală

vreau să rămân „cu capu-n nori”
să simt ai dragostei fiori
să mă îmbăt de-a ei lumină
și azi, și-n ziua ce-o să vină

UCIGAȘUL DE CLIPE

pun gândul pe trăgaci, ochesc și trag
și cade clipa-n vidul infinit
și nu e nimeni, nimeni, nimeni drag
să mă oprească din omor voit

sunt păcătoasă... e păcat s-omori
fie o pasăre, fie o clipă –
același strigăt străpuns de fiori
același durut fâlfâit de aripă

nu mai există clipa, de parcă nici n-a fost
s-a dus prin moartea-i dură de gândul meu dorită
dar eu exist, exist, exist, și-omor fără de rost
o clipă, și-ncă-o clipă. iar clipa ce-i rănită

o las ca să se zbată, să ceară îndurare
și, poate, păcătoasa-mi, îmi voi aduce-aminte
de milă, de răbdare, de visare
și voi vărsa pe rana-i o lacrimă fierbinte

și poate gândul meu, setos de a ucide
se va-nfrupta din plânsu-mi, rănit și el mortal,
și va uita de clipă, ca ea să poată râde
cu pasărea în ceruri, cu spuma unui val

MIRĂ-TE ȘI NU TE DEZ-MIRA ¹

miră-te de gingășia florii
 miră-te de sunet și culoare
 miră-te de liniștea ninsorii
 de magia lor vindecătoare

miră-te de zâmbet și lumină
 de parfumul trupului dorit
 miră-te de vina fără vină
 a acestui dor neprihănit

miră-te ca pruncul nou-născut
 totul e prilej de re-mirare
 re-trăim minuni de la-nceput
 prin mirare viu e fiecare

miră-te și nu te dez-mira
 visele sunt temple îngerești
 ridicate-n taină-n calea ta
 mergi spre ele fără să te-oprești

miră-te și nu te dez-mira
 sufletul se-adapă din povești
 zămislite-n taină-n viața ta
 ca să poți iubi și să iubești

miră-te și nu te dez-mira
 asta doar te face fericit
 dornic de-a iubi și de-a crea
 miră-te mereu, la nesfârșit

nu te dez-mira nici sub tortură
 nici în temnițe în care te-au închis
 clipa dez-mirării naște ură
 sufletul de ură e învins

miră-te și nu te dez-mira
 nu-i nimic mai simplu și mai greu
 însă numai astfel vei putea
 într-o zi s-ajungi la Dumnezeu

 MIRĂ-TE ȘI NU TE DEZ-MIRA ²

miră-te și nu te dez-mira
 încă verdele mai împresoară lumea
 și mai cade aur de pe stea
 iar colinde ne vestesc minunea

mai zâmbește încă roz de floare
 năucit de-atâta armonie
 râuri se-nfiripă din izvoare
 și mai curg spre marea azurie

se mai nasc frumoase curcubeie
 mai răsare soarele în zori
 iar femeia încă e femeie
 și mai are-n sufletu-i comori

miră-te și nu te dez-mira
 se mai nasc copii și îngeri vin
 mai veghează veșnic cineva
 miră-te, căci totul e divin

miră-te și nu te dez-mira
 totul e prilej pentru mirare
 sufletu-ți doar astfel vei păstra
 în fireasca cosmică lui stare

privește-n jur: e-atâta frumusețe
risipă de senin și trandafiri
încât rămâne inimii să-nvețe
frumosul tot și vraja din priviri

nu încetează ochiul să se mire
nu încetează sufletul să ia
culorile luminii-n dezmoțire
ce curcubeu se-aștern în calea mea

e-atâta frumusețe în risipă
ca eu să pot iubi nestingherit
doi ochi albaștri reflectați în clipă
și-n visul meu pictat în infinit

privește-n jur și soarbe armonia
din soare, ram sau cerul înstelat
primește de la toate bucuria
și-ntoarce-o printr-un zâmbet luminat

nu sunt, dragilor, nebună
doar iubesc la nebunie
înțelege cine știe
ce-i vioara fără-o strună
ce-i aracul fără vie
și ce-i noaptea fără Lună
când iubești la nebunie
clipele-n vârtej se-adună
clipa e o veșnicie
veșnicia e-o minciună

la moartea lui Adrian Paunescu

cuvinte dor, tăcerea doare
un gând născut pe dată moare
bandaje pun din răni pe rană
ca moartea să nu-mi pară vană
și țip prelung, fără ecou,
și tac prelung, ca în cavou
și fug inert, și zac zbatând
aripa-mi albă sângerând
și care vis real să fie
când pleci durut în veșnicie?
și care clipă să fie vis
când moartea viața a învins?
și care inimă să scrie
cu sânge scurs o poezie?
cuvinte dor, tăcerea doare
căci nu-i răspuns la întrebare
bandaje pun din răni pe rană
ca moartea să nu fie vană
aprinde firească o lumânare
dar și lumina ei mă doare

NEMĂRGINIRE

nemărginirea stepei te-nfioară -
nu are ochiul unde se-odihni
și te frământă nespuse, a câta oară,
că infinitul nu-i pentru-a trăi

nemărginirea cerului mângâie -
se odihnește ochiul pe o stea;
așa-i creat destinul de-o vecie -
să fugi în ceruri pentru a visa

ce-ar fi să fie iarnă deodată
și părții să-mi deschizi printre nămeți,
iar eu să râd, de tine-mbujorată,
dansând cu luna și cu fulgii beți...

ce-ar fi să ne cuprindă albul dens
în fericirea lui nemărginită -
de-a fi deplin, cu sens sau fără sens,
o noapte, sau o iarnă nesfârșită...

VERDE

verde-i codrul și câmpia
verde pare toată glia
verdele răsare-n glastră
verdele-i culoarea noastră

frunză verde, spic de pâine
verdele se naște-n mine

verzi sunt ochii mândrei mele
verzi poienile cu stele
verzi sunt gardul și fereastra
verdele-i culoarea noastră

foaie lată, frunză verde
fără verde, chiar m-aș pierde

nici nu pretind a fi poet
sunt țesătorul de cuvinte
din ce miroso, aud și văd
țes lumi ce iau contur în minte

să mă citiți nu am pretenții
căci scris-am numai pentru mine
și cred că așa sunt toți poeții
ei scriu pentru-a le fi mai bine

țes lumi prin care mă-mplinesc
îmbogățind reala lume
atât cât țes, simt că trăiesc
un vis, și nu o-nșelăciune

PRIMII FULGI

uite c-au venit și fulgii
 parcă-s veseli, parcă-s triști
 parcă-s pulbere de stele
 parcă-s roi d-echilibriști

au venit s-anunțe iarna
 pe o pânză futuristă
 și pictura asta-mi pare
 idealo-realistă

parașute ce se lasă
 încâlcindu-se prin cer
 într-o liniște frumoasă
 și preaplină de mister

stau mirată în tăcere...
 parcă sunt și parcă nu-s
 astea albe floricele
 într-o toamnă ce-a apus

efemerii fulgi, ca visul,
 poartă-n clipă veșnicia
 asteriscuri minuscule
 ce relevă măreția

P.S.
 din vraja de-astă dimineață
 rămân doar pete alb-murdar
 iar fulgii și-au trăit o viață
 și n-au trăit-o în zadar

Iubite, ești la fel ca orizontul –
 unești pământul meu cu cerul
 și tot ca el rămâi mereu departe
 oricât de mult m-apropii. E misterul,
 iluzia că pot s-ating prin moarte
 un rubicon. Zadarnic este țelul
 de-a tinde spre ceva ce mă desparte
 de mine și de viață. Ești infidelul
 care promite ochiului o zare
 și pasul îl urmează ca un câine.
 Acolo însă-i vid și disperare.
 Înghite orizontul rău și bine,
 și vânt, și lacrimă de sare,
 și cânt, și viață, și nemoarte.
 Iubite, ești la fel ca orizontul...

de urat am tot urat
 satu-ntreg am colindat
 n-am găsit ce-am căutat
 doi ochi dulci fără păcat

unde ochii dulci erau
 dulci păcate străluceau
 ba ca stelele ardeau
 ba ca râuri revărsau

oameni, vă spun de o vreme
vouă, semenii și urmași
vine o zi când se vede
urma ce-n urmă o lași

totuși se cere răbdare
chiar de nu-i mult până mâine
vine o zi când apare
umbra ce-n umbră rămâne

vine o zi când vezi bine
ce are prețul mai mare:
mâna ce-n mână se ține
ochii ce-n ochi au izvoare

fraților dragi fără mască
cântecul vouă vă-nchin
hai s-ajutăm să se nască
suflet din suflet divin

DANS ÎN OGLINDĂ

Când vine nebulatic primăvara
și mă cuprinde-n brațele ei verzi,
pornesc la dans cu sufletul afară
prin crânguri, prin ogoare și livezi

Când vine vara aburind a grâne
și mă cuprinde-n brațe aurii,
mă-ncing voios în horele bătrâne
și pașii mei străbat străbune glii

Când vine toamna-n galbenu-i veșmânt
cu dimitrițe prinse-n pălărie,
încep tangoul și dansez pe rând
cu vântul și cu frunza ruginie

Când vine iarna în vârtej-u-i tainic,
amețitor de dulce și de pur,
mă prind în valsul timpului romantic,
fără să-mi pese că-i pustiu în jur

Așa dansez de-o viață, ani în șir,
în anotimpuri ce se tresc frumoase,
și dansul în oglindă îl admir,
în ale inimii oglinzi miraculoase

Așa dansez de-o viață, ani în șir,
în anotimpuri ce se tresc firesc,
și dansul în oglindă îl admir,
iar ea reflectă „viață, te iubesc”

ANOTIMPURI

tremurând de vrajă și de armonie
 anotimpuri cânt
 cine să dezlege dulcea lor magie
 și fantastic gând?

sentimente pure tot renasc din clipă
 renăscând și noi
 universul face de frumos risipă
 ca să nu fim goi

îmi îmbrac pe suflet strai de primăvară
 curcubeu – pe vis
 iar din toamnă fac coarde de chitară
 și m-apuc de nins

nu-mi ajunge vreme să le văd pe toate
 însă totul simt
 și creând întregul dintr-o jumătate
 știu că nu te mint

METAMORFOZĂ

dinomidă a venit
 fluturașul colorat
 dar uităm din ce-a ieșit
 sau ne facem c-am uitat

din nămol cresc mândrii lotuși
 flori ca nimfe parfumate
 preferăm să spunem totuși
 că de ape-au fost create

tot așa se mai întâmplă
 să uităm ce-a fost odată
 când era o mamă sfântă
 și analfabet – un tată

iar din ei au apărut
 genii mulți și fel de fel
 nu uitați de început
 nu vă rușinați de el

E PĂCAT

e păcat să nu iubești
o femeie, un copil
niște palme bătrânești
ce se simt oricum umil

e păcat să nu te-nchini
unui început de vis
și să semeni cu ciulini
colțul tău de paradis

e păcat să nu fii bun
cu o floare sau cu-o piatră
să te porți ca un păun
coada mândră ce-și arată

e păcat să faci păcate
să alungi din tine omul
să porți suflet cu lăcate
și să-l neglijezi pe Domnul

țară, țară, țărișoară
cât de greu azi te descurci
chiar mai greu ca-odinioară
când veneau tătari și turci

țară, țară, țărișoară
cu străini bătând la poartă
nu-ți vezi fiii grămăjoară
ai destin bătut pe hartă

țară, țară, țărișoară
știu că-ncerci să mai visezi
dar coșmaruri te-mpresoară
și, trezită, lung oftezi

țară, țară, țărișoară
te-ai pornit în primăveri
dar te vezi - a câta oară! -
pe un drum în nicăieri

țară, țară, țărișoară
mult mi-e greu de nu ți-e bine
dar oricât o să mă doară
voi trăi cu drag de tine

dispară hotare
pe hărți și-ntre noi
iubiți-vă, oameni,
acum și apoi

iubiți-vă, oameni,
distrugeți hotare
zidite din frică
și poftă avare

nu puneți bariere
nici garduri, nici ziduri
frumosul ne cere
prin fapte și gânduri

lăsați-vă liberi
trăirilor simple
și nu îngrădiți
ce-i dat să se-ntâmpie

lumina din ceruri
și visul din noi
nu știu de hotare
sau zid de-orice soi

iubiți-vă, oameni,
acum și-nainte
lăsați-vă liberi
în suflet și-n minte

frumosul ni-o cere
lumina ni-o cântă
creând curcubeul
cu lacrima-i sfântă

iubiți-vă, oameni,
nu cred că-i târziu
doar nu vrem să fie
pământul pustiu

RĂTĂCIRE

Ne pierdem printre cuvinte
ne pierdem printre valori
hățișuri în suflet și minte
și vise pierdute în zori

În deasa mulțime ne stoarcem
e grea rătăcirea de-acum
ce simplu ar fi să ne-ntoarcem
la fostul și clasicul drum

Cuvinte sunt câteva sfinte -
părinte, iubire, frumos
hai toți să ne-aducem aminte
de gândul curat, luminos

Ne vom regăsi în iubire -
valoarea valorilor toate
și totul va fi fericire -
cuvinte, și gânduri, și fapte

MĂ SIMT ACASĂ

Mă simt acasă, dragii mei,
doar când răsare iarba verde,
prin jertfe mari de ghiocei,
a tot ce-i gingaș și se pierde

Mă simt acasă doar atunci
când floarea-soarelui se coace,
lăsând sfioase chipuri dulci
ca soarele să le dezbrace

Mă simt acasă când plesnesc
bobițele din struguri coapte,
amețitor de pământesc,
mustind de doruri și păcate

Mă simt acasă când rămâne
bucata mea de cer pe cer
și-n azi încape ieri cu mâine
cu tot ce-i pururi adevăr

PREAPLIN DE FEMEIE

Câtă femeie este-n tine
În tot ce ai, în tot ce ești
Prin zămislirile divine
Turnate-n forme pământești

Câtă femeie este-n tine
În tot ce ești, în tot ce ai
O Evă-n tine se menține
Cu tot cu multrâvnitul rai

Câtă femeie este-n tine
În tot ce ai, în tot ce ești
Prin dansul grației feline
Prin frumusețe ce vrăjești
Și orice clipă-n ea conține
Frumosul basmelor lumești

Câtă femeie este-n tine
În zâmbete, privire, mers
Ce gânduri și puteri divine
Te vor regină-n Univers?

Câtă femeie este-n tine
Și cine-o poate defini!?
Acel ce te cunoaște bine
Ce a iubit și va iubi

O zi se trece, alta vine
Se schimbă forme și valori
Femeia-n tine se menține
Și chiar prea multă-i uneori
Câtă femeie este-n tine! –
Preaplinul ei îmi dă fiori

DORINȚE FURATE

doream un verde dens în zare
doream parfum nebun de floare
dorințe dorințe furate
iarna le-a furat pe toate

doream un alb de necuprins
sorbit de ochi și-n suflet nins
dorințe dorințe furate
vara le-a furat pe toate

doream un vis etern ca cerul
doream frumosul și misterul
dorințe dorințe furate
viața le-a furat pe toate

acum în prag de bătrânețe
descopăr iată cu tristețe
că din dorințele furate
a mai rămas vreo jumătate

și la dorințe pun străjer -
un felinar de cânt din cer
când hoțul iarăși o să vină
se va aprinde o lumină
și poate nu va îndrăzni
să fure chiar în plină zi

dorințele de-ți sunt furate
ești mort de viu pe jumătate
nici moartea nu-ți mai pare moarte
dorințe dorințe furate

Ce ne rămâne?
Mâine! Dar ce va fi mâine?!
Când un azi e pe dos,
Când un ieri s-a sluțit,
Când speranța s-a ros,
Iar iluzii-au murit?!

*Viața trece
Refrenul e scurt
Viața trece
Și nimic mai mult*

Am fost tineri, frumoși,
Însetați de iubire,
Și în ea, curajoși,
Am pășit în neștire

Anii noștri-au căzut
Ca mormane de zid
Peste părul cărunt
Peste cearcăn și rid

Suntem azi mai puțini
Mai tăcuți, solitari
Ne-am umplut de ciulini
Ochii noștri amari

Și ne ustură-n piept
O iluzie - rană
Traiul ăsta-i nedrept
Viața noastră e-n pană

Dar zâmbim! Sincer, trist,
Uneori și sarcastic.
Cum să fii pesimist,
Când umanu-i fantastic?

E reală doar lupta,
Arme alte n-avem
Decât inima noastră
Să murim? Să visăm?

Să uităm că trăim?
Să trăim s-așteptăm?
La ce bun ne miștim
Că ni-e dat un blestem?

Cu milenii în urmă
Tot așa se-ntreba
Un cioban lângă-o turmă:
„De ce viața e grea?

De ce timpul se scurge
Făr' să-i pese de noi?
De ce soarta parcurge
Un tărâm de nevoi?

De ce basmul promite,
Iar Tu, Doamne, te taci?
De ce vremea ne-nghite
Ca pe câmpuri de maci?"

*Viața trece
Refrenul e scurt
Viața trece
Și nimic mai mult*

URARE PENTRU SEMENI

Rămâneți copii
rămâneți frumoși
cu gânduri zglobii
de basme setoși

Rămâneți curați
în vise și fapte
și nu mai plecați
de-acasă departe

Păstrați bucuria
când rana vă doare
aveți datoria
de-a râde la soare

Dar frica, vai, frica
goniți-o departe
nu costă nimica
dar prețu-i - o moarte

La suflet vegheați
păziți-l de vină
și fiți mai bogați
cu-o zi de lumină

Fiți azi, dragii mei,
să treceți în mâine
petreceți ani grei
cu-o vorbă de bine

Rămâne frumosul
de voi plămădit
aduceți prinosul
prin tot ce-ați trăit

Rămâneți copii
cu mâini de zidar
ce fac ctitorii

crearea-n vecii
prin trudă și har
nu este-n zadar

FABULĂ FLORALĂ

Un câmp de maci e mai frumos
decât un câmp de trandafiri,
căci macul nu-i orgolios
și nu se-aruncă în priviri.

Iar trandafirul, mândră floare,
se simte strâmtorat de frați -
se crede unic prin splendoare,
vrea s-adumbrească pe ceilalți.

Și-n rezultat, un câmp de maci
ne farmecă prin frumusețe,
în timp ce trandafirii dragi
frumoși sunt doar ca flori răzlețe.

SURPAREA

surparea ne-amenință pe-ndelete
când stâlpii țării cad ca secerăți
când fură câte-o piatră din perete
acei născuți să fie veșnic frați

surparea ne-amenință în tăcere
ne vom trezi cu toții sinistrați
de nu vom făptui străbuna vrere -
„Să tot zidiți, să nu mai dărâmați!”

surparea ne-amenință și-i aproape
căzut-au cu duiumul stâlpii țării
și-s măcinați pereții printre ape
și ce puțini se mai opun surpării!

N-are timp nici o secundă
se grăbește peste poate
să-și trăiască astă viață
deși timpul n-are moarte

N-are timp nici o secundă
se avântă-n timp febril
și tic-tacul îi ascultă
ca pe-un tată un copil

- Hai oprește-te pe-o clipă
trageți sufletul un pic
timpul zboară cu risipă
ești secundă - mai nimic!

N-are timp nici o secundă
se avântă-n timp febril
n-are timp nici să se-ascundă
ca-ntr-o joacă de copil

N-are timp nici o secundă
se grăbește peste poate
n-are timp nici să răspundă
nu-i mai puneți ace-n roate

S-a oprit secunda-n fine
și mi-a spus așa zâmbind:
- Poate mergi și tu cu mine?
Timpul taaare e flămând!

Timpul se hrănește
cu oameni, cu păsări, cu pește,
cu găze, cu iarbă, cu flori,
cu case, cu râuri, cu pietre.
Iar când moare de foame
căci nu se satură cu fiare și poame
mănâncă munți ce ajung pân' la nori
și scuipă cenușa vulcanilor în vetre.

SCUFUNDĂRI ÎN APNEE

nu poți coborî în sine
în scafandru
cobori
reținându-ți respirația
de fiecare dată mai mult
cobori în sine
pentru a vedea lumea din adâncuri
atât de minunată
și atât de neexplorată
te scufunzi în apnee în sine
doar în apnee

CUVINTELE

părintelui i-am zis părinte
uitării – scoatere din minte
iar mamei dragi i-am zis așa
„măicuța mea cu păr de nea”

pelinului i-am zis pelin
străinului i-am zis străin
iar fetei dragi i-am zis așa
„minunea mea cu ochi de stea”

sărutului i-am zis sărut
trecutului i-am zis trecut
iar dorului i-am zis așa
„nebunul meu cu vis de Ea”

ulciorului i-am zis ulcior
feciorului i-am zis fecior
iar cântului i-am zis așa
„alintul meu în viața grea”

cuvinte am găsit la toate
chiar morții zisu-i-am eu moarte
doar pentru visul ce s-a frânt
nu am găsit nici un cuvânt

de când mamă m-am simțit
griji banale părințești
viața mea au rânduie
cu tic-tacuri pământești

și mă-ntreb de-așa e bine
de-am trăit în voia Lui
am dat visul de la mine
și duc dorul visului

și în ritmuri de tic-tac
peste nopți și peste zile
nu pot visul să refac
și duc dorul lui, copile

în tic-tacuri pământești
rânduie-i viața mea
e sortit dacă iubești
să aprinzi o nouă stea

și mă-ntreb de-am izbutit
printre gesturi părințești
să aprind ce mi-am dorit
visul meu, pe unde ești?

ȚARA LUI VIERU

E țara în care nu-i loc de minciună
 E țara în care hotaru-i de flori
 E țara în care copiii se-adună
 Să pună pe toate mustinde culori

E țara în care trudește albina
 Din fagurii dulci înfruptându-se toți
 E țara în care Lumunii se-nchină
 Măreții strămoși și măreții nepoți

E țara în care măicuța e sfântă
 Cu ochii blajini lăcrimând pe icoană
 E țara în care și pietrele cântă
 Iubirea de Domnul, iubirea de Mamă

E țara în care se-ncheagă izvoare
 Din luturi spălate cu lacrimi de cer
 E țara în care Frumosul nu moare
 Și-n care se țese din fir de mister

E țara în care mereu draga teie
 E-o zână din basme ce face minuni
 Având o baghetă cu ochi de femeie
 E țara în care și zmeii sunt buni

E țara în care ni-e ziua poveste
 Și noaptea adâncă e vis ne-nterupt
 E țara în care doar Dragostea este
 Și miez de rodire, și nou început

E țara în care poetul trăiește
 Având pașaport de ales vrăjitor
 Ce-n stele ghicește și-n suflet zidește
 E țara de care nespus mi-este dor

doru-mi este pesimist –
 mă sugrumă, mă sfâșie
 doru-mi este optimist –
 mă menține, mă învie

când îmi este visul trist
 aprig sufletul mă doare
 însă visul e artist
 joacă rolul cu ardoare

visul râde, visul plânge
 visul meu chemat la bis
 dorul meu îmi curge-n sânge
 visu-n suflet s-a prelins

PASĂREA CU ARIPI DIFERITE

cu aripi diferite îmi este dat să zbor –
 o aripă de beznă și alta de lumină
 ce greu le este lor în zbor să mă mențină
 ce greu îmi este mie... căci trupul nu-i ușor

planez zigzag de umbre, născute din lumină
 și întuneric sumbru în ceruri reflectat
 încerc un echilibru, în zbor să mă mențină
 să nu mă prăbușesc în hăuri de păcat

TĂCERE ALBĂ

nu spune nimic când ninsorile vin
s-aștearnă tăceri peste gânduri și vise
nu scoate nici strigăt, nici râs, nici suspin
cuvintele sunt în ninsoare proscrise

e-o liniște rodnică-n albul divin
se-așterne pe lume tăcerea cea sfântă
nu spune nimic, căci păcatu-i deplin
să spargi o tăcere ce tainic cuvântă

oprește-ți gândirea, ascultă tăcerea
din ea se vor scurge mesaje cerești
când sufletu-și ține deschisă vederea
taci alb, chiar de vorbe atunci îți dorești

taci alb... e destul să privești

COPILĂRIA MEA

copilăria mea e-o atlantidă
ce fost-a scufundată-n miezul meu
copilăria mea e-o piramidă
ce tăinuiește visul unui zeu

copilăria mea e o minune
pierdută pentru cei ce nu-s copii
copilăria mea e-o ntreagă lume
pe care-o caută sufletele vii

copilăria mea e o poveste
o insulă ce-ascunde vechi comori
pierdută pentru alții fără veste
de mine regăsită uneori

această palmă de pământ
e-atât de mică și bătrână...
pe mama mea o văd plângând
ștergându-și lacrima cu-o mână

această palmă de pământ
e-atât de mică și zbârcită...
pe tatăl meu îl văd trudind
făcând făină pentru pită

această palmă de pământ
e-atât de mică și curată...
îmi văd strămoșii rând pe rând
în palma asta-ndurerată

această palmă de pământ
e-atât de mică și frumoasă...
nicicând nu mi-a trecut prin gând
să-mi fac în altă parte casă

JOACA DE-A CUVINTELE

mă joc de-a cuvintele
 de parcă ar fi pietricele aruncate
 ca să-ți verifici dibăcia
 de parcă ar fi baloane de săpun formate
 ca să-ți farmece privirea –
 sunt nu sunt au fost vor fi?
 mă joc de-a cuvintele
 cum se joacă de-a indienii căluții sau de-a mijatca
 sau de-a baba oarba sau de-a păpușile
 alerg mă ascund caut sar
 peste pârâu peste zid peste nor peste curcubeu
 peste tu peste noi peste eu
 peste bucurie apatie amar
 peste viață peste moarte peste toate
 sunt nu sunt am fost voi fi?
 mă joc de-a cuvintele
 ce joc minunat!
 dar jocul nu poate dura la nesfârșit
 gata s-a terminat
 ce păcat!
 voi relua jocul când voi avea timp
 și când vor avea timp cuvintele
 să se joace cu mine de-a cuvintele

INTRARE ÎN TOAMNĂ

se termină vara vieții mele
 intru-n toamnă, roadele s-adun
 mai rămân lângă fereastră micșunele
 dar se scutură și se-ofilesc de-acum

se termină vara cu mult soare
 mai aud un lan foșnind din spice
 și mai văd un curcubeu ce moare
 de nori negri împușcat cu-alice

intru-n toamnă, pregătind cocorii
 de-un drum lung spre plaiuri însorite
 încă este timp – mai este – până zorii
 vor veni cu brumă pe copite

mai visez căldură și lumină
 deși fructele sunt gata de cădere
 și doar nevăzuta-mi rădăcină
 mai conține sevă și putere

se termină vara vieții mele
 intru-n toamnă pe același drum
 presărat cu ochi de vioarele
 pân' la iarnă este timp oricum

nu știu cum e prin străini –
stau zidită-n rădăcini,
doar polenul meu mai zboară
când se-abate-o primăvară,

și prin vântul ce mă poartă
mă simt călătoare toată,
și aud cum trist suspină
oasele din rădăcină...

greu e poate prin străini,
dar e greu și-n rădăcini,
ce te țin zidită-n clipă
fără talpă sau aripă...

locului rămân mereu
și visez la zborul meu,
și aștept o primăvară
ca polenul să mă zboară...

RĂDĂCINA DIN NOI

Rădăcina din unu e unu
Rădăcina din nouă e trei
Dar care e oare rădăcina din Noi?
Unu? Doi?
Eu? Ei? Noi?
Chiar dacă vrei
și ai temei,
Cum să afli rădăcina
fără a ști ce valoare are Noi?

mă leg de veșnicie cu sfoara unei clipe,
sunt alpinistul tragic dar optimist mă simt;
știu, muntele se suie în ceruri fără capăt,
iar sfoara e subțire, potecile mă mint;
urcușul nu-i prielnic și vântul mă doboară,
în ochi e sarea mării și-a dorului pierdut;
legat de veșnicie de sfoara unei clipe,
mă-ncumet să fiu însămi, cu osul meu de lut

a-ncărunțit și Verbul
mai gârbov parcă-mi pare
mai des își ia toiagul
aburcă greu călare

se simte iarăși tânăr
doar când apar în zare
doi ochi de vioarele
și-un sân de fată mare

iar când de prin tufișuri
ies zmeii la plimbare
își ia măciuca Verbul
bătând pe fiecare

vin oamenii în grabă
să-i cânte osanale
din veșnice cuvinte
ale Măriei Sale

Nebună-i lumea după cifre,
se-ntrec cu toți la numărat,
dorind răspuns la o-ntrebare:
„Cine-i mai mare și bogat?”

Se numără în kilograme,
în kilometri și în lei,
Dar cum să numeri o iubire
din ochii maicii și ai tăi?

Se numără de-acum și stele,
să se împartă-ntre bogați,
Cum vraja cerului s-o numeri
cu îngeri pașnici și curați?

Se numără în cai-putere,
se numără în ani-lumină,
Dar cum să numeri mângâierea
și veșnicia cea divină?

Nebună-i lumea după cifre,
nebună-i lumea după bani,
Dar frumusețea, cum s-o numeri?
iar viața nu înseamnă... ani!

Nu numărați, vă rog, atâta,
intrați, vă rog, în miezul firii,
și savurați minunea-ntreagă –
E legea simplă-a fericirii...

O SEARĂ DE SATIRĂ (1-4)

*** 1

Of, ce dor, ce chin, ce jale!
Toată lumea vrea parale,
Vrea palate, limuzine
Și vreo 4-5 cadâne!

Unul vrea 3 ari pe Lună
Și-o tranzacție mai bună
Altul vrea un cont bancar
Și-un regat financiar

Unul vrea să aibă Jeep,
Altul – să devină Vip,
Să-i admire la ecran
Cei ghidați de Zeul Ban

Iar femeile ce vor?
Un aspect strălucitor!
Dar mi-e silă, ah mă jur,
De cuvântul nou „glamour”!

Of, ce dor, ce chin, ce jale!
Nu e Omul, sunt parale!
Din Femeie ce-a rămas?
Manechin cu suflet „ras”!

Muică, nu mă fă deștept –
Moare azi un înțelept!
Fă-mă prost și cu noroc,
Să devin bogat pe loc!
Să am bani, să am palate,
Să deschid un bar pe Marte,
Doar așa eu voi simți
Fericirea de-a trăi!

Of, ce dor, ce chin, ce jale!
 Ne-am vândut pentru parale!
 Cifre doar avem în minte
 Și-am uitat de cele sfinte...

***2

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Căci vecinu-i mai bogat -
 N-are casă, ci palat,
 Iar a mea-i doar c-un etaj
 Și-i dotată ca-n oraș

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Căci cumătru-i mai avut -
 Mi-a dat euro cu-mprumut,
 Iar eu am un cont bancar
 Doar în lei și-s milionar

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Finul meu-i mai norocos -
 Are-n seră un cocos,
 Iar eu am doar palmieri
 Și magnolii, și chiperi

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Urcă ginerele-n cer
 Cu un nou elicopter,
 Iar al meu deja-i de-un an
 Și-i mai mult... aeroplan

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Căci nevasta mi-a plecat
 Cu un spaniol bogat,
 Iar eu mi-am luat o soață
 Hărnicuță și isteată

Săraca inima me
 Iar începe-a mă dure...
 Frate-mi-o-i cu Mercedes
 Și se plimbă azi pe șes,
 Iar eu am doar BMW,
 Inimă, nu mă dure!

Voi avea și eu palat -
 Sunt bărbat adevărat!
 Voi avea și Mercedes,
 De cel mândru și ales!
 Inimă, nu mă dure,
 Eu de toate voi ave!

Hai să beau un păhărel
 Să te potolești nițel
 Rabdă, inimă, o lună
 Și-o să-ți fie viața bună -
 Nu-s mai prost ca alții, zău,
 Doar un pic mai nătărău!

***3

Moldovenii când se-adună
 Și-n petreceri se avântă
 Stau și-nfulecă întruna
 Nu mai plâng și nu mai cântă

Iar când stau și se-odihnesc
 Mai închină-un păhărel
 De politică vorbesc
 De SUA și Israel

Care doină, care horă?
 Din Irlanda e o noră
 Alta e din Mozambic
 Cu inele în buric

Asta da, modernizare!
 Asta da, globalizare!
 Turcia ne dă de toate
 Dar de unde luăm carte?

Nu mai știm cine suntem
 Ce dorim și ce putem
 Cât ni-e dat să mai trăim
 Cu tăiate rădăcini?

Când se-adună la o masă
 Moldovenii n-au nici casă
 N-au nici țară, nici strămoși
 Unde-s oamenii frumoși?

Moldovenii când se-adună
 Și-n petreceri se avântă
 Mai trântesc câte-o minciună
 Că le este țara sfântă

***4

Moldovenii fac palate
 Mai ceva ca-n Emirate
 Și își îngrădesc pământul
 Iar prin suflet bate vântul

Masa-i plină de bucate
 Iar în casă – nici o carte
 Mâna-i plină de inele
 Iar în inimă e jele (fiere)

Poartă blănuri și cojoace
 Au în beciuri poloboace
 Parcă-i Cricova la toți
 Beau și moși, beau și nepoți

Îmbrăcați la patru ace
 Nu doresc să se dezbrace
 Și repetă chiar și-n somn
 „Haina-l face azi pe om!”

Pentru-a face-acum o nuntă
 Multă lume se-mprumută
 Și nu câțiva gologani
 Mulți dolari, americani

Lumea să se minuneze
 C-au coniacuri chiar franceze
 Ce ospăț de nuntă oare
 Fără-o tonă de mâncare!?

Fac pe dracul, dar obțin
 Și un Jeep, și un
 Apoi tremură de frică
 Pentru-averea lor cea mică

Dar averea-adevărată
 Nu o cumperi niciodată
 Ea în suflet se adună
 Printr-o simplă faptă bună

Moldovenii sunt făloși
 Și pe toți invidioși
 Pe prieten, pe vecin
 Pe cumnat, cumătru, fin

Și ce-i straniu și-i păcat
 Moldovenii s-au mascat
 Vor s-arate că-s bogați
 Chiar de n-au ei nici un sfânt

DIN DRAGOSTE

din dragoste mai Țes câte-un lăicer
 s-acoper lemnul laviței din suflet
 din dragoste fac poduri peste cer
 să-mi trec pe ele umbrele durute

din dragoste cioplesc un fluier magic
 să-mi cânt un dacic dor nemărginit
 din dragoste zidesc o mănăstire
 să stea în ea cel trist și oropsit

din dragoste mă încolțesc prin luturi
 să-mi înfloresc semințele luminii
 din dragoste fac pavăză și scuturi
 să-mi apăr floarea de nesațu-albinei

din dragoste ling bulgării de sare
 săpați în ocne-adânci de nenoroc
 din dragoste aprind o lumânare
 fiind fitil și ceară dar și foc

din dragoste mă trec în val de mare
 din dragoste în fluturi mă prefac
 din dragoste mă strig din depărtare
 din dragoste ecoul meu îl tac

din dragoste rămân neprihănită
 să-mi fie lacrima curată de mâhnire
 din dragoste mă las în tot zidită
 să se înalțe temple de iubire

din dragoste rămân copilărie
 prin creanga de salcâm înmiresmată
 din dragoste și moartea o să-mi vie
 să mă revărs prin tot ce-am fost odată

din dragoste... din dragoste... din dragoste...

un spațiu este oare timp rănit
în care sângele încearcă să se-nchege?
cum urlă Cronos hăulind prin vid!

ecoul lui e acul care merge
în marș funebru către infinit
dar care din memorie se șterge

rămâne-n carne, gol și obosit,
și nimeni nu îl poate înțelege...
pe-un crucifix e gândul răstignit

fatal „aici” s-a decretat prin lege
de-un Creator ce totu-a făurit
lipsindu-ne de dreptul de-a alege

a fost criptat și astfel tăinuit
un spațiu-timp cu masca lui de rege
ce este rob în vidul nesfârșit

dar înțelege cel ce înțelege
e-un paradox mereu nelămurit
ca versu-mi ce se scrie și se șterge

un singur punct e-ntregul infinit
dorind să-l „facă” ca apoi să-l nege
cum urlă Cronos hăulind prin vid!

sunt un Nimic ce fost-a prins în mrege
prin ochiul plasei totuși am răzbit
și mă dilat în Tot, întregul să se-nchege

de m-am născut înseamnă c-am murit

iubesc la nesfârșit un verde-al ierbii pline
iubesc parfumul florii ce-n mine se reține
iubesc izvorul magic în revărsări de ape
chemându-și mânzii stelei cu ele să se-adape

iubesc nemărginit tăceri curgând din ceruri
umplându-mi cofa vieții cu veșnice misteruri
iubesc neconținut cel logos ce mă-nvie
prin tunet răzvrătit și tril de ciocârlie

iubesc apus de soare căzând ca-ntr-o fântână
din care-l scot cu ciuturi în zorii ce se-ngână
iubesc ninsori eterne ce lasă albe urme
mergând să-și pască fulgii împrăștiați în turme

iubesc tulpini de grâu și mlade de stejar
ce între mic și mare nu pun nicicând hotar
iubesc fantoma lunii cu mâna ce-o ating
când felinare-n mine se culcă și se sting

iubesc nemărginirea închisă într-un punct
cum stau și eu închisă în micropunctul „sunt”
iubesc atâtea lucruri ce n-au nici chip nici nume
ca fire de nisip rătăcitoare-n lume

iubesc ceva în parte într-un întreg topit
la roata devenirii curgând la nesfârșit
iubesc olarul care mereu mă modelează
cum știe el mai bine. iubirea mă creează

mă iau pe mine-n traistă și mă pornesc la drum
adio, tihna casei... sunt călător acum
sunt călător prin spații întinse în neunde
prin timpuri-rotocol formându-se în unde

sunt călător forțat imensul să parcurgă
știind că nicăieri nu poate să ajungă
n-având nimic în traistă, nici biblie nici pâine
ci doar un microcosmos cu numele de „sine”

adio, tihna casei... nu știu de mai revin
iar de revin prea poate mă voi simți străin
ce am în astă lume cu mine port mereu -
un „sine” îmi ajunge să întrețin un „eu”

astăzi sunt un unu - mâine sunt un opt
azi mă resemnez - mâine mă revolt
astăzi strig febril - mâine tac stingher
azi mă caut pierdut - mâine nu mă cer
și așa mereu - azi nu sunt ca mâine
astăzi mă alungă - mâine mă reține
și așa mereu - cad zburând în gol
și mă zbor căzând - când de ieri mi-e dor

NOSTALGIE

Am fost tineri și frumoși
am iubit ca-ntâia oară
Pomenindu-i pe strămoși
am trăit cu dor de Țară

Am visat să fim Icar
Mihai, Ștefani, Prometei
Dar oricât eram de tari -
n-am putut să fim ca ei

Iute ani se perindară
lăsând loc la amintiri
Mai trăim cu dor de Țară
și cu primele iubiri

Am fost tineri și frumoși
azi de-acum suntem bătrâni
Nu mai creștem viguroși
dar trăim prin rădăcini

iubește-mă, femeia mea iubită –
e-atât de tristă lumea și grăbită
doar tu mai poți din nou să o zâmbești

iubește-mă, femeia mea iubită –
e-atât de moartă creanga-mbătrânită
doar tu mai poți din nou să o-nflorești

iubește-mă, femeia mea iubită –
e-atâta vid și viață rispită
doar tu mai poți din nou s-o întregеști

iubește-mă, femeia mea iubită –
de vrajă clipa a rămas golită
doar tu mai poți s-o umpli cu povești

iubește-mă, femeia mea iubită –
e-atâta-nșelăciune și ispită
e scurtă azi iubirea ipocrită
doar tu mai poți mereu să mă iubești

IUBEȘTE

se merită din dragoste să plângi
se merită din dragoste să mori
dar cel mai mult se merită să zbori
chiar de va fi să cazi și să te frângi

se merită din dragoste să suferi
se merită din dragoste să mori
încearcă totuși să zâmbești în zori
când din nămol ies florile de nuferi

prin dragoste ești însuși și ești mare
prin dragoste frumos și tare ești
din dragoste învață să trăiești
prin ea o viață prețuire are

și chiar de ți se-ntâmplă mai mereu
din dragoste să te îndoi și frângi
tu ține minte că ți-e dat să plângi
ca să-ți răsară-n suflet curcubeu

din dragoste învață să trăiești
și lacrima să-ți fie bucurie
de sacrificiu, dor sau nebunie
și mort ești viu de poți să mai iubești

NU-I GREU

Nu-i greu să fii albină
dar nu e nici ușor –
E de ajuns destinul
să ți-l menții în zbor

Nu-i greu să fii o floare
dar nu e nici ușor –
E de ajuns pe soare
să-l tot aștepti cu dor

Nu-i greu să fii o mare
dar nu e nici ușor –
De-ajuns e-n depărtare
să știi de un izvor

Nu-i greu să ai o fire
dar nu e nici ușor –
E de ajuns iubire
să dăruie tuturor

Nu-i greu să fii pe lume
dar nu e nici ușor –
E de ajuns un nume
să-l faci nemuritor

COMOARA DIN TRECUT

un străbunel – copil din flori
și-o străbunică – poate sfântă –
neprețuitele comori
dintr-un trecut ce necuvântă

și-o rară vână de arcaș
și-n tălpi – frunzare de păduri
și-n suflet – dor de un sălaș
clădit dintr-un sărut de guri

în ochi – o tainică tristețe
a unui veșnic călător –
trecut ce vine să ne-nvețe
că omul e mereu dator

cu un cuvânt, c-o faptă bună
c-o scufundare-n miez de sine
găsind obârșia străbună –
comoara ce ne curge-n vine

*găsit-am ce-am pierdut
prin vremuri de demult
când iată m-am născut –
comoara din trecut*

ENIGMATICA FEMEIE

Creată dintr-o coastă și-o idee
Dar ce mister, ce frumusețe pură
Ce îți vrăjește inima și-o fură
Femeia! Enigmatică femeie...

S-au tot tocit de secole condeie
Pentru-a descrie tainica făptură
Picioare, brațe, plete, ochi și gură
Femeia! Enigmatică femeie...

Adesea comparată cu-o camee
Adesea cu o floare-n bățatură
Rămâi subiect etern pentru pictură
Femeie... Enigmatică femeie...

Cântată de Vieru ca o, Teie
Reîntregită astfel în Natură
Mi-alunghi din suflet egoism și ură
Femeie! Enigmatică femeie...

Creată dintr-o coastă și-o idee
Mă luminezi prin tainica-ți făptură
Dar simt în piept și-o aprigă arsură
Femeie! Enigmatică femeie...

CÂNTEC AL PĂMÂNTULUI MEU

Sunt trup din trupul Daciei străbune
Sunt trup din trupul României Mari
Orice ați face și orice ați spune
Mă simt legat de munții milenari

Mă simt doinit de vârful carpatin
Mă simt hrănit cu duh de la Rovine
Și-n trupul meu dorit a fi străin
Mai curge totuși Dunărea în vine

Îngemănat prin lupte și hrisoave
Îngemănat prin datini și destin
Îmi port în suflet clipele bolnave
Și boala lor e-al separării chin

Nu m-am născut in vitro, fără mamă
Sunt trup din trupul României Mari
Pe tatăl meu chiar Basarab îl cheamă
M-au botezat Carpații milenari

Orice ați face și orice ați spune
Nu sunt ce vreți, dar ce mi-e hărăzit –
Să fiu pământ al Daciei străbune
Ce-n univers rămâne întregit

CUM AR FI? (FOLCLORICĂ)

cum ar fi, iubita mea,
două guri de ai avea?
eu pe care-oi săruta?

cum ar fi, iubita mea,
patru guri de ai avea?
oare-atunci m-oi sătura?
șapte guri de ai avea,
eu pe toate-aș săruta
și tot nu m-aș sătura

TĂCEREA CUVÂNTULUI

dintr-o stare-n altă stare
tot treceam... și fiecare
mă făcea sărac bogat
într-o zi le-am adunat
și-am pus șirul de cuvinte
să mă nască să mă-alinte

și creștea cel bob din mine
printre rău și printre bine
într-o zi am lăcrimat
într-o zi m-am revoltat
iar Cuvântu-n rădăcină
stă tăcut fără de vină

OMAGIU ÎNTÂRZIAT

celui care a fost și este Serafim Saka

întârziem mereu să ne vorbim
întârziem mereu să ne iubim
ce vorbă mincinoasă, deocheată
„mai bine mai târziu ca niciodată”

întârziem, și vine-acest târziu
să urle ca șacalul prin pustiu
și poate că avem această vină
să-ntârziem sărutul de lumină

întârziem mereu să ne vorbim
întârziem mereu să ne iubim
ajungem la duminică doar marți
și ne grăbim mereu întârziați

iar marți e zi de lucru, și se știe
că alergând mereu spre ce-o să fie
iar vom rata duminica frumoasă
întârzia-vom și la moartea noastră?

nu mă doare ce mă doare
ci mă doare ce nu simt
lacrima la fund de mare
este mare sau mormânt?
mă las sare-n disperare
nici în cer nici pe pământ

nu am fost defel comodă
am strigat când m-a durut
când se proclama o modă
tot scuipându-se-n trecut
tot creând o non-valoare
ridicându-i postament

și acum, mereu, mă doare
sunt rebelul repetent
nu voi fi defel comodă
pentru cei ce stau, comozi,
creatori de nouă modă –
farisei, uituci, nerozi

FĂ-ȚI TIMP!

În viața asta zbuciumată
fă-ți timp să faci câte-un popas
s-admiri o floare parfumată
și-un curcubeu în plin extaz

Fă-ți timp să cânti, dar și să taci
fă-ți timp să plângi, dar și să râzi
fă-ți timp să vezi cum ies buimaci
frumoșii fluturi din omizi

Fă-și timp s-atingi cu mâna luna
și-obrazul dragii să mângâi
fă-ți timp să ieși din timp întruna
cât simți că ești, fă-ți timp să fii

SUNTEM ALBINE

suntem albine și cărăm mereu
polenul sfânt la Dumnezeu
cărăm prin gânduri, vorbe, fapte,
dar cel mai mult cărăm prin moarte

prin truda noastră faguri de lumină
se umplu de iubirea cea divină
și Universul e un stup imens
în care orice-albină-și are sens

CUVINTE

Din tăcerea ta, Doamne, culeg cuvinte vii,
ce se prefac în flori, albastre viorii,
ce se prefac în fluturi, cu pulbere de stele,
ce se prefac în cuiburi cu pui de rândunele,
se mai prefac și-n lacrimi, și-n cânt de răsărit,
în murmur de izvor, prin verde rătăcit,
iar uneori și-n vise, țesute-n noaptea mută,
când Tu te taci, o Doamne, iar sufletu-mi ascultă...

îmi reazăm coatele de beznă
îmi sprijin capul de un gând
îmi învelesc tăcuta gleznă
cu scurgeri line de cuvânt

îmi trag pe ochi o pleoapă grea
ca un cearceaf de rândunea
din care parcă se desprinde
un puf de aripi tremurânde
și stau așa – doinind vecia
în care mă va trece glia

doar degetele-mi se animă
în căutarea unui timp
de care trupul se anină
cu oase, carne și ... cu nimb

mi se strepezesc dinții
de-atâtea cuvinte pădurețe
de ce vreți să le rugum
de ce vreți să le-nghit?
mai bine stau flămândă
de nu-i un alt cuvânt

EU VIN DE DEPARTE...

eu vin de departe, iubite,
mi-s roase tristeți și copite,
brățări din crenguțe-nflorite
demult au murit, ofilite,
ce lung mi-a fost drumul, iubite!
am mers prin tărâm de ispite,
prin ape și ceruri cernite,
prin spații și vremi adormite,
așteaptă-mă, dragă iubite –
mă tem să găsesc doar morminte...

CE-I LIMBA ROMÂNĂ?

ciobanul cu-o stână
e limba română
o doină ce-ngână
e limba română
popas la fântână
e limba română
cu-o floare în mână
e limba română
de cer o fărâmbă
e limba română
un zâmbet de zână
e limba română
un rai ce se-amână
e limba română

CÂNTECUL UNUI VAS

într-un port stătea un vas,
 ancora îi ruginise...
 ah, de când stătea în port
 fără marea ce-l iubise!

și legat demult de-uscat,
 cu speranțele ucise,
 se căznea în valul spart
 să găsească-un ciob de vise

cine îl va scoate-n larg?!
 chiar nici moartea nu-i în stare
 să-l arunce-n brațe dulci,
 ca să moară el în mare

*dați-i vasului o mare
 dați-i visului o noapte
 dați-i omului ce n-are
 dați-i vieții doar o moarte*

e bătrân, bolnav și ciunt,
 e-un morman de fier uzat,
 însă dorul lui cărunț,
 cred, se cere respectat

dezlegați-l cineva,
 să se-nece în iubire,
 scufundându-se în ea
 luminat de fericire

*dați-i vasului o mare
 dați-i visului o noapte
 dați-i omului ce n-are
 dați-i vieții doar o moarte*

MĂ SIMT POLICROM

mă simt policrom
 în chiar orice atom
 din făptura de om
 mă simt policrom

mă simt un mic, plăpând lăstar
 crescut din falnicul stejar
 bătrân în codrul secular
 și verdele mi-e dat în dar

mă simt un fir de pădădie
 ce-mi aurește scumpa glie
 c-un brâu frumos de veșnicie
 și galben-auriu mă-mbie

mă simt un ochi de apă blând
 albastru, dulce tremurând
 prin valul Nistrului curgând
 și-albastru mi-este vis și gând

mă simt un strop de soare-apus
 căzut în jos, rămas și sus
 ca într-un basm ce n-a fost spus
 și roșul osul mi-a străpuns

mă simt un fulg printre troiene
 prin ceruri ce-a roit alene
 vărsându-mi albul printre gene
 și albul mi-a intrat în vene

mă simt un bulgăr de pământ
 ce-i ars de soare și de vânt
 cu al seminței nou mormânt
 și negrul s-a topit în cânt

DREPTUL LA SINE

Sunt multe drepturi, se cuvine
să fie toate respectate
Dar unde-i scris Dreptul la Sine
la sfântu-ți miez și la păcate?

Acesta-i dreptul făr' de care
nici alte drepturi nu au drept
Prin viața asta în vâltoare
să fii mereu ce simți în piept
ce simți în nerv, ce simți în Tine
Acesta-i cel mai mare Drept

În orice clipă
dulce grea
cât ochii încă îți sunt vii
Tu însuți fii!

ce spunem oare lumii nou?
nimic... de fapt, suntem ecou
la ceea ce tot fost-a spus
de alții... ce pe rând s-au dus
Shakespeare, Khayam, Napoleon
se-ascund în mine, tainic om...
și sunt la ce au spus ecou
eterne-s toate... nimic nu-i nou

Atingerea de talpă nu e crudă,
Oricum strivește verdele preaplin...
Bocancul însă-i orb, enorm, hain
Și calcă nemilos pân' ce asudă...

Bocanci strivesc fire de iarbă, floare
Și printre rouă se prelinge sevă...
Să intre fabricile de bocanci în grevă!
Sau dă-mi, Tu Doamne, aripi la picioare!..

am aburcat poveri de neprieteni
și m-am mișcat încet încet de tot
mă-ntâmpinau sarcastic mii de cetini
și mă-mproșcau stejari cu al lor rod

iar eu mergeam prin hău de vegetații
urcând spre vârf de munte de Carpați
ca un bătrân soldat ce-și caută frații
într-un război soldat doar cu perdanți
am să răstorn de voi ajunge sus
poverile prea grele de pe spate
pe neprieteni ce cu greu i-am dus
la frații mei – să-i care mai departe

te-am alungat din minte, din inimă și trup...
mă simt ca mărul copt ce vrea să fie rupt...
în jur atâtea mere, în jur atâtea guri...
prin hulpavi dinți se mușcă... se-nfig și-n mine, duri...
întârziata toamnă reintră în putere...
și iar plătim tribut – ea cere biruri grele...
te-am alungat din mine... și te-am ferit de moarte...
așteaptă primăvara... eu plec prin mere coapte...

VAIET

tăiat-au pomii din livezi
stau vreascuri pentru foc, grămezi,
nu mai există azi cirezi...
mai ești? mai știi? mai simți? mai crezi?

jur-împrejur e un pustiu
și se lățește hulpav, cenușiu
nimic nimic nu-mi pare viu
mai sunt? mai simt? mai cred? nu știu...

părinții au nevoie de copii...
copiii au nevoie de părinți...
priviți cum viețuiesc araci în vii
cu prețul unei blânde suferinți...

copiii au nevoie de părinți...
părinții au nevoie de copii...
să-nfrunte ale vieții umilinți
și să adune-n suflet bucurii

IMN ARTISTULUI

un sens al vieții e-n zidire
zidim cetate, mănăstire
sudoarea doar sfințește harul
cinstit să fie-n veci zidarul!

un sens al vieții e-n rodire
arăm pământ și amintire
sfințește băătura harul
cinstit să fie-n veci plugarul!

un sens al vieții e-n iubire
iubim parfum și cânt de floare
prin suferință sfânt e harul
cinstit să fie grădinarul!

artistul a zidit și struna
artistul a plivit minciuna
artistul a-nflorit și Luna
cinstit să fie el întruna!

un artist ce are har
nu trăiește în zadar:
e zidar, și e plugar,
e al vieții grădinar

mereu stârpit-a mătrăguna
și nu i-a fost nicicând totuna
să-i punem deci pe cap cununa
cinstit să fie el întruna!

A venit o vreme
ce ne-ngroapă-n alb...
ne despart troiene,
drumuri ne despart...
dar privim cu toții
ca vrăjiți spre cer -
devenim un cântec,
cânt de lerui ler...

prin balade mă simt dac,
mă simt plin de duh frumos,
duhul lui Baba Novac,
Gruia, Toma Alimoș...

dar mai sunt și prin legende,
fir din ghemul strămoșesc -
Mărțișor și Dragobete,
Paparudele mă cresc...

GOLICIUNE SAU NUD IUBIND

Eu sufletul mi-am dezgolit
la tot ce-n viață am iubit...
Acum, când iarna rece vine,
îl învelesc eu cât mai bine...
Dar nu dați vorbelor crezare! -
Îl dezgolesc eu și mai tare...

vreau sa fug într-o pădure
și să mă dizolv în ea...
ochii fie-mi două mure,
brațul - verde rămurea...
cucule cu pene sure,
fie-mi pleata pana ta...
prin izvor cu ape pure
gura mea va răsufila...
verde vreau să fiu pădure...
chiar sub plapuma de nea...
viața nimeni să nu-mi fure -
nici iubitul, nici vreo stea...
am să fug într-o pădure
ca să mă dizolv în ea...
cine poate să îndure
starea grea de-a nu visa?! ...

mă uit cum roți nebune, delirante
șintesc cu praf în floarea de cais...
căci tot așa deșeuri poluante
mi-au tot țintit în suflet și în vis...
le-au împroșcat cu praf și cu noroi,
în goana după-o zi ce nu abdică...
ascult cum croncănitul de cioroi
șintesc în ciripit de rândunică...
căci tot așa au tot țintit în mine
cu cronc și alte onomatopee...
și ce păcat de floarea în ruine,
și ce păcat de visu-mi de femeie...

și lungă-i viața asta,
și scurtă-i prea de tot...
aș vrea să fie plină
de floare și de rod...

și noaptea e prea lungă,
și ziua e destulă...
aș vrea ca să-mi ajungă
lumină în celulă...

e-atâta suferință,
dar câtă e iubire!..
și râd de umilință,
și plâng de fericire...

și de mai cad, mă scol...
și de mai mor, învii...
și trec din rol în rol
prin codri și câmpii...

și izvorăsc prin suflet,
și unduiesc prin minte,
și mă revărs în marea
cântatelor cuvinte...

și-acolo - picătură
de tot ce simt și sunt
creez o partitură...
ce aș putea mai mult?!..

și lungă-i viața asta,
și scurtă-i prea de tot...
aș vrea... aș vrea... dar basta!
aș vrea atât cât pot!...

știu cum a murit Garcia Lorca:
eu am fost zidul, nu arma glonte

cunosc suferința lui Radu Gyr:
eu am fost celula, nu temnicerul

cunosc stările lui Adam și Eva:
dar n-am fost nici măruș, nici șarpele, nici Raiul...

nici nu știu ce am fost... doar știu că am fost...

pășim prin cărți și dincolo de ele...
ne ridicăm bezmetici prin cuvinte...
ieșim timid și tot urcăm spre stele...
vocabule țâșnesc din oseminte...

și gheizere aruncă-n ceruri logos
din magmă-amestecată cu osândă...
îl dojenește Dumnezeu pe Chronos
ce de-o vecie hulpav stă la pândă...

vocabule - tipare de miracol -
plutesc prin cer ca stol de rândunele...
și-mi amintesc de Delphi, de oracol...
și simt că veșnicia e prin ele...

ieșim din cărți create pe Pământ...
intrăm în cărți re-scrise de Lumină...
e-o taină veșnică, un veșnic legământ:
urmează Logos calea sa divină...

IUBITO SAU PEISAJ NOCTURN

iubito, iubito, iubito...
răsare o lună ca pita
și-n părul tău vrea să se-ascundă...
în lacul din ochi – nici o undă...

iubito, iubito, iubito...
își leagăna glezna răchita
și-n trupu-ți se-ndoaie mlădie
iar verde din ochi mă mângâie

iubito, iubito, iubito...
atât e de dulce ispita!..
albastru se cerne din stele
în vine răsar viorele...

iubito, iubito, iubito...
chitara demult adormit-a...
în visele ei te tot cheamă...
e noapte... o stea se destramă...

iubito, iubito, iubito...
în juru-ți îmi este orbita...
mă mișc pe durutul traseu...
cât dor a creat Dumnezeu!...

iubito, iubito, iubito...
pe cer Phoebus pune copita...
departe-s de tine mereu...
iubito... dar cine sunt eu?..

CLIPA

se numără viața în ani
decenii și etape
dar clipa se dilată
și viața-n ea încape
o clipă-n ea cuprinde
și naștere, și mers,
și dor topit, fierbinte
de stea și univers
ah, clipa, clipa asta
ne spune c-am trăit
că am avut o viață
în care am iubit
în care am țesut
o pânză minunată
nu Timpul ne-a dat fire
ci Inima ce bate
nu știe ea de ore
de lună, an, decadă
ea știe doar de clipă
și țese – fără' să vadă
iau pildă de la ea
mă-ncumet uneori
nu număr viața-n ani
ci-n clipe o măsur
și-atunci voi avea vreo cinci clipe
iar altul, să zicem, vreo șapte
o singură clipă ajunge
să treci peste viață în moarte
o singură clipă ajunge
să treci, da, să treci peste moarte
nu-mi trebuie ceas, calendar
clepsidra-mi rămâne deșartă
da, timpul există, dar este
o CLIPĂ mereu repetată

MOȘTENIRE

cu bățături la gândul meu, fugar,
 îmi ar și-mi îngrijesc ogorul
 și pun la temelie de hotar
 semințele din care crească-mi zborul...

și cest ogor va fi o moștenire
 la cei nepoți ce o să-mi vadă zborul
 și-o să-nțealegă clipa de iubire
 ce a sfințit și brazda, și ogorul...

P. S.

cu bățături la gând, la pleoape, unghii,
 neistovit arând și semănând ogorul
 mi-am îndoit în fața Domnului genunchii
 să ocrotească-n veci Semănătorul...

arde cuvântul
 ca lumânarea
 picură din el ceara
 topită de dor
 topită de jale
 topită de iubire
 topită de neștire
 cuvântul arde
 până rămâne din el
 o tăcere de ceară

PLOUĂ □ UN GÂND RIMAT ȘI PLOUAT

privesc pe geam... șiroaie...
 cineva se bucură de ploaie
 și-n ploaie dansează...
 cineva se-ntristează
 și jalnic oftează...
 cineva filozofează
 despre ploaia de după amiază...
 cineva își măsoară tensiunea arterială
 gândindu-se la ploaie ca la boală...
 cineva doarme dus...
 versul meu curge în sus...
 iar ploaia se plouă...
 fără să-i pese de noi
 de ieri, de-acum, de apoi...
 plouă... plouă... doar plouă...

în numele iubirii
 și a păcii universale
 am semnat pe dată
 o capitulare
 necondiționată

măine m-am născut
 azi încă nu sunt
 dar de ieri mă cânt
 fără să m-aud

TREI CUVINTE

trei cuvinte cresc în mine
răsădite-n os și-n miez
daruri strămoșești, divine
rostuind al vieții crez

trei cuvinte - toate sfinte:
Pace, Dragoste, Acasă
cresc în suflet și în minte
și fac viața mai frumoasă

zboară visul, zboară dorul
raze curg pe cer senin
murmură duios izvorul
trei cuvinte... și-un destin

trei cuvinte de-o vecie:
Pace, Dragoste, Acasă...
lacrimi dulci de bucurie
cad pe pâinea de pe masă...

dulce strâng în brațe draga
simt cum izvorăște cântul
pom e firea mea întreagă
rădăcini și rod - Cuvântul

RĂSCRUCILE

Din când în când ajungem la răscruce,
Mai multe drumuri se aștern în față...
Nu știm niciunul unde ne va duce,
Dar fără drumuri nu există viață...
Și suntem liberi să alegem calea,
Deși n-avem idee ce-ar fi fost
De alegeam nu muntele, ci valea...
Iar mintea ne ia inima la rost...

Cu ce s-alegem: inimă sau minte?,
Căci de acord sunt ele nu prea des...
Pe orice drum am merge înainte,
E-o fericire, totuși, c-am ales...

În labirint de drumuri călători,
Popasul nostru ține doar o clipă -
Atât cât să privim nerăbdători
Cum o răscruce nouă se-nfiripă...

Minune născătoare de minuni,
ți-am cunoscut divina-ți față.
Ai reușit pe mine să m-aduni
din cioburi risipite-n astă viață.

SĂ EVADĂM!...

Să evadăm în munți, iubito...
Acolo cerul e mai mare...
Acolo stelele-s mai vii...
Acolo nasc mereu izvoare
Și zorii sunt trandafirii...

Să evadăm în munți, frumoaso...
Acolo doruri ancestrale
Se-aprind în noapte ca făclii...
Și cântă liniști uimitoare
La arfa unei veșnicii...

Să evadăm în munți, femeie,
Și-acolo,-n văzul celui soare,
Să facem mulți frumoși copii,
Jucându-se printre mioare
În carpatine drumeții...

Să evadăm în munți, acolo
Vei fi regină peste zare
Și vei primi în seri târzii
Un stol de stele căzătoare
Aducătoare de solii...

Să evadăm în munți, iubito...
Accepti această evadare?
Trec zile fade și pustii...
Această ultimă-mi visare
N-o omorî... cu mine fii...

MATEMATICĂ GEOGRAFICĂ
SAU DESPRE NULITĂȚI

Plecat-au patru spre Apus
au mers să-l caute pe Iisus
și-acuma ia-i de unde nu-s

Plecat-au trei spre Răsărit
sub flori de tei au adormit
nici până-acum nu s-au trezit

Plecat-au doi spre Miazănoapte
și viscolul i-a dus departe
până-au muțit și pași, și șoapte

Plecat-a unul spre Miazăzi
și de căldură se topi
și nimeni nu îl mai găsi

Iar zero nu a vrut să plece
căci nu-i era nici cald, nici rece
și a crescut... până la zece!

Morala este simplă, frate:
dispari, de nu ești nulitate,
iar nulitatea poate crește
doar cât ai zice pește! ...

PRIMORDIALĂ

în toți - câte o Evă (sau câte un Adam)
și câte-un măr - în fiecare grădină
noi am gustat din mărul de pe ram
dar nicidecum nu-i șarpele de vină
nici eu, nici tu, nici orișice ființă
doar n-a crescut un fruct fără de rost
și de-am gustat nectarul de știință
e ca să știm că suntem și am fost

păcate? ce-s aceste-nchipuiri
ce trec ca umbre printr-un colț de minte?
când fierbe mustul coaptelor iubiri
noi bem zelos dulceața lor fierbinte
și suntem toți o Evă și-un Adam
și crește-n noi ca rodul ființarea
e-n firea legii mărul de pe ram
iar Paradisul luptă cu uitarea

imagini am - răsar mereu în mine
și gânduri am - le rumeg și le scuip
și nici nu știu când mă-implinesc mai bine
când sunt pământ sau vită la păscut...

S-au învechit azi multe
și multe s-au trecut:
nu scârție penița,
nici trenul „tuc-tuc-tuc”;

nu e nici călimara
în care a căzut
să mestece cerneala
și degetu-mi de lut;

și vaca mai dă lapte,
dar gustu-i prefăcut -
o altă iarbă paște,
nu cea unde-am crescut;

nu e nici prispa joasă
pe care se-adunau
familiari ai casei
când lucrul terminau.

S-au învechit azi multe
și multe s-au trecut...
Doar eu mai sunt aceeași,
aceeași de demult.

cu gândul la Grigore Vieru

Ai venit pe o clipă
și-ai rămas pe vecie.
Un cuvânt se-nfiripă –
și e iarbă. Și-i vie.

A căzut un bob dulce
și-a crescut un ogor.
Cu un plug dintr-o cruce
l-ai făcut roditor.

Draga-i și mai frumoasă,
orice floare te știe.
Cu atlas și mătase
azi pădurea ne-mbie.

Floarea-soarelui cântă
chiar la ochi de-i legată,
spre lumină se-avântă
cu tot rodu-i de fată.

Uite, bufnița țipă –
noapte este târzie...
Ai venit pe o clipă
și-ai rămas pe vecie

ah, câte am citit despre goruni!
dar n-am văzut gorunii...
și câte am citit despre lăstuni!
dar n-am văzut lăstunii...
și câte am citit despre păuni!
dar n-am văzut păunii...
Am văzut un curcubeu
purtând pe buze
zâmbetul lui Dumnezeu...
(să fi uitat că am citit despre el?)

CHEIA

Îmi trece, uite, viața într-o casă
cu multe, foarte multe încăperi;
nu-i nici urâtă, nici frumoasă.
Am scotocit în fiecare ungher,
am fost în pod, am coborât în beci,
am populat odăile tăcute
prin care se plimbau fantome reci
și clape se mișcau de pianе mute –
în ele-am petrecut un azi și-un ieri.
Terasa casei însă-i încuiată
și caut o cheie – cheia de la cer –
ca să deschid cea ușă ferecată:
sub lacăt greu închis e un mister.
Acolo vreau să intru... măcar o dată...

SPRIJIN SAU CÂNTECUL SUFLETULUI

Mă reazem pe un verde
ce ramul primenește
mă reazem pe-o albină
ce miere rostuiește

Mă reazem pe o floare
ce-a evadat din sol
să-și pună o coroană
de cer nemuritor

Mă reazem pe o piatră
crezută nestemată
un talisman al vremii
din lacrimi închegată

Mă reazem pe un clopot
cu dangăt de viori
mă reazem pe o grotă
ce-a tăinuit comori

Mă reazem pe o rază
a stelei căzătoare
mă reazem pe răspunsul
cerșind o întrebare

Mă reazem pe un râu
vărsându-se în mare
mă reazem pe un trup
visând o evadare

Mă reazem pe cuvinte
mă reazem pe tăcere
mă reazem pe morminte
mă reazem pe-nviere

AMINTIRE VISATĂ

Barbar cânta femeia ceea...
Iar noi cu tine eram goi -
Fără de straie, fără' de arme,
Având doar dragostea pe noi.
Prin fumul de țigară dens
Se oglindea tot universul...
Zâmbetul tău rămas neșters
Îmi profilează astăzi versul.
Paharul gol de-atunci așteaptă
Să cadă-n el ca o solie
O picătură din cea noapte -
Amară-dulce-viorie.
Și poate va veni cu fulgii
Care dădeau năvală roiuri
Acoperindu-ne cu giulgiul
Iubirii ce s-a frânt în două.
Și poate va veni cu ploaia
Noroii ce împrășca în geam
Sau poate va veni cu roua
Căzută-n noapte pe-al meu ram,
Înmugurit a câta oară,
Simțindu-se mereu orfan.

Barbar cânta femeia ceea...
Pygmalion și Galathea...
Statuia, artistul și scânteia.
Bărbatul, visul și femeia.

*...pășesc ca pe-o altă planetă /
imensă, străină și grea*

Nicolae Labiș

pășesc
legat de cer
de aburii astrali
de eter
un cal
în cosmic atelaj
mă simt
pășesc
și trag
și sper
s-ajung și eu
fără să știu
nici unde
în jur
imensitate
și vid
povara terrei
pe grumaz o simt
pășesc prin târg
pustiul mă-nfioară
pășesc prin câmp
și forfota mă doare
pășesc și mor
cu greutatea-n talpă
pe spate și în suflet
pășesc pe o planetă
imensă și deșartă

e ca un disc stricat
oprit la întâmplare
la un cuvânt durut
ce se repetă
se repetă și care
nu a putut
să meargă mai departe
s-alerge ori să zboare
și-a căprioarei moarte
e fatală
nicicând nu voi putea
să fug de pușca ta
și uite că-ntr-o zi
ca pe stricatul disc
tu mut vei repeta
mănânc și plâng
mănânc
plâng
mănânc
și nu se va schimba
nici moartea
nici cuvântul
nici suferința grea
nici cântul
nimic
chiar absolut nimic
nu vei putea schimba
căci moartea căprioarei
e fatală

dimineața știam
 (dar nu știam de unde)
 cântecul când ascultam
 că mi-au rămas secunde
 până-am să mor
 cu biata căprioară
 ucisă doar pentru mâncare

ce crudă ești, natură,
 că faci o căprioară
 dar și un vânător

cu ochii umezi m-am lipit de soare
 să nu simt sângele în gură
 crezând (dorind să cred) că mor
 nu pentru carnea mea
 nu pentru a mea făptură
 sălbatică, frumoasă,
 ci pentru ca să zbor
 prin vise de lumină
 așa cum am zburat prin iarba deasă
 alunecam senină
 cu gândul la lumină
 și un ultim fior
 mă zgudui prin zâmbet de pe buze

când s-a rostit
 „tu iartă-mă, frumoasa mea...”
 nu auzeam de-acum nimic
 zburam prin vise de lumină
 spre-o stea
 divină
 unde nu sunt
 nici căprioare
 nici vânători

Mă simt acea căprioară
 ce trebuia să moară
 pe timp de secetă și foame
 Tu implorai pădurea
 să mă țină
 ascunsă
 doreai să nu mai vină
 fatala clipă
 și înfrățit cu mine
 prin sete te știai
 Dar se dorea mâncare
 și jertfa ți-a ieșit în cale
 O, cât tu mă iubeai...
 însă mâncai...
 La ce să plângi
 când eu de bună voie
 ți-am dat să guști din trupu-mi
 ce-oricum avea să moară?

Din rană iarăși s-au prelins cuvinte
 Și miezul nopții a venit fierbinte
 Cu febra versului pe frunte,
 Cădeau cuvinte și din pletele cărunte,
 Din unghii și din oase -
 Cuvinte pure, dureroase -
 Și tot s-au scurs
 Pân' mâna-mi obosită
 A adormit...
 Trezită,
 S-a pus pe scris
 Tot ce-a văzut în vis

TRUP ȘI SUFLET

știu cum e
de trei ori am simțit
greșesc, de patru,
prima dată -
când am ieșit
trup și suflet
în lume
a doua oară -
când te-am întâlnit
pe pământ
a treia oară -
când am plămădit
un pumn de humă din mine
cu câteva fire de lumină
a patra oară -
când am iubit
când am crezut
că se poate iubire
multiplicată la indigo
trup și suflet
o să știu cum e
încă o dată
o singură dată
când o să reintru
de unde-am ieșit
cine va ține minte
că am fost integrală
trup și suflet
de cinci ori?

mulțumesc
Dumnezeu
că mi-ai dat lacrima
chiar și pentru acest unic dar
Îți iert că mi-ai dat atâta suferință
o lacrimă înclină balanța
înspre lumină
înspre bucuria de a trăi
de a iubi
și cerul
și pământul
și viața
și mormântul
pe El
și pe Tine
mulțumesc

mulțumesc
Dumnezeu
că mi-ai dat cuvântul
chiar și pentru acest unic dar
Îți iert că mi-ai dat atâta tăcere
un cuvânt înclină balanța
înspre lumină
înspre bucuria de a trăi
de a iubi
și cerul
și pământul
și viața
și mormântul
pe El
și pe Tine
mulțumesc

ROTAȚIE

într-o singură clipă
 m-am rotit în jurul axei mele
 exact cu 180 de grade
 a fost atât de bruscă rotația
 încât am amețit
 când m-am dezmeticit
 am încercat să revin
 în poziția mea ordinară
 dar cât m-am căznit
 n-am reușit
 nu știam
 că trebuie să treacă
 exact 180 de zile
 ca să mă pot roti
 în jurul axei mele
 exact cu 180 de grade
 te-ai rotit măcar cu 1 grad
 în aceste 180 de zile?

dum spiro spero

în fiecare noapte
 cosmosul
 fecundează în mine
 câte o speranță
 nu sunt stearpă
 dar nu mi-e dat să nasc

în fiecare zi
 avortez spontan
 speranța moare
 în uterul meu
 fără a ieși pe lume
 nașterea e o minune

Uneori simt
 cum mă dilată
 ajung până la linia orizontului
 trec peste linia orizontului
 și mă uit de peste mine la tot
 sunt un tot – un necuprins

Uneori simt
 cum mă comprim
 mă strâng într-un singur punct
 cât o gămălie de mac
 apoi mai mic decât o gămălie de ac
 mai mic decât un atom
 în care nu mai sunt om
 în care nu mai sunt nimic

Apoi din nou simt cum mă dilată
 se vede capul mâna piciorul
 din embrion apare obrazul tras
 și buzele
 se vede apoi buricul
 mă dilată
 până ocup un spațiu de vreo 2 metri
 apoi mă înalț mă înalț
 mă largesc
 și înghit orizontul

și tot așa la nesfârșit

Acum sunt cât o gămălie de ac
 ce de-abia se vede în palma ta

mă uit la o frunză
 și-ți văd buzele
 mă uit la un vânt
 și-ți văd pletele
 mă uit la o floare
 și-ți văd ochii
 mă uit la o iarbă
 și-ți văd talpa
 mă uit la un pom
 și-ți văd brațele
 mă uit la o pasăre
 și-ți văd cântecul
 mă uit la un drum
 și-ți văd singurătatea
 mă uit la o stea
 și-ți văd tristețea
 mă uit la toate
 și-ți văd dorul

închid ochii
 nu mă uit la nimic
 și doar atunci
 apari
 întreg
 cu tot ce ai
 chip trup suflet
 așa cum ești
 așa cum nu te vezi
 nici tu

am făcut o criză de luciditate
 am ieșit din vis
 să știi că o criză de luciditate
 e la fel de cumplită
 ca una de nebunie
 ca una de disperare
 ea te menține vie
 dar ce rost are viața fără vis?

EVADARE

am evadat din toate
 am evadat din noapte
 din geruri și furtună
 din secetă și brumă

am evadat din lume
 din ură și minciună
 din lanțuri, închisori
 din forfotă, duhori

am evadat din toate
 am evadat din moarte
 din castele și ruine
 n-am evadat din mine

VIZITE INOPINATE

Când toate găzele nebune
de-atâta aer și culoare
și se puseseră pe strune
bătând mereu din aripioare,
ai tresărit, și-ai întrebat:
„De ce nu mă lăsați în pace?”
iar ele, triste, au zburat
pe alte strune, mai rapace.

Când toate razele nebune
de-atâta verde și mister
și se opriseră pe strune,
le-ai întrebat, nițel stingher:
„Ce căutați pe-a mea chitară?
De ce nu mă lăsați să cânt?”
iar ele, triste, au vrut să moară
rănite de al tău cuvânt.

Când toate șoaptele nebune
de-atâtea vise și iubire
și se-mpletiseră pe strune
cântând duios de fericire,
te-ai iritat, strigând la ele:
„Lăsați-mă, plecați, plecați!”
iar ele, triste, au privit la stele
și au muțit, ca cei îndurerați;

Dar n-au putut găsi în lume
(mă credeți, voi, ce căutați)
nici alte strune,
nici alți bărbați.

* * *

*Niciodată nu ne vom putea înțelege până când
nu vom reduce limbajul la doar 7 cuvinte.*

Kahlil Gibran

Șapte culori
Șapte note
Șapte cuvinte
sunt suficiente
să exprimi bucuria
să exprimi suferința
să cânti universul
să trăiești
și să mori
Cunosc șapte note
cunosc șapte culori
dar cum să aflu
cele șapte cuvinte
simple și sfinte
policrome și sonore
fără de care
nu există soare
nu există hore
de idei în minte
fără de care
nici eu nu exist
Triez miile de cuvinte
înregistrate în minte
înregistrate în dicționare
ca să pot alege doar șapte
șapte cuvinte
simple și sfinte
fără de care nimic nu există
și nu se poate exprima

ce bine că pădurea n-are partide politice
 ce trist ar fi dacă partidul brândușelor
 ar defăima partidul stejarilor
 că le fură soarele și că este corupt
 iar partidul brazilor s-ar văicăra
 că iarba pe care-și scutură conurile
 nu este suficient de verde și ospitalieră
 ce groaznic ar fi dacă s-ar organiza alegeri
 pentru un parlament al pădurii

am învățat ce-i umilința de la flori
 dar tot de la ele am învățat ce-i mândria
 am învățat ce-i tristețea de la flori
 dar tot de la ele am învățat ce-i bucuria
 am învățat ce-i iarna de la flori
 dar tot de la ele am învățat ce-i primăvara
 am învățat ce-i fragilitatea de la flori
 dar tot de la ele am învățat ce-i puterea
 am învățat ce-i evanescența de la flori
 dar tot de la ele am învățat ce-i perenitatea
 și am mai învățat de la flori frumusețea

stau răstignită pe crucea dorului...
 poate că învierea e totuși posibilă...

* * *

Dan Puric m-a făcut să înțeleg ce e cu mine
 am schimbat bolovanul lui Sisif pe crucea lui Hristos
 și am început să urc pe Golgota știind că las un jos
 plin de întuneric plin de suspine plin de ruine
 urc pe un munte fără sfârșit cu un singur versant
 acolo sus voi să ajung pe un pisc de lumină
 spre care râvnește sufletul meu ne-ncetat
 urc pe Golgota urcușul nu e zadarnic e taină divină
 nu mai voi să dezleg sensuri de viață și moarte
 voi să trăiesc să mor voi să mă mântuie Dumnezeu
 urcăm milioane urcăm robi liberi cu crucea în spate
 povara trupului dă imponderabilitate sufletului meu

* * *

timpul nu are forma de săgeată ireversibilă
 nici de bumerang
 timpul e o sferă
 ce pulsează
 se dilată
 se comprimă
 neîncetat
 care cuprinde
 trecut prezent viitor
 ieri azi mâine
 într-o unică sferă
 ce pulsează
 neîncetat -
 inimă a Universului

*Sângele își știe visul. / Dragă-mi este dragostea /
cu-nălțimile și-abisul / și cu ce mai are-n ea. //*
*Din aleanul trupului / sufletul se naște. /
Dragă-mi este dragostea / ce de ani mă paște.*

Lucian Blaga

Intuiam
dar nu știam
cum să exprim
această esență:
„sângele își știe visul”,
„sufletul se naște”
„din aleanul trupului”;
dragostea ne paște –
miel în gura lupului
dragostea ne naște –
miere-n casa stupului
visul dăinuie prin sânge
cât iubim nu se mai stinge
sufletul trăiește-n noi
cât suntem, iubite, doi

firele dorului
sunt ca firele de păianjen –
atât de subțiri
dar atât de trainice
nu le poți rupe
poți doar strivi dorul în pumn
să nu mai poată țese

Iubire, bibelou de porțelan...
Ion Minulescu

Iubirea, știu, nu este bibelou
ea este ființare – este Ou
din care Universul s-a născut
Iubirea este Sfântul Început

Iubirea, știu, nu e de porțelan
ea este rezistentă – e Mărgean
formând recifuri în Atol divin
Iubirea e Inelul din destin

țâșnește timpul din găoace
cu verde înflorit de dor
cu tandru azuriu de pace
cu clinchet de sărut ușor

cu brațe-nmugurite în tăcere
cu mângâieri de vorbe revărsate
cu universul amețit de stele
cu dragostea visând eternitate

țâșnește timpul din găoace
ieșind din oul așteptării
și-n viața mea vin să se-mpace
un ieri și-un mâine-al ființării

*Când hoinărind, alătura,
noi mână-n mână ne găsim
cu ochii la aceeași stea –
mai e nevoie de destin?*

Lucian Blaga

mai e nevoie de ceva
când port în ochi icoana ta –
baladă sfântă din trecut
ce e izvor, deci început?

mai e nevoie de ceva
când port prin tine inima –
un cufăr tainic de comori
de armonii și de culori?

mai e nevoie de ceva
când port în mine dragostea –
lumină dulce-a celui vers
ce-a ctitorit un univers?

mai e nevoie de ceva
când ai un vis și ai o stea –
ce-au rostuit o ființare
întru iubire și splendoare?

mai e nevoie de ceva
când poți iubi, deci ființa?

De dragă, mi-e dragă pădurea
răcoarea frunzișului des
în vara ce-și țese căldura
sporindu-și urzeala din mers

De dragă, mi-e dragă lumina
curgând ca un râu însorit
spălându-mi regretul și vina
cu murmurul lui înflorit

De dragă, mi-e dragă femeia
a ochilor floare albastră
cu toată culoarea-i și mierea
ce azi înflorit-a-mi în glastră

De drag, mi-este drag cel izvor
Dosit la un colț de cărare
Ce-și murmură visul cu dor
Să-ajungă-ntr-o zi pân' la mare

De drag, mi-este drag curcubeul
Zâmbind cu-a misterului clipă
Ce-nvăluie lumea și eul
Minuni revărsând cu risipă

De drag, drag îmi este bărbatul
Cu crengi încleștate în zbor
În ceruri ce-și urcă înaltul
Un veșnic nebun visător

nu am, moarte, cu tine nimic... Grigore Vieru

am cu tine, moarte, mult în comun
avem aceeași viață de împărțit
așa că ascultă atent ce-ți spun
de ești hapsână, sunt oricum liniștit
voi ști să rămân la fel de bun
cum m-am născut când am murit

suntem părinți, suntem copii...
ne minunăm că-n astă viață
putem să fim și tați, și fii,
și seară, dar și dimineață;

să fim cărunți, dar mângâiați
de-o mamă ce ne strânge-n brațe,
să ne simțim copii-bărbați
alături de copile-soațe;

și ne-mpărțim în jumătate...
o parte tinde spre părinți,
spre ce am fost, iar altă parte
se-ndreaptă spre copii iubiți;

copii fiind trăim doar bucurii
și pacea dezmierdărilor materne,
părinți fiind întorcem datorii,
ca să existe ființările eterne;

suntem părinți, suntem copii...
o punte între ieri și mâine...
și-n rosturi de tați și fii
am fost, suntem și vom rămâne

*Dar totuși vine toamne
Și vai, suntem bătrâni...
Adrian Păunescu*

A mai trecut un an
Și iarăși vine toamna
Și iarăși sunt nici tânăr, nici bătrân
Ci stau și-ascult cum se îndoiaie creanga
Sub vânt, de rod și în destin

A mai trecut un an
Și iarăși vine toamna
Nu mă întreb de-i mult ori de-i puțin
Ci stau și-aștept să-mi cadă frunza-n palmă
S-o mângâi, să-i vorbesc și s-o rețin

A mai trecut un an
Și iarăși vine toamna
Nu, nu mă tem de zilele ce vin
Mă uit cum clipele clepsidrei-n goană
Se scurg placid și scurg tăcut suspin

A mai trecut un an
Și iarăși vine toamna
Și iarăși înspre moarte mă înclin
Dar nu mă vait blestemându-mi rana
Ci iarăși vieții, vieții mă închin

Miroase a toamnă în noapte
A struguri cântând fără grai
Privesc printre pleoapele-mi sparte
Cum zori se deschid evantai

IUBIREA DE ȚARĂ

Cu lacrima neamului plâns-am
când lacrima nu mi-ați văzut

În piept eu durerile-i strâns-am
când inima greu m-a durut

În codrul lui verde am stat
când voi m-ați crezut dispărut

Și dorul de neam l-am cântat
când glasu-mi mâhnit era mut

Pământul meu sfânt și străbun
mi-a fost și alean, și povară

Prin tot ce-a fost rău, ce-a fost bun
Mă-nalță iubirea de țară

BOGĂȚIA

Eu sunt bogat:
În ochii mei port cerul,
Și visul, lacrima, misterul.

Da, sunt bogat:
Am un meleag frumos
Și-o doină ce-o îngân duios.

Chiar sunt bogat:
Ai mei sunt codrii, bunii,
Care prin frunze îmi cinstesc străbunii.

Sunt prea bogat:
Părinți am și copii,
Și-n brațe port copii de fii.

Bogat sunt, mai bogat ca unii:
În sufletu-mi mereu
Îl am pe milostivul Dumnezeu.

Îmi întregește bogăția
Frumoasa dragoste curată:
În viața mea - o nestemată.

Și-atât cât ea va dăinui,
Sărac n-oi fi, sărac n-oi fi...
Voi fi bogat!

OMUL FRUMOS

mi-e dor de Omul cel Frumos
ce-a fost creat de Dumnezeu
cu chipul blând și luminos
cu sufletul deschis mereu

nu măști, nu vorbe prefăcute
doresc să fie-n jurul meu
nu văicăreli neîntrerupte
„cât e de greu, of, cât de greu!”

de Omul cel Frumos mi-e dor
cu lacrima ce e de-o seamă
ce-ntinde-o mână de-ajutor
de viață cărui nu i-e teamă

ce rău nu face nimănui
ce strânge-n inimă lumină
știind că ăsta-i rostul lui
cum strânge miere o albină

ce-i bucuros de curcubeu
de zori, de stele și de flori
ce-l are-n el pe Dumnezeu
de Omul cel Frumos mi-e dor

există Omul cel Frumos
doar că nu-l văd de-atâtea vipuri
de care ochiul mi s-a ros
dar care sunt de fapt nimicuri

iar Omul cel Frumos mereu
e prea umil să iasă-n față
îl vezi doar dacă Dumnezeu
peste nimicuri te înalță

EU SUNT FEMEIE

traducere

(Я - Женищина de E. Gorbatovskaia)

Eu sunt Femeie, deci eu sunt Actriță,
am mii de fețe, roluri joc eu mii.
Eu sunt Femeie, deci eu sunt Zeiță,
iubită de bărbați rămași copii.
Eu sunt Femeie, și deci sunt o Sclavă,
ce-a cunoscut amarul suferinței.
Eu sunt Femeie, deci eu sunt otravă,
ce se prelinge-n cupele dorinței.

Eu sunt Femeie, și nu plâng de milă,
fiindcă luptă este viața toată.
Eu sunt Femeie, și deci sunt fragilă.
Femeie sunt, și deci apar ca Soartă.
Eu sunt Femeie, sunt patimă curată,
dar mi-este dat să rabd și să trudesec.
Eu sunt cea fericire minunată,
pe care prea puțini o prețuiesc.

Eu sunt Femeie, deci periculoasă,
în mine sunt și lavă, și ghețari.
Eu sunt Femeie, deci mereu frumoasă,
copilă sau bătrână cu-ochelari.
Eu sunt Femeie. Drumurile toate
Nu, nu la Roma, ele duc la mine.
Femeie sunt. De Domnul preferată
Dar pedepsită tot de el în fine.

CÂNTEC OMENESC

Vinogradnuiu kostociku v zemliu zaroiu...
Bulat Okudjava, „Gruzinskaia pesnia”

de strugure-o sămânță pun în glie
și o stropesc cu dragoste curată
și mă-mpletesc cu vița mea de vie
căci pentru asta viața mi-este dată

sap în pământ până găsesc izvoare
să curgă apă pentru gura însetată
și mă-nrudesc cu-a apelor răcoare
căci pentru asta viața mi-este dată

ridic o casă cu o boltă-albastră
cu-o ușă mare, veșnic descuiată
și sufletul mi-l răsădesc în glastră
căci pentru asta viața mi-este dată

prieteni chem în casa mea sub lună
și pun pe masă piatră nestemată
și mă-nfrățesc cu toți ce se adună
căci pentru asta viața mi-este dată

fac jucării din iarbă, flori și stele
ca să creez o lume minunată
și îmi topesc și inima în ele
căci pentru asta viața mi-este dată

deschid fereastra larg către lumină
îmbrățișez cu drag o scumpă fată
mă pregătesc de moartea ce-o să vină
căci pentru asta viața mi-este dată

atârn un clopot cu o limbă vie
în catedrala vieții ridicată
și cânt prin ea iubirea-n veșnicie
căci pentru ce dar viața mi-este dată?!

traducere
(*Molitva* de Bulat Okudjava / François Villon)

După ce ne-ai dat câte-un loc sub soare
Mai dă, Doamne, pentru fiecare
Ce îi mai lipsește ca să-i fie bine
Și, Te rog, o Doamne, nu uita de mine...

Celui ce-i grăbit dă-i și niște ani
Celui fericit dă-i un pic de bani
Celui generos – timp și pentru sine
Și, Te rog, o Doamne, nu uita de mine...

Celui dur și rece dă-i un pic de milă
Un crâmpei de vis celui ce i-e silă
Celui visător – un călcâi de pâine
Și, Te rog, o Doamne, nu uita de mine...

Celui singuratic dă-i nițel iubire
Celui ce iubește dă-i și fericire
Celui nenăscut dă-i ce se cuvine
Și, Te rog, o Doamne, nu uita de mine...

ZBURA-VOM NOI UNDE?

traducere

(*Kuda poletim?* de Nikolai Rubțov)

- Ca pasărea fi-vom noi liberi,
șoptești și te uiți cu tristețe
la cârduri de păsări pe-ntinderi
de ape, cum zboară mărețe.

Mă simt deodată mâhnit -
ești pasăre de-altfel de soi...
deși te iubesc, sunt iubit,
zbura-vom noi unde în doi?

Și brusc mă cuprinde amarul
ești pasăre de-altfel de soi...
deși sunt iubit și iubesc,
zbura-vom noi unde în doi?

ПОЛЁТ

Вот... крылья синеватых глаз
Взмахнули нежно у висков
И я взлетел как в первый раз,
Паря над городом богов.

И я услышал лиры звон
И танец бубна у костра...
Ах, если это просто сон,
Пусть вечно длится для меня!

Наутро если я проснусь,
То буду знать что сон не зря...
Отброшу страх, неверу, грусть
И нежно обниму тебя.

И крылья синеватых глаз
Взмахнут, дрожа от нетерпения,
И мы взлетим как в первый раз,
Стремясь к высотам вдохновения.

ЛЮБИМАЯ

Как сильно я тебя любил,
Богиня всех богинь прекрасней!
Я не жалел ни слов, ни сил,
Борясь с врагами злых ненастей.

Но время, время ненасытно,
Как властелин, всё отобрало!
Мечта тех лет исчезла скрытно,
И всё ж тебя мне не хватало.

Я не искал с тобою встречи,
Лишь горе в песнях всё звучало...
Но наконец-то вдруг исчезли
И поцелуй любви, и жало.

И может быть ещё люблю,
Но не тебя, а образ чудный,
Что красит молодость мою
И, может, старость тихих будней.

FRÂNTURI DE GÂND

Aforismele te învață să gândești aforistic.

Ca cititor sau autor, atunci când n-ai timp, preferi un aforism unui roman. Sunt rare romanele compuse din aforisme.

O carte de aforisme n-are coeziune, dar are coerență.

Aforismele nu-ți spun nimic nou, ci trezesc la viață ceea ce dormea în spiritul tău.

Ceea ce se întâmplă cu toți oamenii în clipa morții - re-vederea și re-trăirea întregii lor vieți - nu este nimic altceva decât înregistrarea informației pe un CD luat de suflet cu el în Univers. O informație supusă apoi analizei și prezentată Tribunalului la Judecata de Apoi.

Judecata de Apoi se deosebește de celelalte prin faptul că la ea nu există avocați.

O crimă este comisă de un animal-om; o crimă premeditată - de către un om-animal.

Uneori mijloacele nu sunt demne de scop, alteori scopul nu e demn de mijloace.

Nu întotdeauna martorul care vede e martorul care știe.

Altruștii sunt egoiștii care vor să ajungă la Dumnezeu.

Omul se gândește la alții tot din egoism. Egoismul poate fi meschin sau nobil.

A se întreba și a se îndoii nu e același lucru.

Dacă primești religia ca pe o dogmă, atunci de ce Creatorul ne-a înzestrat cu rațiune?

Căinele vede doar alb-negru deoarece este lipsit de harul spiritualității.

Dumnezeu a creat Lumea. Dumnezeu a creat Omul pentru ca acesta să divinizeze Lumea. Doar Omul poate conferi unui obiect, unui fenomen sau unei ființe un caracter divin.

Orice obiect, orice ființă are un aspect material și unul spiritual. Doar omul are harul să-l vadă pe cel spiritual. Și nu orice om, ci doar acel familiarizat cu Dumnezeirea.

Rațiunea nu este binefacerea divină supremă, ci blestemul suprem care ne face viața insuportabilă. Gândul imanent al rațiunii este gândul la moarte; astfel existența este iadul. Iadul nu sunt ceilalți, după cum afirma Jean-Paul Sartre, ci noi înșiși. Raiul înseamnă a nu fi frământat de gândul că ești muritor, lucru imposibil pentru o ființă umană rațională. „Așteaptă moartea” - iată deviza omului. „Trăiește clipa” - iată deviza găzei. Uneori, a dementului și a poetului.

Rațiunea are menirea de a materializa pornirile și aspirațiile sufletului: în idee sau faptă.

Nu poți afirma superioritatea rațiunii sau a sufletului atât timp cât n-ai înțeles noțiunea de spirit.

În limba franceză, cuvântul spirit are o semnificație dublă: rațiune și suflet. Eu cred că are o semnificație complexă: spirit înseamnă rațiune + suflet.

Haina este cameleonul femeii.

Oare eschimoșii își închipuie raiul tot ca pe un plai însorit?

Ateii sunt credincioșii care încă n-au conștientizat că sunt credincioși.

Nu trebuie să te temi de moarte, ci de o moarte stupidă.

Calamitățile se abat asupra omenirii nu pentru a o distruge, ci pentru a o salva. Calamitatea este o avertizare a Universului.

Insomnia este pentru somnambul un handicap de personalitate.

Unii dorm pentru a se odihni, alții pentru a omorî timpul, iar câțiva pentru a visa.

Ni se cere să plagiem viețile altora, dar ni se interzice să le plagiem operele.

Ziua este mai lungă când așteptăm noaptea.

Nu întotdeauna avem libertatea de a alege, dar întotdeauna avem libertatea de a refuza.

Normalul e mai rar decât anormalul. Norma este o excepție.

Dragostea nu este antidotul urii, ci al indiferenței.

Progresul nu ar fi posibil dacă toți oamenii ar ține cont de zicala „Nu da cioara din mână pe vrabia de pe gard”.

Omul are dreptul să comită erori, dar nu are dreptul să trăiască într-o eroare constantă.

Zâmbetul este fascicolul energetic izvorât din suflet și dispersat în Cosmos.

Pot vedea o aură neagră în jurul feței care nu poate să zâmbească.

Primăvara învață să înflorească prin muguri; toamna știe să înflorească prin culori.

Mi-e dor uneori de umbra mea. Să fie de vină soarele că nu prea o văd în preajmă sau eu?

Cu ziua de mâine trăiesc ori proștii, ori lașii.

Destinul nu ne este nici stăpân, nici servitor; el ne este mamă. Ce-i drept, uneori mamă vitregă.

În cărțile valoroase eu-l, aici-ul și acum-ul deictice devin eu, aici și acum eterne.

Nu poți înțelege concretul dacă nu-l abstractizezi; nu poți înțelege clipa dacă n-o eternizezi; nu poți înțelege materia dacă n-o spiritualizezi.

Mulți interpretează greșit ideea că „femeia a fost creată din coasta lui Adam”. Să fi schimonosit traducerea originalul? Bărbatului îi lipsește într-adevăr ceva, o „coastă”, și doar femeia îl poate întregi.

216 Am așteptat prea mult ceva ca să-mi permit luxul să mai aștept. Trebuie să trăiesc.

Prea puțini oameni se apreciază la justa valoare. 50% se subapreciază, 50% se supraapreciază.

Am descoperit o taină: că tainele nu trebuie descoperite. Am dezlegat un mister: că misterele nu trebuie dezlegate.

E mai fericit cel care este pesimist cu rațiunea și optimist cu sufletul decât cel pesimist cu sufletul și optimist cu rațiunea. Optimism sau pesimism absolut nu există.

Un om căutându-se pe sine preferă propozițiile interogative.

Un om sigur pe sine preferă întrebările retorice. Un om plin de sine preferă propozițiile exclamative. Cine oare preferă propozițiile asertive?

Punctele de suspensie sunt cel mai echivoc semn de punctuație: ori nu ai nimic de spus, ori ai prea multe de spus.

M-am gândit să scriu un roman. Dar e mai ușor să-l scrii decât să-l trăiești.

Erou este cel care merge prin viață cu demnitate: uneori cu coroana de lauri pe cap, dar mai des cu coroana de spini.

Hristos este supra-om nu pentru că a îndurat totul cu umilință, ci pentru că a putut transforma umilința în înălțare.

Omul a vrut dintotdeauna să zboare, deoarece a vrut să fie mai aproape de Dumnezeu. Dar un prosternat în noroi poate fi mai aproape de Dumnezeu decât un cosmonaut.

Prea multă atenție acordăm lui Dumnezeu și prea puțină Dumnezeirei.

Între a face sex și a face dragoste e tot atâta diferență ca între a asculta rock metal și a asculta simfoniile lui Beethoven. În primul caz se înfiorează carnea, în al doilea – sufletul.

Ești prolix doar atunci când ai prea puține de spus. Când ai prea multe de spus, devii laconic.

Paradoxul este un adevăr indiscutabil, dar discutat.

Paradoxul nu este o axiomă. El este o teoremă. Trebuie să înveți să-l demonstrezi. Trebuie să învățăm să distingem. În acest scop, propun să înlocuim definițiile tautologice cu cele care prezintă contrariul. De exemplu: apă este tot ceea ce nu este uscat; pământ – ceea ce nu este cer etc.

E îngrozitor să trăiești într-o veșnică succesiune în Rai și în Infern, căci omul s-a obișnuit să fie sedentar.

Ce este Apocalipsul? Sfârșitul vieții pe Pământ sau sfârșitul Dumnezeirei?

Dumnezeu a creat Infernul nu pentru a pedepsi oamenii, ci pentru ca aceștia să poată prețui Raiul.

Dacă în Rai omul cunoaște beatitudinea supremă, pentru ce

să vreau să merg în Rai? Nedorind nimic, nu poți crea. Iar dacă nu crezi, nu ești oare mort de-a binelea?

Raiul e cea părticică din tine care cântă și zâmbește, satisfăcută că există.

Timpul este reversibil. Dovada: clepsidra.

Timpul ne sperie deoarece nu-i vedem materialitatea. Nu-l putem percepe cu cele cinci simțuri.

Visul este cosmic. Durata lui de un minut pământesc echivalează cu cel puțin o zi cosmică, spațiul pământesc de doi metri (lungimea patului) se extinde la infinitul cosmic. Ne transportăm în altă lume, cu alte dimensiuni.

Animalul are și el rațiune. Dar el nu poate porni de la un gând abstract, ci doar de la o imagine concretă. Când un tigru dressat vede un cerc în flăcări, el gândește: „Acuși o să sar prin acest cerc, iar ca recompensă voi primi ceva gustos”. Nu este reflex, este gândire. Dar el gândește doar atunci când știe ce să gândească. Ca și majoritatea oamenilor.

Un inconvenient e considerabil doar atunci când adumbrește totalmente avantajele.

Semnul crucii este numărul telefonului mobil al lui Dumnezeu. Trebuie să-l faci mai des, căci uneori telefonul e ocupat.

Un răspuns este o întrebare urmată de un punct.

Sufletul unei furnici nu este inferior sufletului unui elefant.

Am început să mă scriu doar după ce am învățat să mă colorez și să mă citesc.

Sensul vieții constă în a tinde spre un ideal: idealul de a fi Om.

Nașterea nu este clipa conștientizării de către om că există, ci clipa conștientizării de către Univers că un nou om există. Moartea este clipa conștientizării de către om și Univers că acest om a existat și că va exista.

Există ipoteza că Dumnezeu ar fi femeie. Sunt înclinată să cred că Dumnezeu este androgin. Ar fi mai firesc, mai logic și mai divin. Creștinii nu ar avea nimic de pierdut după această revelație. Nici bărbații.

Unii își lasă sufletul să se reverse în necuprins: să zboare cu fluturii printre flori, să se strivească cu valurile printre stânci, să se tânguie cu frunzele moarte printre tomnatice vânturi. Alții îl țin, proprietate inalienabilă, în congelator. Ei cred că îl prezervă de alterație și îi conferă nemurire.

– Trebuie să recunoaștem că nici un mare artist n-a creat nimic în mod conștient. A creat fără să știe „ce”. A creat fără să știe „cum”. A creat fără să știe „pentru ce”. Așa s-a născut capodopera. – Ce spui? În mod inconștient? – Ba nu. În mod supraconștient!

Există două modalități de a re-trăi: prima e să mergi tu în trecut, a doua – să vină trecutul la tine. Atât timp cât te plimbi în voie în trecut, îl domini; dar dacă îl lași să intre în prezent, te domină el. Invadant prezentul, își întinde laba peste viitor; odată ce i-ai permis să vină, e greu să-l alungi, dar nu e imposibil. Prima modalitate este în schimb inofensivă și chiar benefică.

E o mare deosebire între a iubi o femeie, femeile, femeia.

Unul trăiește după principiul *Ce-i în mână nu-i minciună*, altul – după *Ce-i în suflet nu-i minciună*.

Deosebire fatală în modul de viață: Proștii ard podurile în spate, și nebunii – pe cele din față. Iar uneori le ard pe toate.

Uneori se întâmplă ca mâța blândă să nu zgârie. Depinde de stăpân.

„Adio” poate fi descifrat în două moduri: Aude Dumnezeu iubirea ofilită sau Ardea dragostea, iubiture, odată.

Leul e nevoit să urască omul. Noblesse oblige.

Cel mai nobil animal e lupul. Leul e prea răsfățat de soartă.

Cele mai dulci cuvinte sunt cele care nu pot avea diminutive: *rândunică, lăcrămioară, toporaș...*

Dragostea mi-a fost călcâiul lui Ahile.

Fiecare dintre noi e ca un iceberg: doar o mică parte se află la suprafață, restul rămâne ascuns. Doar când ne topim, prin moarte, curgem strop cu strop, șuvoi cu șuvoi, amestecându-ne cu apele vieții din jur. Dar nici atunci nimeni nu e în stare să ne cunoască, căci nu ne poate discerne în imensele întinderi.

Ca să fii bogat, trebuie în primul rând să te ai pe tine. Fără tine, orice și oricât vei avea, vei fi sărac.

Nu știu din ce poem vierian sunt versurile „Prin iarba verde de acasă / Cu lanțul de rouă la glezne” și nici nu vreau să știu, fiindcă ele sunt deja prin sine un poem.

Fără dragoste, Făt-Frumos s-ar transforma în Statu-Palmă-Barbă-Cot.

Mintea nu ne este nici prieten, nici dușman. Este un judecător ce se vrea imparțial. Uneori însă ia mită. Uneori poate fi înșelat.

„Mi-e gândul ac pe creier”, a spus poetul Alexandru Phillipide. Eu aș spune: „Mi-e gândul ac în suflet”.

Conștiința își asumă prea multe roluri: de judecător – judecă vorbe și fapte, de profesor – învață gânduri, de arhitect – proiectează viața, de temnicer – păzește elanul firesc al sufletului.

Când n-ai minte, nu ești nici fericit, nici nefericit. Pur și simplu ești. Când ai minte și reușești să ieși din ea, abia atunci simți cât de fericit ești.

Luptele interioare sunt atât de grele! Dușmanul este aproape totdeauna invizibil. Și niciodată nu există victorie! Niciodată! O adevărată luptă, cu tunuri, drapele, răni, cadavre, dar fără victorie! Există armistiții, capitulări, nu însă victorii!

RM este lider după numărul de funcționari per capita, scria pe blogul său Erizanu... aș adăuga că e lider și după numărul de vipuri pe cap de locuitor... și iată că mi-au venit alandala niște gânduri: La început a fost cuvântul VIP. Pe urmă a apărut restul. A apărut vipofilia. A apărut vipofobia. Vipofilii spun VIP-uri. Vipofobii spun VIP-ere. Pe urmă a apărut vipomania. Cred că multe vipuri nu știu cum se descifrează acest acronim. Dacă ar ști, s-ar dezice de o literă, cel puțin. De prima. Ar deveni IP-uri. Sau P-uri. Sau ar înlocui litera inițială cu o alta. Cu F, de exemplu. FIP-uri. (Cei care cunosc fonologia, știu ce asemănări există între V și F.) Sau CIP-uri. Sau s-ar dezice de toate. Ar deveni ...-uri. Guri. Suri. Duri. etc.

AbSurdul e ca și AbMutul sau AbOrbul – de la ne-auzire, ne-spinere și ne-vedere pornește totul.

M-am îndrăgostit de un cântec
de ochii acestui cântec
de buzele acestui cântec
de coapsa acestui cântec
de măduva acestui cântec
Ce păcat că el nici nu știe că exist
și că m-am îndrăgostit de el
Ce păcat că starea îndrăgostirii
nu durează decât puțin
prea puțin
ca să te poți transforma în cântec

Cineva m-a scurs toată
pe aceste zeci de foi
cu semne criptice pe ele
indescifrabile de voi
Inima mea sfărâmată
a devenit cerneală uscată
măduva mea s-a dizolvat
într-un semn de-ntrebare mirat
encefalul meu s-a topit
într-un asterisc răstignit
pe crucea intervalului hăituit
respirația mea toată
a încăput într-o virgulă asfixiată
tot sângele s-a scurs din vine
în a titlurilor depresie
N-a mai rămas din mine
decât trei puncte de suspensie
uitate-n infinit...

ZERO

Zero e sfera
zero e oul
zero e începutul și sfârșitul
zero e infinitul
eu sunt un zero
care cuprinde universul în sine
fără jos fără sus
fără est fără vest
o valoare fără valoare
eu sunt un zero
adăugat uneori
cifrelor barbare
ce vor să ciopârțească universul
să-i măsoare pulsul
să-i calculeze mersul
să-i numere ochii
eu sunt un zero
ce mă împlinesc prin sine
nu am nevoie de minus
nu am nevoie de plus
ca să exist în lupta contradicțiilor
nu sunt mai mic
nu sunt mai mare
sunt o valoare fără valoare
o viață în moarte
o moarte în viață
sunt duhul individual și general
cel de ieri de azi de mâine
un zero integral
pe care voi vreți să-l transformați în ruine
folosind dinamita cifrelor
și fitilul calculelor inutile
eu sunt un zero
eu sunt deși nu-s

n-am jos și nici sus
n-am est și nici vest
n-am viață nici moarte
n-am virtuți nici păcate
eu sunt iubirea

ECHILIBRUL DEZECHILIBRULUI

M-am întâlnit cu tine în zona zero
în sfera luminoasă a tainei
acolo am găsit echilibrul contopirii
în dezechilibrul trăirii și visării
al timpului sonor și mort
al spațiului invizibil și palpabil
acolo am găsit echilibrul vidului
umplut de noi
am zăcut muți și orbiți
neclintiți
până ni s-a scurs măduva din oase
apoi am murit
cu oasele îmbrățișându-ne
contopiți
în uterul sferei luminoase
și curcubeul fecundat
doar de lumina tainei
fără soare fără ploi
a răsărit în zona zero
sfios și pătimăș
nici blestemat nici binecuvântat
nici de nimeni nici de noi
suspendat de eșafodul neantului
un curcubeu al dragostei spectrale
ca un simbol al dezechilibrului echilibrat
ca un simbol al echilibrului dezechilibrat

DINCOLO

Dincolo de toamnă poate ninge-ntruna
 Dincolo de munte poate clopot bate
 Dincolo de mare bântuie furtuna
 Dincolo de astăzi se întâmplă toate

Dincolo de mine e o altă lume
 Uneori mi-e frică să pornesc spre ea
 Dincolo de viață nu e nici un nume
 Anonimii îngeri oare pot visa?...

FEMEIE

Femeie ce ești – alean și ispită,
 De mulți admirată, de unul – iubită;
 Femeie ce ești – regină și sclavă,
 Plăcere și chin, nectar și otravă;

Ți-e dat să-nflorești sub cer de iubire,
 Ți-e dat să rodești prin prunci fericire;
 În trup feciorelnic se-ascunde etern
 Un vis de-ntrupare de leagăn matern;

În tine se-ncheagă pământul cu cerul,
 Prin tine doar clipa-și relevă misterul;
 Prin tine sunt toate, făptură măreață,
 Femeie ce ești – dătătoare de viață!

iubirea mea târzie, îmbracă-te-n lumină
 și hai la balul vieții, ce astăzi o să fie
 nu apela la farduri, și nici la chirurgie
 doar spală-te de ofuri, de teamă și de vină
 și hai la balul vieții, să mai dansăm o dată
 să ascultăm poezii și să o facem lată...

iubirea mea târzie, vei fi cea mai frumoasă,
 de mergi la balul vieții... nu sta închisă-n casă!

LAPTELE LACRIMII

Am alăptat cu lacrima trăirea –
 copil născut din suflet și din trup
 Am alăptat cu lacrima iubirea –
 și stropi de lapte astăzi încă curg

Vine Dorul la izvor
și-l întreabă: „Știi de Dor?”
„Cum să nu?! Mereu izvoare
Curg cu dorul lor de Mare...”

Vine Dorul la cocor
și-l întreabă: „Știi de Dor?”
„Nouă, păsări călătoare,
Ne e dor mereu de Zare...”

Vine Dorul la un Nor
și-l întreabă: „Știi de Dor?”
„Când mă-ntunec la culoare,
Tu să știi - mi-e dor de Soare!...”

Dorul sta și asculta,
Dorul tare se mira:
„De ce vouă tuturor
Cel mai mult vă este Dor
Nu de ceea ce-ați avut,
Nu de ceea ce-ați pierdut
Prin destinul trecător,
Ci de Vis vă este Dor?!...”

Vine Dorul la fecior
și-l întreabă: „Știi de Dor?”
„Rana mea e cea mai mare,
Când mi-e Dor... căci Dorul doare...
Fără Dor - mă sting, mă mor...
Ah! de Dor îmi este Dor...”

O CLIPĂ VINE...

În viață ne-a fost dat
Să le trăim pe toate:
Să știm neapărat
De zori, de zi, de noapte...

Să răsărim bezmetici,
Apoi să înflorim
Și frunze scuturate
Din noi să risipim...

O clipă mută cheamă
Să stai pe suferință,
O alta te îndeamnă
Să scapi de umilință...

Îți este dată clipa
Când te ridici să zbori
Să mângâi cu aripa
O stea de peste nori...

O clipă vine-n care
Te îndoiești și cazi,
O alta - de creare,
Când tot ce poți e AZI!..

Iar alta - să te cheme
Să te pornești la luptă...
Pentru-a iubi ni-e dată
O vreme ne-nteruptă!...

SPIRALA DORULUI

pe axa dorului se-nșiră
frumoase clipe trecătoare
ce ne alină și ne miră
cu vraja lor unduitoare

pe axa dorului – o casă
deschide larg ferești spre zare
iar bucuria ei duioasă
se scaldă-n razele de soare

pe axa dorului – o mamă
și-un tată-ncărunțiți devreme
și un portret zâmbind din ramă
ce nu-ncetează să mă cheme

pe axa dorului – femeia
ce m-a topit în mângâieri
păstrând în vatră chiar scânteia
din focul primei primăveri

pe axa dorului – frumosul
răsplămădit de mâini dibace
ce și-au adus discret prinosul
la pomul/pâinea verbului „a face”

pe axa dorului – iubirea
născută din divinul gând
de-a nemuri-n spirală firea
a Omului pe-acest pământ

pe axa dorului se-nșiră
frumoase clipe de vecie
ce ne alină și ne miră
și amintirea lor e vie

Noi n-avem Țară, doar hotare
La două râuri ce ne dor
Iar din istorii milenare
Noi ne-am ales c-un tricolor

Și-acesta-i cam străin de noi
Căci are-o stemă născocită
Iar când străinii vin șuvoi
Chiar pâinea noastră-i umilită

Blajini, o împărțim la toți
Ne facem cruce ca pe vremuri
Dar tragem neamul iar la sorți
Și duși suntem, cu alte trenuri

În alte criptice Siberii
Iar despărțiți de mamă, frate
Căci azi modernele imperii
Ne vor tăiați în jumătate

Plecați, copii, de n-aveți Țară
Dar nu uitați cine sunteți
Și dacă vreți să nu vă doară
Uniți aceste jumătăți!

ETERNA POVESTE

Natura - eterna poveste
cu mare, și codru, și munte
a fost, și va fi, și mai este
cu soare și stele pe frunte

Iubirea - eterna poveste
nu-ncape în vis niciodată
a fost, și va fi, și mai este
cu flacăra ei minunată

Femeia - eterna poveste
nu-ncape în vis fără seamăn
a fost, și va fi, și mai este
iubită, soție și mamă

Și viața - eterna poveste
cu doruri, trăiri și iubire
a fost, și va fi, și mai este
urcușuri, căderi, nemurire

Și omul - eterna poveste
nu-ncape în vis de ateu
a fost, și va fi, și mai este
prin dragostea lui Dumnezeu

CHEIA SOL

O viață-ntreagă cânt fără motiv
și notele se zbat să se-nșire
iar sufletul devine portativ
Și cheia Sol? E magica iubire

Iubești un om, un animal, o floare,
o casă, o pădure sau un sat
și cheia Sol din necuprins apare
își face cuib în sufletu-ți curat

În linii curbe iată se-nfiripă
apare-un mi, un do, un re, un la,
iar cântecul desface o aripă
și, încă pui, dorește-a se-nălța

Îl las să zboare, chiar de-mi este teamă
că va cădea rănit pe undeva
E liber el! nu știe nici de vama,
și nici de timp, și nici de viața mea

Vin alte note, se ivesc fugare
și-și caută loc pe portativul meu
iar cheia Sol, primind pe fiecare,
rămâne neclintită, sper, mereu -
e darul de la bunul Dumnezeu

VĂMILE IUBIRII

Trec cu duhul firii
vămile Iubirii
Uite una, uite două,
uite 99

M-a vămuit o palidă fecioară
Eu i-am plătit – iubirea să n-o doară
Și am plecat în viață mai departe
Cu gândul trist că vama ne desparte

M-a vămuit apoi o curtezană
Eu i-am plătit – să-mi lecuiască-o rană
Când m-am simțit aproape vindecat
Am sărutat-o grabnic și-am plecat

M-a vămuit o tânără soție
Eu i-am plătit – credința ei să ție
Și-n trenul vieții, veșnic călător,
M-am avântat, chemat de aprig dor

M-au vămuit prietene, amante
Femei neîmblânzite și galante
Eu le-am plătit pe toate – să mă lase
Să trec prin toate vămile rămase

Dar câte-s oare? Cine poate ști?!
Ce greu și lung e drumul „A-IUBI”!

Trec cu duhul firii
vămile Iubirii
Uite șapte, uite nouă,
uite 99

AI VREA SĂ PLECI

ai vrut să pleci departe
de vânturi și de ploi
dar te-a strigat Iubirea:
„Hai, vino înapoi!”

ai vrut să pleci oriunde
căci viața ți-e amară
dar te-a strigat Iubirea:
„De ce îți sunt povară?”

ai vrut să pleci, ai vrea
să lași în urmă toate
te strigă iar Iubirea:
„Fără de mine-i Moarte!„

și ai rămas acasă
chiar de ai vrut să pleci
și ai plimbat Iubirea
desculță pe poteci

LA TOILE D'ARAIGNÉE

je me fais
une toile d'araignée
tissée
chaque nuit
pour que se prennent en elle
à l'aube tes baisers
et tes cris
d'homme attaché
à une belle
toute sa vie

caut o gumă
 să șterg cenușiul din jur,
 culoare pe urmă
 pe ziua pustie să pun,
 s-apară și verde, și-azur,
 și alb înfoiat ca de spumă,
 și galben de aur nebun,
 orice, numai nu cenușiu,
 oricât, numai nu gri pustiu,
 dați-mi o gumă
 să șterg cenușiul din jur,
 culoare pe zare să pun,
 să fac universul iar viu
 mai viu și mai pur

MI-E DOR

mi-e dor de cușma lui Guguță
 sub care-un sat întreg încape
 mi-e dor de-un cal la o căruță
 ce-aduce glia mai aproape
 mi-e tare dor de feți-frumoși
 mi-e dor de nevăzute ape
 mi-e dor de-o doină din strămoși
 în care neamul meu încape
 mi-e dor de mine, tare dor
 copilul ce avea o țară
 curgând din tainicul izvor
 prin clipa vieții milenară
 mi-e dor de mine, tare dor
 copilul de odinioară

* * *

Tavanul este un poligon
 în care mă antrenez să țintesc
 îmi încordez ochii, brațul, creierul
 țintesc în disperare
 țintesc în speranță
 țintesc în azi
 țintesc în așteptare
 țintesc în viață
 țintesc în visare
 ochii, brațul, creierul
 au obosit și s-au uzat
 trăgaciul dragostei –
 unica armă folosită de mine –
 s-a uzat de asemenea
 mă antrenez de-o veșnicie
 în poligonul tavanului
 să nimeresc în inima ta
 cu inima mea

* * *

Realitatea nu ne-a dat
 nici timp
 nici spațiu
 să ne iubim
 și n-am avut
 un anotimp
 și n-am avut
 nici munți nici mare
 dar n-am avut
 nici ceasuri
 nici hotare

FLORI

pentru prima întâlnire –
floarea cea de trandafir
pentru veșnica iubire –
busuioc stropit cu mir

pentru nuntă – flori de crin
cu-ale lor potire albe
pentru orice zi – închini
flori de câmp culese-n salbe

însă fără soț sunt toate
trandafir, lalea, bujor...
doar la moarte, doar la moarte
florile cu soț se vor

galben de tei... în ochii mei...
și-n suflet – floare... îmbietoare...

război e în lume... dar floare nu știe...
nu știe genune... nu știe urgie...

ce-i pasă florii că omul se-omoară?!...
la balul splendorii și ea o să moară...

RĂDĂCINI

ne îndreptăm privirea către floare,
vorbim de grâu, neghină sau ciulini
și admirăm un rod și o culoare,
dar cam uităm de-ascunse rădăcini

prin ele vine apa, din ele seva vine,
și fără ele-s moarte roduri și înfloriri,
de-i secetă sau ploaie, de este greu sau bine
doar ele pot să simtă trudite rosturi

ascunse, umilite și nedorite parcă,
ele-și acceptă soarta, trăind prin dăruire
și numai uneori cu-nțelegciune-ncearcă
să ne-amintească viața ascunsă de privire

nu le admiră nimeni aspectul și tăria
și nimeni nu le cântă, și nici nu sunt pictate
dar ele viețuiesc cu toată măreția
și nu pretind iubire, și nici eternitate

povestea este veche, nimic nu-i nou sub soare
ce simte rădăcina nu știm și nu vom ști
dar de o vreme-ncoace tot pun o întrebare:
de ce nu-ne-nvățăm măcar a prețui?!

CĂSUȚA ALBASTRĂ

Visez o căsuță albastră
 în inima codrului verde
 sau lângă o apă, pe-o coastă,
 și unde tristețea se pierde

O floare micuță în glastră
 să-mi dea dimineața binețe
 și Luna să cadă-n fereastră,
 un chip luminând cu blândețe

Iar în primăvară, pe creastă
 o pasăre cuibul să-și facă,
 să fie, desigur, măiastră
 și dragostea noastră să-i placă

Visez o căsuță albastră
 c-un prag ce îl treci ca în zbor...
 Căsuța să fie a noastră
 și-n ea să trăiesc, nu să mor

Acum vă întreb: dumneavoastră,
 acei care visul îmi știți,
 văzut-ați căsuța aceasta?
 Vă cred... Unde e? V-amintiți?

Deși parcă-o știu de când lumea
 și parcă în ea am trăit,
 Căsuța albastră - minunea -
 dispăre, de cum m-am trezit

CÂNTECUL FUNDULUI DE MĂMĂLIGĂ

din infinit păduri de brad mă strigă,
 ecoul lor lovindu-se de-o stea...
 aud și simt - eu, fund de mămligă,
 dar nu pot nici răspunde, nici pleca...
 și măduva-mi durut își amintește
 de-un vârf stâncos pierdut în infinit...
 când mămliga-soare mă-ncâlzește,
 mă simt un brad, voinic și înverzit...

CÂNTECUL DIAGONALEI

îmi zise o diagonală,
 cam șovăind, cam cu sfială:
 „am obosit, să știi, măi frate,
 să-mpart exact în jumătate;
 mai simplu e-ntr-un pătrat,
 dar într-un cerc, împovărat
 de necuprins potențial,
 mă las purtată eu de val;
 iar cercu-mi cere, pe dreptate,
 să-l tot împart în jumătate;
 și cercu-așa fărămițat
 în jumătăți neîncetat
 aș zice că-i cuprins de boală,
 în febra lui ...diagonală!”

văd – rumegă zorii fărâme de stele
și sorb din ulciorul de cer
hai, noapte, vâslește cu visele mele,
mă du din real în mister

și vâsle ți-am dat, ți-oi da și o plată,
mă trece pe celălalt mal,
căci iar ne reținem, și ziua nu-i iartă
pe-acei ce dispar din real

cu-o mie de nopți tot încerc evadarea –
o mie de zile mă prind,
mă țin într-un spațiu egal cu strâmtoarea
din care mă rup doar visând

hai, noapte, vâslește cu visele mele,
te rog pe cel mal de mă trece,
căci zorii se-arată și mușcă din stele,
și geara de soare e rece

există multe păsări călătoare,
însă există păsări ce ierneză
și-o duc din greu, visând la primăvară,
iar în tăcerea lor parcă oftează

și cele păsări ce în zbor se-avântă
peste-oceanul infinit de mare,
și cele ce rămân, nu se-nspăimântă,
căci știi că viața-i luptă și visare

și ce dac-am plecat? și ce dac-ai rămas?
avem atâtea lucruri de-nfruntat:
eu – zborul meu cu fâlfâit în glas,
tu – dorul tău de verde necântat

Tot mai puțină vreme îmi rămâne
și nu m-am săturat de cer și flori
de fluturi, de izvoare, de albine
nici de apus de soare, nici de zori

Tot mai puțină-i vremea și tot mai multă-i clipa
încap în ea frumosul, tristeți și bucurii
Tot mai zgârcit e timpul și inima-n risipă
tot mai puternic bate în ritmuri viorii

Frumoasă este viața, orice-am spune
oricât ne-am plânge și ne-am văieta
și doar atunci când timpul ne apune
noi punem preț pe tot ce-a fost în ea

Vedeți minunea zilei?
Se-nhamă la câmpie
și-o cară-n visul stelei
cu flori la pălărie

Se-nhamă la pădure
și ară verde zbor
sădește fragi și mure
și seamănă culori

Se-nhamă și la inimi
le duce-n dor și cânt
ca să-nțealegă lumea
că raiu-i pe pământ

Vedeți minunea zilei?...

m-am trezit golașă, fără nici un scut,
fără amintire, fără nici un vis,
singură-ntre ore, într-un cerc proscris...
vino lângă mine, dorule pierdut!...

vino-n deznădejde,
vino-n suferință,
fără tine toate
sunt cu neputință

vino lângă mine, dorule pierdut,
amintiri mă doară, vise mă-nflorească,
ore nască hore, cercul să plesnească,
să-mi îmbrac armura peste un sărut...

A DA SAU A NU DA?

Să dăm la teasc mustoșii struguri
Să nu dăm bici la flori și muguri
Să dăm binețe la drumeți
Să nu dăm sfaturi la-nțelepți
Să dăm o luptă de temut
Să nu dăm aer cu-mprumut
Să dăm crezare celui drag
Să nu dăm taina în vileag
Să dăm examen la trăire
Să nu dăm seamă de iubire
Să dăm lumină din lumină
Să nu dăm viață la neghină
Să dăm minciuna-n judecată
Să nu dăm vina pe o soartă
Să dăm un nume celor sfinte
Să nu dăm la gunoi morminte
Să dăm și lecții, dar și inimi
Să nu dăm cu picioru-n nimeni

mă Țes lăicer de bucurii
din gânduri roz-trandafirii
din zâmbete de clar de lună
mă Țes la un război cu strună

mă Țes domol, pe îndelete
din visuri argintii la plete
din doruri limpezi și adânci
din cuiburi tănuite-n stânci

mă Țes din stări de lăcrămioare
și-aștern lăicerul la picioare
în casa mea dacă intrați
pe el o clipă-ngenuncheați

ar fi un gest de cuviință
pentru-a mea trudă și silință
de-a fi, între pământ și cer -
de-o viață mă tot Țes lăicer...

MERE COAPTE (2)

eu am plecat prin mere... degrabă-am să revin...
mă cheamă primăvara... mă simt de verde plin...
voi reveni prin muguri... prin fragedul lor rost
de a lega de-a pururi ce FI-VA cu ce-A FOST...
și vom petrece-o vară... uniți în rostuire...
vor crește iarăși mere... vor crește din iubire...
dar iarăși va fi toamnă... te-oi alunga din mine...
și voi pleca prin mere... căci ne trăim destine...

Din ce se face versul?
Din cuvinte, din rime,
din semne de punctuație durute,
din visări sublime
și din răni mute.
Totul se amestecă,
apoi se coace
și miroase a pită,
și miroase a pace.
Dar vine un vânt
turbat, de uitare,
și mușcă din cuvânt
și simți cum versul moare.
Rămân din el fărâme
de semne bizare,
de răni și de rime,
fărâme de visare...

Singurătatea e un cuib în care-mi depun
ouăle și le clocesc – din ele ies pui de visuri.
Dar trebuie să-i hrănesc, ca să poată zbura.
Plec după hrană...

VINE CLIPA PĂPĂDIEI!...

e o clipă – dar ce clipă,
e o floare – dar ce floare!
ca un zvâcnet de aripă
galben-soare la culoare!

o privesc tăcut, mirată
de-a ei pace aurie,
ce pe urmă, scuturată,
va intra în veșnicie...

doar o clipă – dar ce clipă!
doar o floare – dar ce floare!
înțeleg că prin risipă viața,
chiar de-i trecătoare,
este totuși veșnicie –
mi-a șoptit o păpădie...

2. VERSODOR: LA O RĂSPÂNTIE DE CUVINTE ȘI TĂCERI...

Motto: „Cunoaște-te pe tine însuși!”
Nu e suficient să te cunoști,
mai trebuie și să te recunoști.

Scriu, aproape de când mă știu, fără a fi poet... Mi s-a părut mereu că trăirile nu pot fi redată prin cuvinte, căci ele nu încap în cuvinte, ele sunt dincolo de cuvinte... Și totuși ele veneau, cuvintele – veneau din depărtări, veneau din străfunduri, ca fulgere, ca izvoare, și mă puneau să le scriu, să le transcriu cu litere-furnici..., și nu mă puteam împotrivi, iar uneori chiar mă lăsam vrăjită de jocul ăsta – de a reda ființă trupească unor „nu-știu-ce”...

Primul vers l-am notat când aveam 14 ani... Un prieten, „celebru” într-o oarecare măsură în lumea Teatrului și a Poeziei, mi-a spus că nu e bun, adică a fost sincer. Eu însă nu i-am dat crezare, deoarece versul eram eu, fireasca mea ființă-ne-ființă... Și am continuat să notez din acea zi tot ce apărea ca „poezie”, din mine sau prin mine... Am scris caiete întregi, la orele de logică sau comunism științific, în troleibuz sau parc, în nopțile mele de veghe a Luminii... Multe dintre ele s-au pierdut, deși am restabilit câte ceva după memorie... Așa că versurile-stări ale Eu-lui în Lume și ale Lumii în Eu din prezenta carte cuprind perioada 1979-2020 (o clipă cu durata pământească de peste 40 de ani)... Am editat pentru uz intern două plachete (2000, Lumina în doliu și 2005, Între Lumină și Întuneric), selectând câte ceva din ele pentru prezenta carte de „numărare a bobocilor” (eu îmi număr bobocii primăvara, nu toamna...).

Încă nu mă cunosc, încă mă studiez...

Crâmpie de stări, cioburi de scări, urcușuri și coborâșuri de după Rubicon... Jocul de-a cuvintele... Hai de mă găsește!...

începând cu 2015...

mereu câte o floare răsare în pustiu,
mereu câte o rază răzbate printre nori,
și printre morți apare mereu câte un viu...
și lumea se menține prin gând de visători...

mereu câte un cântec te face să fii bun,
mereu câte un zâmbet duios te-mbrățișează,
mereu printre tăcere cuvintele mă spun...
și adormind în taină mereu rămân eu trează...

mereu în iarnă este un strop de primăvară,
mereu speranța naște pui firavi de lumină,
și frumuseți plâpândeucid fără să doară...
și totul e ursită... și nimeni nu-i de vină...

mereu și niciodată – fatală împletire,
a tot ce este veșnic cu tot ce-i efemer,
Lumină din Lumină, Iubire din Iubire,
din humă plămădită cu pulbere de Cer...

Eterna Primăvară se naște și se moare...–
prin muguri noi se naște,
prin verde și prin floare...
când păsări călătoare
se tot perindă-n zare,
adoarme și oftează,
copilă se visează,
iar visul nu o moare...
Eterna Primăvară...

mi-e dor de primăvară, dar toamna-mi bate-n geam...
și dorul o să doară pân'la-nverzitul ram

Plecăm câte unul,
plecăm câte unul...
Și cine-i nebunul
ce zice „Nu plec!”?

Când orele trec,
și zilele trec,
și toamnele trec,
frumoase ca mâine...
Ceva va rămâne...

Vin vremuri schimbătoare, /Se stinge ce lucește,
Prin toamna ce ne doare, / Un vis îmbătrânește...
Vor curge noi izvoare / Sau munții vor descrește,
Va fi un tânăr soare, / Dar viața-nveșnicește,
Credința nu ne moare, / Iubirea fericește.
Când toate-s trecătoare, / Un sfat doar am – IUBEȘTE...

buciumă toamna-n livada de meri,
frunze și rod se topesc în iubire,
Clipa devine tot mai subțire -
pân' se va rupe în veșnice fire...
toate-s firești între Măine și Ieri...

vine toamna, vine iarna, vine vara într-o zi,
roata vremii, roata vremii, n-o putem nicicând opri.
Geme vântul, cade neaua, stropi de ploaie fac șirag,
râde curcubeul galeș – Tu rămâi la fel de drag...
Mărul cade, părul ninge, vremea curge-n nesfârșit –
Pune diguri ori nu pune. Noi trăim cu ce-am iubit...

doru-n vise se prelinge – fulgi topiți trecând prin sânge...

– oprește, vizitiule, vreau să miros floarea asta...
– nu toate florile au miros... ea nu are miros...
– oprește, vizitiule, vreau să beau un strop de apă din acest izvor și să mă culc sub acest copac umbros...
– uite, bea din sticla asta, cea din izvor poate fi poluată, iar sub copac pot fi căpușe și să te oprești e păgubos...
– oprește, vizitiule, să văd ce lucește acolo în câmp, poate e un diamant valoros sau un astru...
– nu tot ce e lucește e aur, apoi, ne grăbim, iar astrul nu-ți va fi de folos...

AM SĂRIT DIN CĂRUȚĂ ȘI AM PORNIT PE JOS...
AFLASEM CĂ VIZITIUL ERA FILOSOF...

„renasc pe muchia durerii...” și muchia încet se frânge...
și din aroma învierii un prunc mai râde și mai plânge...

Nuca-și schimbă miezul firii pe o haină de-mprumut?
Florile (și trandafirii) iau cumva ce n-au avut?
Oare iarba-și pune mască când vin vite la păscut?
Numai omul – ce ființă! – veșnic este prefăcut...

versul curge azi din mine – râul dinspre munte vine...
să mă-opresc nu am răgaz... nu îi puneți lui zăgaz...
las-să curgă liber versul și ca râul să se-adape
din ce-i dă lui Universul și din lacrima sub pleoape...
tu – un rând și eu un rând... și se face viața vers...
cum o stea și încă-o stea fac din Haos Univers...

dragoste frumoasă, dragoste de soare,
 dragoste de casă și de codru-n zare
 dragoste fecundă de un pom rotat
 dragoste de munte și de-un neam bogat
 dragoste de verde, dragoste de plai,
 dragostea mă pierde și mă-nvie-n rai
 dragoste măiastră pic cu pic mă crești
 floare rară-n glastră mândră ca-n povești
 dragoste nestinsă dar neprețuit
 s-o cântăm cu toții cei ce au iubit

miros de primăvară... îl simt cum unduiește...
 iar vocea ei sprintară albastru ne șoptește...
 pe-acorduri de chitară răsar din piept zambile,
 și iar, a câta oară, iar înfloresc copile...
 și eu, a câta oară, mă-nalț și înverzesc,
 și cânt în primăvară refrenul „te iubesc”...

grăbită primăvară, risipa ta de floare
 există să dispară în roduri viitoare
 așa și al meu suflet de tine îmbibat
 rodește anu-ntreg destinul lui bărbat

eu te iubesc...
 prin rod, prin vis, prin cânt,
 prin cer albastru și pământ,
 prin rădăcină și vlăstare,
 prin tot ce-i viață trecătoare...
 prin tot ce-i veșnică secundă,
 ce-n universuri se-scurfundă,
 să reapară mai măreață...
 prin moarte te iubesc și viață...
 eu te iubesc...

Glasul Primăverii se aude-n zare,
 râde șugubeața-n clinchetul de floare,
 glasul ei se-aude-n stoluri de cocoare,
 și în stropi de aur picurați din soare
 Bună dimineață-n clipa ei de viață,
 se-nsenină fața - bună dimineața!...

strădanie albastră de-a colora în verde
 un negru invizibil, un gri nedeslușit,
 dar pensula din suflet în univers se pierde,
 și verdele devine un spectru infinit...

eu cu folkul mă mângâi, înflorind la căpătâi...
 și la tâmpile-nmugurind, și în sufletu-mi cântând...
 drag de folk, de primăvară, drag de dragul cu chitară...

eu cu folkul înnoptez, cerul mi-l înseninez,
 și rodesc prin seva seva lui, seva dulce-a folkului
 drag de folk și drag de vară, drag de dragul cu chitară...

stau în iarnă-n haina lui, alba haină-a folkului,
 eu cu folkul mă-ncălzesc, primăvara întâlnesc
 drag de folk în miez de seară, drag de dragul cu chitară...

Ți-am pus o primăvară-n glastră –
 Să înflorim iubirea noastră!
 Ți-am pus o primăvară-n ochi –
 Să te ferească de deochi.
 Ți-am pus în piept o primăvară –
 Iubirea noastră să nu moară!

unde ești, iubite? unde te-ai ascuns?
clipele grăbite cad în nepătruns...
unde ești, iubite? unde te-ai pierdut?
clipele răstoarnă Timpul neavut,
cum răstoargă plugul brazda împietrită,
să răsară Ora vieții împlinite...

sărutul meu, în ceas târziu, a obosit, dar încă-i viu...
sărutul tău, în dimineață, e plin de muzică și viață...

bărbatul și femeia - eterna-mperechere,
a tot ce-i plus sau minus, a tot ce-i infinit,
a tot ce-i bucurie, a tot ce e durere,
a tot ce e iubire pe cosmicul pământ...

sufletele noastre torțe s-au făcut,
ard neconținut, ca la început
Flacăra Iubirii arde-n miezul firii...
să veghem, prieteni, Flacăra Iubirii...

s-a pornit să caute fericirea, iar pe sine s-a uitat în hol,
a luat la drum neîmplinirea și un vis ce-a ars până la scrum
s-a pornit să caute fericirea - cum cauți floarea-albastră de
cicoare,
dar uitând acasă și iubirea, pribegeste și acum sub soare...
singur-singurel, nefericit, obosit de-atâta căutare...
când se-ntoarse acasă în sfârșit, l-a găsit pe sine-n așteptare...
sinele-i deschise fericirea, cum desfaci cadoul de Crăciun,
și văzu acolo și Iubirea, renăscând ca Phoenixul din scrum...

când voi pleca din astă lume,
să-mi puneți trupul în țărână
doar într-un loc, ales anume,
lângă părinți, pe cea colină,
de unde satul meu se vede,
ca-ntr-o poveste nesfârșită,
și casa mea, topită-n verde,
cu rădăcina-i mult iubită...

risipă de floare...
de raze de soare...
risipă de doruri...
de visuri și zboruri...
atâta risipă!... dar crește un pom...
atâta risipă!... se face un om...

din anotimpul înfloririi tale,
mi-au mai rămas vreo două-trei petale,
mirositor de dulce sunt și-acum,
păstrate în al inimii album...
din anotimpul tainicei rodiri,
nu mi-a rămas nimic - nici amintiri,
căci rodul tău ascuns a fost de mine...
știu floarea ta... atât mi se cuvine...

rabdă, ramule, te rog... nu te frânge sub povară...
ține-l, pomule, în loc... dă-i putere să nu moară...
dă-i putere să viseze că va da la vară rod...
și destinul să-și urmeze... pentru pomii toți mă rog...

acei ce-și plâng izvorul cu lacrimi de tristețe
 își seacă viitorul...
 nămol de bătrânețe...
 acei ce-și răd izvorul cu clinchet de copii
 adapă viitorul...
 vor curge-n ape vii...
 acel ce-și curmă zborul cu lacrimi de oftat
 rănește viitorul... regrete și păcat...
 acel ce-și zboară zborul cu visuri nebunești
 înalță viitorul în sferile cerești...
 să ne-ngrijim grădina și-n luna lui april...
 în ea trăiește-o floare - e Floarea de Copil...
 să-i dăm curaj să fie și mândră ea să crească,
 în apele Iubirii mereu să înflorească...

se-ntoarce Sămânța în brazdă iară,
 umilă și stinsă, dar nu ca să moară,
 se-ngroapă, tăcută, și nimeni n-o știe,
 până se-arată în trupu-i din glie,
 Învie, învie, prin Duh înverzind,
 cu moartea pre moarte călcând...

se-ntoarce Stropul de apă în mare,
 umil și tăcut, dar nu ca să moară,
 se-ascunde-ntre alge, orfan de lumină,
 apoi se înalță, vapor fără vină,
 Învie, învie, prin Duh licărind,
 cu moartea pre moarte călcând...

și toate se mor, și toate învie,
 și nu e de ieri, dar e din vecie...
 învie, învie, prin Duh luminând,
 cu moartea pre moarte călcând...

un leopard sări printr-o fereastră,
 țâșnind din necuprinderea albastră -
 o fiară... nu o pasăre măiastră... -
 și sfâșie cu jind iubirea noastră...
 era acasă... dormita...
 de ce-am lăsat-o singurea?!...

de-acum încolo n-am să mai trăiesc...
 de-acum încolo doar o să exist...
 ca un ecou al piesei „te iubesc”,
 pe-o scenă goală... fără de artist...

nu știu ce-am fost în altă viață:
 păstor, răzeș sau învățat,
 însă îmi tremură cuvântul
 ce de mioare e legat...
 printr-o talancă ce se-aude
 din depărtări apuse-n mit,
 cu-o mioriță bucălaie
 și c-un păstor ce a iubit...

numai albina știe
 ce-i sfânta datorie
 de-ași împlini destinul:
 și mierea, și veninul...
 câtă răbdare cere
 un fagure de miere
 și cât de greu e zborul...
 dar cunoscut i-e dorul?...
 ea simte bucurie? ce e iubirea știe?
 e liberă? ilot? e suflet sau robot?...
 îmi spune cineva: albina, cine-i ea?...

gândul fluiera prin minte
și porni haihui pe-o rază...
mă lăsă fără cuvinte...
când se-ntoarce? după-amiază!...

s-a-ntors și-mi dă târcoale,
cam flămând și curios...
eu aștept să plece iară,
că e tare nemilos...

cât vor doini Carpații,
vom fi în veșnicie...
iar restul - sunt doar vremuri,
de rod, sau de urgie...

NERISIPITA RISIPĂ

prearisipitele cuvinte... nerisipitele tăceri...
și râsete, și jurăminte - prea risipite... nu dureri...
pe-acestea grijuliu le-aduni... e-averea ta, de azi, de ieri...
prearisipitele minciuni... ca floarea risipită-n primăveri...
nerisipite doruri... te tac... te dor... te-nalță...
prearisipitele clipe... prearisipita viață...

nesărutate buze apar în orice floare
și se deschid, suave, în formă de petale
și Vântul nebunatic le dă mereu târcoale
dar buzele așteaptă sărutul de la Soare

iar el, când le sărută, le lasă pârjolite -
prea-i pătimaș sărutul, iar floarea-i pe sfârșite...
nesărutate buze, cu feciorelnic dor,
se vor preasărutate, apoi se-nchid și mor

așa este iubirea, când patimă doar este -
sărută și omoară, și crede că iubește...
ce-i sufletul de floare pentru mărețul Soare?
el stăpânește lumea! tandrețe el nu are!

Нецелованные губы раскрываются в цветах...
Жажнут губы поцелуя в иступленных лепестках -
Миллионы сочных губ, на деревьях и кустах,
И целует Солнце страстно, превращая губы в прах

Ветер томно их ласкает нераскаянной рукой
И с печалью провожает лепестки на упокой...
Нецелованные губы расцелованные вмиг,
Не познав разлуки боль, ни тоску, ни гневный крик,
Покидают мир цветения, полон красок, песен, грез...
И лишь небу жалко их - и роняет пару слез

Ну, а Солнцу безразлично - расцелует горячо,
А что мир цветов так хрупок, ведь не ведает оно,
К новым жертвам все стремится, лето - страстная пора,
По ночам цветам все снится, что для них одних заря

Ведь Оно хозяин, бог! Нежных губ не сосчитать -
Все они желают Солнца! И не надо их искать!
И не надо вымолять поцелуи у цветка,
Ни лелеять, ни любить, ни отвадить от греха!

Семена-то остаются! Так зачем же горевать?!
Скоро девственные губы ведь раскроются опять!
Расцелует безвозвратно в безмятежной вечной страсти!
Ах, вы милые цветочки, не спасти вас от напасти!
Неужели райский воздух не хватает для любви?
Что за счастье, когда слышишь: „Расцелую, хоть умри!”?

Демон-Солнце ослепляет очи девственных цветов -
Жажнут губы поцелуев! Жаждут! Испокон веков!

Cred că totuși există cel tărâm minunat
(Cred că totuși există - doar, copii, l-am visat!),
Unde nu sunt războaie, arme, crime și hoți,
Unde viața-i un cântec absolut pentru toți

Acolo, prea departe, nu-s ghețari, vijelii,
Și un soare nu arde, și fințele-s vii...
Acolo nu există nici minciună, nici mască
Și-orice mamă-i iubește pe acei ce-o să-i nască

Acolo, fără greș, noaptea-i pentru visare,
Ziua-i pentru creat armonii roditoare,
Acolo nu se vinde niciun om pe arginți,
Iar străbunii-s străbuni, și părinții - părinți

Acolo, prea departe, nu-i nici mâine, nici ieri,
Nu-s invidii, nici boli, nici trădări, nici dureri,
Acolo sensul vieții nu se cere găsit,
Și-orice om mulțumește pentru darul primit

Acolo nu-i nici frică, acolo nu e moarte,
Și citesc toți iubirea, cum citești dintr-o carte,
Și răsfrâng toți Lumină, și Luminii se-nchină,
Acolo nu-s păcate, nu-s regrete, nu-i vină

Acolo, prea departe, este Raiul pierdut,
Dar din visele noastre Raiul n-a dispărut -
A rămas să-l dorim, a rămas să-l găsim...
Doar cu Raiul în suflet mai putem să trăim

обнищали души, обнищали грезы
и, как попрошайки, ходим по полям,
по воде и суше, позабыв о небе,
и тревога с болью ходят по пятам

растеряв богатства, данные богами,
данные веками - не в кредит, не в долг,
шепчем мы о счастье, не желая сами
созидать во благо, запасться (и делиться) впрок

salcâmi n-au înnebunit...
ei sunt cuminți... și ne mângâie...
în visul alb ce-a înflorit -
parfum de pace și-armonie...

în mii de ochi - niciun fior...
în mii de brațe - nici un zvâcnet...
și-au ogoit frumosul dor
de primăvară și de cântec...

și stau senini, în albul vis,
frumos ca visele frumoase,
de nebunii ei s-au dezis-
iși cruță florile duioase...

am venit pe lume... nu-i o întâmplare...
trunchiul vieții crește, plin de rosturi...
verbul „a iubi” crește prin vlăstare -
gânduri, stări și fapte, pentru noi rodiri...

verbul „a iubi” crește în visare...
cerul alăptează pruncul cu lumini...
că mai sunt acum, nu-i o întâmplare...
se înalță trunchiul, prins de rădăcini...

nu-i o întâmplare ceea ce se-ntâmplă...
și devin eterne rosturi de-o zi...
dangătul de verde se aude-n stâncă,
îngeri cântă-n coruri „Slavă lui A FI”...

iubirea mea, te port mereu în mine...
cum marea-și poartă stropii din izvoare...
cum rodul de gutui - nectarul lui de floare...
cum noaptea-și poartă diminețile senine...

te trec cu mine peste rău și bine,
prin viața îngrelată de secunde,
peste-ntrebări - „de ce? cu cine? unde?”...
iubirea mea, te am mereu în mine...

sau poate tu mă porți mereu în tine?...
poate-s atom în pântecul Iubirii?...
și-am să mă nasc, cu strigătul menirii
de-a lumina cărările divine?...

Iubirea mea, te port mereu în mine...
sau poate tu mă porți în miezul tău,
prin lumea fără bine, fără rău...
fără secunde îngrelate de suspine...

nu-i o întâmplare visul ce se coace
pe un spic de viață, într-un lan imens...
Timpul se retrage în a lui găoace
și-orice întâmplare e un ghem de sens...

uite, e aproape vremea pârguirii...
spicul se usucă, bobu-i tot mai greu...
cine-o să-l culeagă-n palmele Iubirii
ca să-l urce-n ceruri pân' la Dumnezeu?...

BACOVIA

violetul plumburiu... plumburiul violet...
și un suflet trist de viu... cu o pană de poet...

salcâmul este trist... nu vin în zbor albine,
s-a risipit în ploaie parfumul lui de floare...
de-atâta frig noros el s-a închis în sine
și-așteaptă în tăcere o viață viitoare...
în care, plin de zumzet, va fi mai fericit...
în care albul magic va radia-n splendoare...
în care va simți că este împlinit...
că nu e fără sens belșugul lui de floare...

PREZENT BACOVIAN

te uită cum ninge aprilie...
te uită cum tremură mai...
secunde-nvrăjbite, cu miile...
nu-i loc de o gură de rai...

iubito, dar unde e ceaiul?...
și unde, iubito, ești tu?...
îngheață și cântul, și graiul,
în lumea cuvântului „NU”...

nu-i loc de o gură de floare,
în zilele noastre ploioase...
un vis că e bine și soare
apare în somnul din oase...

și-n frigul ce intră în vară,
pe calul prezentului gri,
visez că a fost primăvară,
că simt bucuria de-a fi...

te uită cum ninge aprilie...
te uită cum tremură mai...
secunde-nvrăjbite, cu miile...
nu-i loc de o gură de rai...

draga ți-a fugit în lume...
n-a fugit cu altul, nu...
visul a-nghetățat pe strune...
n-o mai cauți de-o vreme tu...

se înnoarează cerul
de-atâta greu oftat
și doarme dus viteazul...
iar fata de-mpărat
încearcă să-l trezească
cu-n tei înmiresmat...

nu aștepta să fie vineri...
nu aștepta să fie mai...
cât luni și marți sunt încă tineri,
octombrie încapă-n rai...

între pământ și cer distanța-i foarte mare...
dar cred în Înviere și cred în Înălțare...
între pământ și cer e-un drum anevoios,
dar l-au parcurs mai mulți, urmându-l pe Hristos...
eu nu cred în mormânt, ci cred în veșnicie...
credința mă ajută în vremuri de urgie...
eu cred în Înviere, eu cred în Înălțare -
și Dumnezeu există în noi, în fiecare...

sunt pictor... pictez cu litere ceea ce simt... stările
verdelui... gândurile macului... parfumul teiului...
dorul omului... uneori apar și cuvinte...

mi-au plăcut balada, râul și pădurea,
m-au scârbit manea, digul și securea...
am iubit femeia, am respins păpușa...
zid n-am construit, am făcut doar ușa...
am deschis fereastra către cer senin,
am închis-o înspre un vecin hain...
m-a atras urcușul către-un pisc din zări,
am negat târâtul către nicăieri...
am iubit suflarea vieții fremătând
și urât-am moartea-n inimă și-n gând...

CÂNTEC DE DRUMETIE

voi veni la tine peste ani-lumină
să-ntâlnești cu drag visul ce-o să vină
să mă simți aproape, nu ca pe-o străină
voi veni la tine, de iubire plină
drumu-i foarte lung - nu ai nicio vină
drumul drumuiește - cât o să mă țină

simțiți cum se-ndârjește stânca
să-și țină piatra în picioare,
cum în tăcerea ei adâncă
își cheamă vulturii din zare?...

simțiți cum se-ndârjesc izvoare
să-și țină apa curgătoare,
cum își doinesc dorul de mare
în orice strop ieșit la soare?...

simțiți cum se-ndârjește pomul
să-și țină trunchiu-n rădăcină?...
au oare se-ndârjește omul
să-și țină sufletu-n lumină?...

murim ca azi... murim ca mâine...
 murim ca ieri... neîncetat...
 dar viața negreșit rămâne
 în ce-am iubit, în ce-am cântat...

să-i pomenim pe cei plecați
 în lumea veșnică de-apoi,
 din amintiri - nestrămutați,
 rămași în sângele din noi...

gură de fântână, ciutură bătrână,
 rădăcină-n stâncă, sub o mare-adâncă,
 unde-i apă rară, vie, milenară...
 ochi deschiși spre cer, din adânc mister...
 gură de izvor, ce doinești cu dor...

neamul meu de gospodari, în cămașă și ȋțari
 de-o culoare mult prea albă, zâne cu cercei și salbă,
 ce coboară din vecie, prin Petrică și Ilie,
 prin Manole și prin Ana, prin Ileana-Cosânzeana,
 cu-o poveste milenară, tăinuiește o comoară -
 a ascuns-o-n portul lui, port pe placul Domnului...
 și-i brodat cu flori din Rai... pentru Leana și Mihai,
 pentru Doina și Vasile... pentru feți, pentru copile,
 ce vor da mereu vlăstare, cât va fi pământ și soare...

șesem fotă și maramă, pentru-o fată, pentr-o mamă...
 cât există o Mărie, în catrință și în ie,
 cât există o Catincă, cu bundiță și opincă,
 cât există o Ileană, cu ilic și cu năframă,
 neamul meu va dăinui... va doini și va hori...

se cuvine mai multă iubire, se cuvine mai multă visare,
 peste clipa cuprinsă-n zidire, peste creasta-ntrupată de zare...
 se cuvine mai multă iubire, se cuvine mai multă iertare,
 peste gândul ce macină-o fire, peste rana ce vrea răzbunare...
 peste piatra ce știe-nflorire, peste bezna ce naște o zi...
 se cuvine mai multă iubire, peste toate ce-au fost și vor fi...

suntem în plină vară,
 cu verde în amiezi
 și candelă solară...
 Luminii să-te-ncrezi...
 Luminii dătătoare
 de viață și de sens...
 o vară-i trecătoare,
 drumeț prin Univers...

dar veșnică-i Lumina,
 și drumu-i nesfârșit...
 ah, martor mi-e sulfina
 din raiul înverzit -
 ea, ochi topiți de aur,
 ea știe c-am iubit...

ce bogăție, Doamne, mi-ai dat în astă viață!...
 să mă trezesc din vise în orice dimineață!
 să strâng nectar de floare în ochii mei de lut,
 și un copil - în brațe, și-o doină să ascult!
 și-atâta frumusețe, de rai, să-mi cadă-n sânge,
 și-atâta dor în suflet de omul care plânge!
 de pasărea ce zboară, de muntele ce tace!
 și-atâta, Doamne, vrere... și dragoste... și pace!...

spicul trupul își despoaie, căci de rod de-acum plesnește,
 și din el, ca o văpaie, bob de aur se ivește...
 într-un bob de grâu încape universul lui de soare,
 de țărână și de ape, și de spice foșnitoare...
 într-un bob e-o rădăcină, nevăzută, neștiută,
 tăinuită de lumină, în tăcerea-i absolută...

miez de vară, miez de seară, miez de viață și destin,
 și mereu mă înconjoară floare dulce și pelin...
 e ușoară - nu-i ușoară - bucurie e și chin,
 clipa plină, rotunjoară... trup de lut și duh divin...
 clipa clipei să nu doară, Frumuseții mă închin...

MIEZUL MIEZULUI

miez de viață, miez de vară, totul este numai miez...
 printre rădăcini și floare, mă pogor și mă-ntrupez...
 miez de azi, de-odinioară... miez de datini și de crez...
 și în miezul meu de Țară mă nascui ca să crez...

la ceasul meu e martie și-un sfert,
 secunde fug din primăvara mea,
 îmi încolțesc semințele în piept,
 trecând peste o lungă iarnă grea...
 vor răsări din brazda răsturnată
 de-un cânt năvalnic și de-un dor;
 ce-am semănat cu grijă-odată
 se face rod, și nu mohor...
 iar când va fi noiembrie și zece,
 în pragul altei ierni cu foc mocnit,
 voi îngropa în toamna ce se trece,
 semințe noi... din rodul risipit...

BUCURIE

bucuria mea de soare, bucuria mea de om,
 de-un copil fără de care nu mă mai trezeam din somn,
 de-un nepot ce-și crește pasul printre flori și bolovani...
 bucuria mea de clipă, bucuria mea de ani...
 bucurii de bucurie, și de pace, și de cânt...
 bucuria mea de ceruri, bucuria de pământ...

ETERNUL DANS

dansează umbre și lumini, dansează clipe și milenii,
 prin noi vlăstari și rădăcini, din crugul nesfârșit al Vremii...

aceiași pași, aceleași stări, aceleași ritmuri ce-nfloară,
 ametišoare primăveri, aceleași... și aceeași vară...

aceleași zvâcnete de muguri, aceleași doruri regăsite,
 același mustuit de struguri, aceleași patimi și ispite...

și-n acest cosmic dans divin, al cerului și al țărânei,
 sunt prins și eu printr-un destin, venit din măduva Luminii...

APROAPE BIBLICĂ

Aceleași stări ne-nseninează, aceleași stări ne adumbresc,
 Același vis ne re-creează: un eu, un el, un „te iubesc”.
 Aceleași gânduri ne-mpresoară, aceeași pită ne hrănește,
 Aceleași frică ne doboară, același crez ne întărește.

Același om, dintr-o plămadă, e lângă mine și în mine.
 Cât ochiul n-a-ncetat să vadă, iar măduva să simtă bine,
 Cât sufletu-mi aude totul din simfoniile cerești,
 Mă știu egal cu orișicine – atom cu forme pământeste.

Valul vine, valul pleacă –
 Valul piatra nu îneacă.
 Valul vine, valul pleacă –
 Piatra nu rămâne seacă.
 I se dă cât se cuvine.
 Și e șlefuită bine.

Omul nu e mulțumit,
 Vrea mai mult, vrea înzecit,
 Vrea avere, vrea iubire,
 Viață lungă, nemurire.
 Iar de-s lacrimi, iar de-i chin,
 Iar e rău – vrea mai puțin.

Ți-am pus o primăvară-n gheață –
 Să înflorim iubirea noastră!
 Ți-am pus o primăvară-n ochi –
 Să te ferească de deochi.
 Ți-am pus în piept o primăvară –
 Iubirea noastră să nu moară!

FOCURI

foc de verde, foc de gând, foc de stele fluierând,
 foc cu foc mă împresoară -
 ard în miez de primăvară...
 dar, arzând, nu mă prefac
 în cenușă - devin mac...

să ne bucurăm de soare, și de ploaie, și de nea...
 și de clipa fără clipă ce-om avea când n-om avea...

DĂ, DOAMNE...

dă, Doamne, primăvară,
 din nou să mă răsar,
 plesniții muguri doară
 ca flori să dau în dar...
 dă, Doamne, vară lungă,
 ca roade să se coacă,
 și să mă prind în horă
 cu verde pe toloacă...
 dă, Doamne, toamnă lină,
 să pot să mă culeg,
 căci iarna o să vină
 și vreau să fiu întreg...
 dă, Doamne, iarnă blândă
 bogată în ninsori,
 făptura-mi să cuprindă,
 să nu îngheț de dor...
 să pot la primăvară
 din nou să mă răsar,
 om-plantă milenară...
 dispar, dar nu dispar...

VIAȚA

dreptul, stângul, josul, susul,
 răsăritul și apusul,
 plânsul, râsul, visul, dorul,
 ațipirea, mersul, zborul,
 noapte, seară, dimineață,
 toate-acestea-nseamnă VIAȚĂ...
 și-ar mai fi ceva de spus,
 dar cuvinte alte nu-s...

totul are un rost
toate au un destin
și va fi din ce-a fost
într-un ciclu divin
carpe păpădiem
mă simt în miez de primăvară
o păpădie dulce-amară -
nu știe ea de iarna rece:
se naște floarea și se trece...
și nici de toamnă ea nu știe
în Timpul ei de păpădie,
dar stropii ei de luminițe
rămân la fete în cosițe...
și râde floarea trecătoare -
se bucură de-un pui de soare...
în Viața ei de păpădie
durere nu-i,
e bucurie...

aceiași soare, aceleași stele, în toamna tinereții mele...
dar alte păsări pleacă-acum, și alte frunze cad în drum,
și alte doruri se destramă - aceiași codri de aramă...
un alt același anotimp agață funigei în timp...

les moulins de mon cœur
mourent les jours, mourent les heures...
en moulant les souvenirs, mourent l'instant à venir...
ayant moulu la vie du temps,
ils mourent mon temps de vie maintenant...

sufletu-mi în toamnă intră ca-ntr-o gară...
unde trenuri pleacă șuierând prin vânt...
încărcate ochi cu lumini de vară...
și gonind spre iarna ce-i un lup flămând...
grabă... nerăbdare... forfotă-i în gară...
sufletu-mi suspină, într-un tren urcând...

e toamnă... e suflet... e viață...
știu Timpul de-acum pe de rost...
o zi se desprinde, măreață,
și trece în visul ce-a fost...
iar alta se-ntinde alene,
trezită de ultima zi,
se spală cu ploaie pe gene,
trecând într-un vis ce va fi...

o frunză mă-atinge la tâmplă
în zbulciumul toamnei de-acum,
iar ce este dat să se-ntâmples
va fi, căci a fost de acum...
e toamnă... e suflet... e viață...
și toate se nasc și dispar,
dar visul mereu ne învață -
nimic nu se trece-n zadar...

ÎNDEMN

destupați izvoarele, lichidați hotarele,
semănați ogoarele, bucură-se soarele...

Ni-e dat s-avem în noi un dor nelămurit
 Un dor de cer și stele, un dor de infinit
 Și în pământ înfiți cu rădăcini de sânge
 Ne scurgem ochii-n cer când dorul ne încinge
 Nu cutezăm a plânge

De cutezăm să râdem, izbânda să gustăm
 A dorului povară mereu o resimțim
 Vorbim de fericire, dar totuși nu putem
 Fără de cerul tainic mult fericiți să fim
 În tihnă să trăim

Și mistuiți de dorul tărâmului astral
 Rămânem drob de sare, rămânem ciot de stâncă
 Un ochi de sus ne vede, și-n ochiul sideral
 Parcurgem viața toată, și poate-o viață încă
 Mai lată, mai adâncă

brațul drept mi-a fost tăiat
 pe o stâncă din Carpați,
 un picior mi-e amputat
 prin Chilia cea cu frați...
 însă-n trupul meu ciuntit
 bate inima română
 într-un ritm reîntregit
 din credință și din vină...

HAIKU DE IUBIRE

te sărut cu un vis printre clipe zburând,
 viscolind, înverzind, înflorind...

MOȘII

să-i pomenim pe cei plecați în lumea veșnică de-apoi,
 din amintiri - nestrămutați, rămași în sângele din noi...

uite că e vară... uite că e seară...
 uite că nepoții noștri au crescut...
 dorurile noastre, strânse grămăjoară,
 se-oglesc în ceruri fără început...
 și de-atâta floare, și de-atâtea vise,
 ochiul luminează - gândul s-a doinit...
 sufletul-pereche-n timpuri interzise
 s-a culcat pe-o floare... și a adormit...

DUMINICA POEZIEI

șase zile se tot trudi Poezia,
 iar în cea de-a șaptea se culcă în iarbă, sub un salcâm,
 și se lasă rostită...

HOMO DORUS

mi-e dor, deci exist!...

m-am născut din necuvinte
 și-n Cuvânt m-am întrupat,
 sufletu-mi nu ține minte
 de-i femeie sau bărbat,
 însă trupul știe bine, simte și se ferește -
 întruparea în femeie, în femeie ce iubește...

STĂRI DE STĂRI

de câte ori am plâns că nu pot plânge!...
 de câte ori m-am bucurat de plâns!...
 de câte ori urlau tăceri în sânge!...
 de câte ori cântau tăciuni în vis!...
 și vine-o dimineață și îi stinge...
 și vine-o noapte cu un vers nescris...
 urc stările... și stările mi-s scări...
 tot merg prin stări... mereu... în nicăieri...

Eu sunt o umbră-n calea ta,
 Pe timp de soare-aș exista...
 De vrei să mă apuci de mână,
 Rămâi, iubite, în lumină...

m-am cufundat în mine,
 să explorez o lume -
 o lume în ruine,
 prezentă și ce vine...
 o lume fără nume...
 și ce-am găsit acolo!...
 și grote infernale,
 și ramuri înflorite,
 și doruri milenare!...
 și-am auzit și-un solo...
 vorba cântând un suflet...
 sau poate-un duh anume...

dar am ieșit din mine...
 și am uitat ce spune...

3. ...

cuvintele merg desculțe prin lume
 și lasă urme de tăceri...
 auzi?...